

Người Ấy Không Yêu Tôi

Contents

Người Ấy Không Yêu Tôi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	21
17. Chương 17	23
18. Chương 18	24
19. Chương 19	25
20. Chương 20	27
21. Chương 21	28
22. Chương 22	29
23. Chương 23	31
24. Chương 24	32
25. Chương 25	33
26. Chương 26	35
27. Chương 27	36
28. Chương 28	38
29. Chương 29	39
30. Chương 30	41
31. Chương 31	42
32. Chương 32	43
33. Chương 33	45
34. Chương 34	46
35. Chương 35	48
36. Chương 36	49
37. Chương 37	51
38. Chương 38	52
39. Chương 39	54
40. Chương 40	55
41. Chương 41	56

42. Chương 42	58
43. Chương 43	59
44. Chương 44	60
45. Chương 45	62
46. Chương 46	63

Người Ấy Không Yêu Tôi

Giới thiệu

Edit: Sagittarius Thể loại: Thất niên chi dương, đã từng nghèo sau cao phú suất công x bạch phú mỹ tiểu thiếu gia thụ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-ay-khong-yeu-toi>

1. Chương 1

Lúc Thạch Kha buông thả trên đài, điện thoại di động của cậu đưa cho Tiểu Lý ở quầy bar giữ hộ.

Tiểu Lý nhìn màn hình điện thoại sáng lên, lòng có chút sợ, người gọi đến không ai khác, chính là Tần Thâm, bạn trai của Thạch Kha.

Cậu đã từng gặp bạn trai của Thạch Kha, sau mỗi lần hai người cãi nhau, Thạch Kha sẽ đến mua say, chờ Thạch Kha uống đủ rồi, Tần Thâm sẽ đến đón Thạch Kha trở về.

Số lần hai người cãi nhau không coi là nhiều, nhưng cũng chẳng ít.

Tiểu Lý quen rồi, chỉ là lần này không giống vậy,

Bởi vì Thạch Kha không chỉ uống rượu, cậu còn nhảy lên sàn nhảy khiêu vũ cùng người khác. Nhảy thì nhảy, cái mông còn kề vào đùi người khác cọt cọt cọt.

Nếu Tần Thâm đến đây rồi thấy được, chẳng phải là triệu hồi quỷ dữ sao, lỡ như đánh nhau thì làm sao bây giờ?

Tiểu Lý nhớ tới dáng dấp Tần Thâm bạn trai của Thạch Kha, rất cao, khí chất lạnh lùng, vóc người rắn chắc, có thể đem Thạch Kha đang say nhão thành bùn thản nhiên vác lên vai mang đi.

Tính tình cũng khó đoán, bởi vì có lần Tiểu Lý nhìn thấy Thạch Kha cùng Tần Thâm cãi nhau, Thạch Kha nước mắt cũng rơi rồi, vậy mà không thấy vẻ mặt Tần Thâm thay đổi. Gương mặt, ánh mắt hẳn thập phần áp bức.

Tiểu Lý trở mắt nhìn màn hình đen lại, khó xử cực kỳ.

Lúc này, Thạch Kha thở hổn hển từ trên sàn nhảy đi xuống, mặt đỏ bừng, chạy đến trước quầy bar bảo Tiểu Lý pha rượu.

Tiểu Lý khó xử nhìn Thạch Kha, Thạch Kha trên trán toàn là mồ hôi, cả khuôn mặt non mềm trông như quả đào vừa được rửa.

Tiểu Lý đẩy điện thoại di động đến trước mặt Thạch Kha: “Người đàn ông của cậu tìm cậu.”

Thạch Kha không thèm nhìn, trực tiếp tắt máy, sau đó cười híp mắt đẩy đến trước mặt Tiểu Lý: “Kệ anh ta, cho tôi ly rượu, tôi nóng quá...”

Nói xong cậu còn mở vài cái nút, lộ ra một phần xương quai xanh.

Xương quai xanh bên phải của Thạch Kha xăm một ngày, Tiểu Lý biết, đó là ngày Thạch Kha và Tần Thâm cùng nhau.

Ngoại trừ hình xăm này, Tiểu Lý còn thấy được một cái khác.
Hình xăm trên hông bên phải của Thạch Kha, là chữ ký của Tần Thâm.
Tiểu Lý chưa từng cùng Thạch Kha làm loạn, cậu không phải 1, làm không được.
Nhìn thấy hình xăm, chỉ do tình cờ.
Có lần, lúc cậu đang đi trong hẻm sau quán bar, vô tình nhìn thấy,
Thạch Kha ngồi trong xe mui trần của mình cãi nhau với Tần Thâm, định xuống xe bỏ đi.
Kết quả lại bị Tần Thâm nắm cổ tay kéo lại, đặt lên người hắn mà hôn.
Tiểu Lý còn thấy tay Tần Thâm lần vào trong quần bò Thạch Kha, khóa kéo đã sớm mở ra, dễ dàng kéo xuống, lộ ra cái hông cùng quần lót chữ T.
Trên hông bên phải, xăm một chữ ký rồng bay phượng múa.
Tựa như đánh dấu.

2. Chương 2

Tiểu Lý pha cho Thạch Kha một cốc rượu độ cồn không quá cao, màu sắc cũng rất đẹp. Thạch Kha tuy liếc sơ qua đã nhận ra rượu này là rượu cho phụ nữ uống, nhưng lại không có sức lực trừng mắt với Tiểu Lý.
Thật ra, cậu không thích mùi rượu, cũng không thích tác dụng của rượu.
Ai bảo cậu đang đau đến chết được, đau lòng.
Nếu hỏi Thạch Kha, trên đời này hối hận nhất là chuyện gì, thì đó không phải là chuyện cậu thích Tần Thâm, cũng không phải là chuyện cậu lừa Tần Thâm mà bảo, hai ta là tình địch.
Chuyện tình địch, cậu cảm thấy Tần Thâm đại khái là không tin.
Trước đây lúc Tần Thâm còn nhỏ có thể tin, qua bao nhiêu năm, chắc là nhìn ra rồi.
Có tình địch nào lại đồng ý bị tình địch làm một lần, làm rồi lại làm nhiều năm như vậy, đều là kiếm có thoi.
Chuyện cậu hối hận nhất, là lúc học cao trung quyến rũ Tần Thâm.
Khi đó Tần Thâm còn nhỏ, cậu cũng không lớn lắm, hai cậu học sinh cao trung chưa trưởng thành cấu kết làm bậy, không biết suy nghĩ, làm rồi.
Thạch Kha cậu cũng ấu trĩ, luôn nghĩ có được thân thể rồi thì ngày có được trái tim cũng không còn xa.
Sau đó cậu mới biết, có thể lên giường, ngoại trừ người yêu, còn có thể là bạn tình.
Từ lúc bắt đầu đã sai, một bước sai, bước bước sai.
Chẳng bằng người Tần Thâm thích, từ khi vừa bắt đầu, Tần Thâm đã không có được, nên thành bạch nguyệt quang.
Còn cậu? Cái loại tự mình đưa tới cửa, lại dễ dãi, không phải là máu muối sao?
Rượu Tiểu Lý đưa quá ngọt, không có tác dụng chút nào.
Cậu thích cảm giác sau khi uống say, toàn thân đều mơ màng, còn rất buồn ngủ, trong mơ cũng không phải nhìn thấy Tần Thâm, để cho anh ta và bạch nguyệt quang của anh ta cút xa cậu một chút đi.
Tiểu Lý nhìn Thạch Kha uống xong một cốc liền gục xuống bàn, khuôn mặt hồng hồng áp lên quầy bar lạnh lẽo, mũi thở ra một luồng sương trắng nho nhỏ.

Lúc này, có người tới, ngồi xuống bên cạnh Thạch Kha.

Tướng mạo nhìn không tệ lắm, có điều khí chất có chút phì nộn.

Tiểu Lý nhận ra, người này không phải là người vừa khiêu vũ với Thạch Kha trên đài thì còn là ai được nữa?

Người đàn ông phì nộn tiến đến bên tai Thạch Kha nói gì đó, Tiểu Lý lén lút lấy di động ra, nhấn tin cho Tần Thâm.

Tần Thâm trước đây đã để lại số điện thoại cho cậu, còn mua của cậu không ít rượu.

Rượu này dĩ nhiên không phải mua để uống, chỉ là mượn danh nghĩa đưa tiền cho cậu, nhờ cậu giúp đỡ trông chừng Thạch Kha.

Hiện tại có người muốn đào góc tường, Tiểu Lý đương nhiên phải mật báo rồi.

Gửi tin nhắn xong, Tiểu Lý trở lại quầy bar, nói với người đàn ông phì nộn kia Thạch Kha là hoa đã có chủ, bảo anh ta tránh xa một chút.

Kết quả cậu chưa dứt lời, Thạch Kha liền thẳng người dậy, phun ra hơi men, cánh tay nhấc lên, ôm lấy cổ người đàn ông phì nộn nọ: “Ai có chủ? Tôi không có! Tôi ai cũng không có, ai cũng không cần tôi.”

Lời nói lộn xộn, trong mắt còn có ánh nước.

Thạch Kha trừng mắt nhìn, rồi rút lại cánh tay đang đặt trên cổ người đàn ông kia, cậu chán rồi.

Coi như Tần Thâm không cần cậu nữa, cậu cũng không cần thiết tới đây tìm an ủi.

Quá khó coi, tự hạ thấp giá trị bản thân.

Thạch Kha đột nhiên thông suốt, cậu cầm điện thoại di động lên, định đi.

Tiểu Lý định ngăn lại, Thạch Kha lại cười như không cười nhìn cậu, ngón tay chỉ lên tủ rượu quầy bar, đồng rượu mà Tần Thâm căn bản sẽ không uống: “Cậu thử căn tôi xem, tôi đập hết những thứ kia.”

Tiểu Lý: “...” Đều là tổ tông cả mà!

Thạch Kha rời đi không lâu, Tần Thâm đã tới. Trên người mặc áo khoác đen, bước rất vội, vẻ mặt nghiêm túc, lạnh lẽo cực kỳ.

Hắn đi thẳng tới quầy bar, nhìn chằm chằm Tiểu Lý: “Người đâu rồi?”

Tiểu Lý nhún nhún vai, làm gì có người, đi từ sớm rồi.

Tần Thâm nhíu chặt lông mày, nhất thời lại có chút hoang mang, đây là lần đầu tiên hắn không tìm được Thạch Kha.

3. Chương 3

Thạch Kha kỳ thực cũng không thể chạy đi đâu, cậu không thể trở về nhà, bởi vì sau khi tốt nghiệp đại học cậu đã ở cùng Tần Thâm rồi.

Cậu và Tần Thâm không học cùng đại học, nhưng học cùng một tỉnh.

Kết quả học tập của Tần Thâm tốt hơn cậu nhiều, sau khi hai người bọn họ cùng nhau, Thạch Kha mới tập trung học hành.

Nhưng cậu không có thiên phú học hành, Tần Thâm cũng không phải chưa từng thử dạy cậu, thế nhưng theo như Tần Thâm nói, gỗ mục không thể điêu khắc được.

Tần Thâm tất nhiên không thể chịu theo cậu, bằng kết quả học tập của hắn, nhất định sẽ vào đại học B.

Cuối cùng Thạch Kha vẫn bám theo, thi vào một trường đại học hạng ba của thành phố B.

Chỉ chờ mỗi cuối tuần được nghỉ, Thạch Kha sẽ ngồi xe công cộng một giờ đi gặp Tần Thâm.

Vòng tròn xã giao của cậu và Tần Thâm, từ khi học đại học đã không trùng nhau nữa. Những gì cậu nói, Tần Thâm không mấy hứng thú, chủ đề Tần Thâm thích cậu lại không hiểu.

Lúc đó hai người giao du đều dựa cả vào nhiệt tình của Thạch Kha.

Bây giờ nghĩ lại một chút, nếu như lúc học đại học, Thạch Kha không tìm gặp Tần Thâm vào mỗi cuối tuần, hai người bọn họ có phải cứ như vậy mà kết thúc chẳng?

Thạch Kha vừa đi trên đường, gió lạnh, càng nghĩ càng thấy lòng uất ức, càng nghĩ càng nghiêng răng nghiêng lợi.

Cậu sao lại thấp hèn như vậy!

Tần Thâm sau khi tốt nghiệp đại học liền bắt đầu gây dựng sự nghiệp, cụ thể làm gì Thạch Kha cũng không rõ lắm. Thạch Kha sau khi tốt nghiệp đi làm cho một công ty nhỏ, cậu còn lấy lý do hai người ở cùng có thể tiết kiệm chi phí sinh hoạt mà chuyển về ở cùng Tần Thâm.

Nhưng hai năm sau, Tần Thâm liền mua lại ngôi nhà bọn họ thuê chung, mua đứt, Thạch Kha không cần đóng tiền phòng mỗi tháng nữa.

Nhưng đối với chuyện nhà được mua lại, Thạch Kha cũng không thấy vui vẻ mấy.

Lúc đóng tiền thuê nhà, cậu còn có thể cảm thấy đó là nhà của hai người các cậu. Hiện giờ Tần Thâm đã mua lại nhà, cậu không có cảm giác an toàn nữa.

Nói cho cùng cũng kì lạ, bởi vì Tần Thâm mua nhà xong căn bản không nói với cậu, chỉ có lúc cậu trả tiền cho chủ nhà trọ, mới từ miệng chủ nhà trọ biết được.

Nhà đó là của Tần Thâm, không phải của cậu.

Nếu cậu cùng Tần Thâm cãi nhau chia tay, thì không thể trở lại ngôi nhà kia.

Thạch Kha co ro trong chiếc áo khoác mỏng, đầu óc đặc như tương hồ, bỏ hai trăm khối thuê xe đi đến đại học B.

Cậu cũng không đi chỗ nào xa lạ, chỉ đến khách sạn ngày trước cậu thường thuê phòng những lúc hẹn với Tần Thâm.

Bày trí của khách sạn vẫn không đổi, Thạch Kha đưa tiền đặt cọc, cầm thẻ phòng, vào thang máy, lên phòng.

Cậu vào phòng xong liền cởi quần áo đi tắm rửa, nước nóng dội đến não mang đến một trận mơ màng.

Cậu nghĩ tới lần đầu cậu và Tần Thâm đến khách sạn, rất khó xử.

Rõ ràng trong quan hệ của cậu và Tần Thâm, cậu mới là cái người phóng đảng còn cả gan kia. Nhưng cậu và Tần Thâm xưa nay không từng thuê phòng, ở cấp ba sẽ không, bởi vì cha mẹ cậu thường đi công tác không ở nhà, muốn làm chuyện xấu, đều làm ở nhà cậu.

Khi đó sinh viên đại học năm nhất Thạch Kha, nắm chặt hai trăm khối trong túi đến thăm đầy mồ hôi, lúng túng không dám bước vào.

Ánh mắt cậu thấp thỏm nhìn quanh, cổ họng khô khốc nuốt một cái, đỏ mặt hỏi Tần Thâm có mua áo mưa không, nếu không thì đi mua trước.

Tần Thâm mặt không biến sắc liếc nhìn cậu, trực tiếp đi vào khách sạn, không nói lời nào.

Chờ Tần Thâm từ bên trong đi ra, trong túi đã có thẻ phòng rồi.

Tần Thâm kéo cậu vào, nhìn khuôn mặt ửng hồng của cậu, đột nhiên cười cười.

Tần Thâm không hay cười, nụ cười này khiến Thạch Kha nhìn đến sững sờ.

Tần Thâm ý vị sâu xa kẻ sát cậu nói: “Cậu nói trước đây cậu có rất nhiều bạn gái.”

Thạch Kha mạnh miệng, nghĩ đến mấy lời kiêu ngạo khoác lác trước kia của mình: “Thì đúng là vậy mà!”

Tần Thâm: “Trong phòng khách sạn có áo mưa, cậu không biết sao?”

Thạch Kha: “...”

Cuối cùng cậu vẫn sĩ diện, đành phải nói mình toàn đưa người về nhà, không có đi khách sạn. Học sinh cấp ba không có tiền.

Kết quả tối hôm đó Tần Thâm làm cậu đặc biệt tàn nhẫn, khiến chân cậu không khép lại được, cổ họng cũng khàn đặc, khóc đến sưng cả mắt.

4. Chương 4

Thạch Kha từ buồng tắm đi ra, cả người đều bị hun thành màu hồng.

Cậu mặc áo tắm của khách sạn, uống hết một bình nước mới với bớt cơn khát lúc say rượu.

Khát thì đỡ rồi, dạ dày vẫn cứ khó chịu. Thạch Kha cả người không khỏe, mắt đỏ hoe, ủ rũ leo lên giường ngủ một chút, nửa đêm lại bị đau tỉnh.

Cậu lấy điện thoại ra, khởi động máy.

Hơn mười cuộc gọi nhỡ, còn có rất nhiều tin nhắn.

Thạch Kha mím môi, định xóa hết tin, một cuộc điện thoại lại đến.

Thạch Kha sợ hết hồn, hiện tại đã gần ba giờ sáng, cách lúc cậu và Tần Thâm cãi nhau gần tám tiếng.

Tần Thâm còn đang tìm cậu sao?

Thạch Kha rốt cục vẫn nhận điện thoại, điện thoại thông, bên kia không nói chuyện ngay, chỉ là đầu bên kia truyền đến tiếng thở một tiếng so với một tiếng càng nặng nề hơn.

Thạch Kha không nói lời nào, bên kia cũng không nói, giống như giằng co, cảm giác cực kỳ ấu trĩ cứ như ai nói trước người đó thua cuộc vậy.

Cuối cùng, Tần Thâm thở dài: “Em ở đâu?”

Thạch Kha chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, khó chịu muốn chết, cậu hít một hơi dài, có chút nói không ra lời.

Tần Thâm lại nói: “Uống nhiều như vậy, dạ dày đau rồi?”

Thạch Kha không uống được rượu, bởi vì ngày xưa lúc vừa mới tốt nghiệp, cậu vất vả lắm mới tìm được việc làm. Mà người mới vừa vào công ty, nhất định phải uống nhiều một chút mới gọi là biết điều.

Lúc đó Thạch Kha tất nhiên rất liều mạng, uống rất nhiều, kết quả dạ dày xuất huyết, Tần Thâm tức giận suýt chút nữa buộc cậu đi từ chức.

Lúc Thạch Kha ở trong bệnh viện truyền dịch, không ngừng làm nũng quẩn quýt, cuối cùng mới lấy được điện thoại của mình về, ngăn cản được Tần Thâm gọi điện cho ông chủ thay cậu từ chức.

Từ đó về sau, dạ dày Thạch Kha biến thành dạ dày thủy tinh, uống vào là đau.

Tần Thâm đã từng nghiêm túc bảo cậu làm hòa với gia đình, nói cậu là một thiếu gia, làm cái công việc không kiếm được bao nhiêu tiền này làm gì, còn làm hỏng thân thể.

Thạch Kha lúc đó đang ăn cháo Tần Thâm nấu, mạnh mẽ trừng mắt với Tần Thâm.

Tần Thâm biết rõ tại sao cậu không thể trở về nhà, còn không phải vì trong nhà không chấp nhận xu hướng tình dục của cậu sao?

Lúc mới vừa tốt nghiệp, trong nhà buộc cậu kết thân, cậu vò mề lại sứt, trực tiếp đem chuyện mình ở cùng đàn ông nói ra, kết quả chính là từ một tiểu thiếu gia biến thành tiểu bạch kiểm, còn phải dựa vào Tần Thâm nuôi.

Vì lẽ đó cậu nghe không được ý định khuyên cậu về nhà của Tần Thâm, đây không phải là cách nói khác của chia tay sao?

Nếu như cậu trở về, nói không chừng sẽ bị bắt cùng phụ nữ kết hôn.

— leng keng, tiếng chuông cửa khách sạn cắt ngang hồi ức cậu. Tần Thâm đến rồi.

Lúc này nghe điện thoại bởi vì Tần Thâm quan tâm, cậu rất cục không tiếp tục ương bướng nữa, nói ra nơi mình đang ở.

Tần Thâm đứng trước cửa, nhìn cậu từ đầu tới chân, ánh mắt rất nặng nề.

Thạch Kha ôm dạ dày, tựa ở một bên cửa, đôi môi cũng vì tức giận mà hơi hơi cong lên.

Đôi môi bình thường hồng hào, đã sẫm bởi vì đau dạ dày mà trắng bệch.

Tần Thâm im lặng ngồi xổm xuống, để Thạch Kha nằm lên lưng hắn, hắn muốn công cậu trở về.

Thạch Kha yên lặng nhìn sống lưng Tần Thâm, người này thực sự hiểu rõ cậu, biết như thế nào mới có thể làm cậu xiêu lòng.

Vì lẽ đó mà nhiều năm như vậy, biết rõ trong lòng Tần Thâm có người khác, cậu lại đi không xong, buông không được, cũng bởi vì lưu luyến sự dịu dàng mà Tần Thâm vô tình dành cho cậu.

5. Chương 5

Cuối cùng, Thạch Kha vẫn là theo Tần Thâm về nhà. Trong nhà đã chuẩn bị sẵn thuốc dạ dày cùng nước nóng, còn có giường lớn ấm áp vô cùng.

Tần Thâm đem người về nhà, sau đó ném lên giường, gom chăn gối ra phòng khách ngủ.

Thạch Kha cảm chán, mắt nhìn Tần Thâm ra khỏi phòng, dù trong lòng rất muốn giữ người lại, mặt vẫn giữ thái độ anh thích đi đâu thì đi.

Bọn họ cãi nhau lần này cũng vì một vài chuyện nhỏ, giám đốc mới tới của công ty Tần Thâm có ý với hắn.

Hơn nửa đêm gọi điện cho Tần Thâm nói mình bị tai nạn xe, bảo người qua xem.

Thạch Kha cảm thấy, cậu có việc có thể gọi 110, 120, tìm đồng nghiệp có ích gì.

Nhưng Tần Thâm nói hạng mục giám đốc đang phụ trách là của hắn, bởi vì đi bàn công việc uống rượu mà xảy ra chuyện, về tình về lý hắn đều phải qua xem thế nào, đó là phép lịch sự.

Thạch Kha không cho đi, thế là cãi nhau.

Kỳ thực Thạch Kha cũng không phải hoàn toàn vì chuyện này mà cãi nhau, cậu còn một chuyện khác, vì lẽ đó cố tình tra xét Tần Thâm.

Bởi vì cậu phát hiện Tần Thâm cùng Cao Huân có liên lạc.

Cao Huân là bạn tốt nhất của Tần Thâm lúc học cao trung, hoặc là nói, hắn là mối tình đầu của Tần Thâm, người Tần Thâm thích nhất.

Tần Thâm bởi vì nguyên nhân công việc, thích đi xem triển lãm.

Triển lãm loại đó Thạch Kha chỉ đi một lần, cảm thấy không có gì hay ho, cậu xem thật sự không hiểu.

Tần Thâm dẫn cậu đi một lần, phát hiện cậu không có hứng thú, nên không dẫn cậu đi nữa.

Sau đó lúc giặt quần áo, Thạch Kha phát hiện trong túi Tần Thâm có hai cái cuống vé.

Nếu như chỉ đi một lần cũng chẳng có gì, khoảng thời gian đó, cậu thường phát hiện hai cái cuống vé.

Cậu nổi lòng nghi ngờ, vì vậy bèn đi tra xét.

Không tra không có gì, đi tra mới phát hiện, hóa ra là Cao Huân. Cao Huân không biết từ nước ngoài trở về khi nào, Tần Thâm với hắn có liên lạc, lại cùng đi xem triển lãm.

Kỳ thực ngày xưa quan hệ của Thạch Kha và Cao Huân cũng không tệ, thế nhưng Cao Huân về nước, căn bản không cho cậu biết.

Chỉ một mình đi gặp Tần Thâm.

Thạch Kha đem hết mấy cái cuống vé ra xem, xem đến mắt đỏ hoe, tay cũng run lên, trời sập cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cậu cùng Tần Thâm ăn ở một trận, cuối cùng Tần Thâm xoa xoa mi tâm, mặc áo khoác vào, không muốn cùng cậu nói nhiều, chỉ là phải đi.

Thạch Kha kéo hắn lại, lại bị người bỏ tay ra.

Tần Thâm thất vọng nhìn cậu: “Thạch Kha, em đã 28, không phải 18, không thể mãi như vậy được.”

Thạch Kha lúc bị bỏ lại, quay người không cẩn thận va đầu vào cửa, đau đớn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu trắng bệch, mạnh miệng: “Tôi làm sao? Tôi chỉ là không muốn bạn trai tôi đi gặp người anh ta thấy thú vị thôi. Tôi có lỗi sao?”

Tần Thâm nặng nề thở dài, cuối cùng chỉ để lại một câu, em cảm thấy giữa chúng ta như vậy, là đang kết giao sao, rồi rời đi.

Thạch Kha tựa vào tủ giày, cả người đều bị chấn động đến choáng váng.

Không phải kết giao, vậy là cái gì?

Mười năm nay của bọn họ, tính là cái gì?

Thạch Kha ngồi xổm xuống ôm thân thể, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Cậu nhớ tới lúc cậu và Tần Thâm vừa mới bắt đầu kết giao, cậu nói quan hệ giữa bọn họ chỉ là tìm vui mà thôi, không có ý tứ gì khác.

Lúc học đại học, Tần Thâm đã từng hỏi cậu, sao cậu vẫn tìm đến hắn.

Thạch Kha trả lời hắn, cậu nói xem.

Sau đó Tần Thâm không hỏi nữa.

Ở chung, cũng vì Thạch Kha tìm đến hắn, nói mình muốn tiết kiệm tiền, cho nên ở chung.

Nhưng những thứ này đều là lý do cả, cậu cho rằng Tần Thâm hiểu. Nếu như không phải lý do, cậu sao lại một lần lại một lần đến gần, vẫn cứ mãi chờ ở bên người Tần Thâm.

Lúc mới bắt đầu, cậu chỉ là sĩ diện, lại sợ Tần Thâm từ chối, nên mới kiếm cớ như vậy.

Nhưng bọn họ đã dây dưa mười năm, khoảng thời gian lâu như vậy, tất cả chỉ là cậu đơn phương thôi sao?

Thật buồn cười.

6. Chương 6

Thạch Kha vùi người trong chăn, cậu thấy lạnh, chân cũng cứng, đại khái là do đau dạ dày, còn bởi vì trên giường chỉ có một mình cậu.

Tần Thâm nhiệt độ cao, những ngày mùa hạ đều bị cậu ghét bỏ, hơn nữa tư thế ngủ cũng không tốt.

Tư thế ngủ của Tần Thâm không giống với tính tình lãnh đạm của hắn, dính người muốn chết, lúc ngủ sẽ ôm, còn ôm vô cùng chặt.

Lúc đầu Thạch Kha không quen, hiện tại không ai ôm, lại cảm thấy lạnh. Lòng cũng lạnh, cậu còn đang suy nghĩ đến câu nói kia của Tần Thâm, bọn họ không phải đang kết giao.

Thạch Kha co người lại thành một khối, mu bàn chân lạnh lẽo dán vào cẳng chân, cảm thấy vừa uất ức vừa khó chịu.

Cậu lấy di động ra, định nhắn tin cho Tần Thâm, nhận sai.

Nhưng lời xin lỗi vừa gõ ra, lòng tự ái lại liều mạng kéo cậu trở lại, ân hận cái gì, có phải lỗi của cậu đâu.

Thạch Kha lại cúi, ném điện thoại sang bên cạnh, kéo chăn lên quá đầu, ngủ.

Hôm sau tỉnh lại mới phát hiện mình đang nóng rần lên, đầu óc choáng váng từ trên giường bò dậy, cổ họng lẫn hơi thở nóng hừng hực, ngực cũng nặng như đeo chì, không thở nổi.

Thạch Kha đi vệ sinh, liếc nhìn mình trong gương, tái mét lại phù thũng, xấu chết được.

Cậu từ nhà vệ sinh đi ra, gặp phải Tần Thâm đã ăn mặc chỉnh tề. Thạch Kha không hề liếc mắt nhìn hắn, chuẩn bị về phòng thay quần áo đi làm.

Lúc đi ngang qua Tần Thâm, lại bị người kéo lại. Thạch Kha vốn có chút suy yếu, bị kéo lại, thân thể loạng choạng một chút, suýt nữa thì ngã xuống.

Tần Thâm lúc này mới phát hiện người không được bình thường, lòng bàn tay hắn đặt lên trán Thạch Kha, cau mày chắc một tiếng.

Thạch Kha nghe được, cảm thấy người ta đang ghét bỏ cậu, mím môi muốn đẩy ra.

Tần Thâm bắt lấy tay cậu: “Đi bệnh viện.”

Thạch Kha rũ mi mắt, không nhin được nói: “Uống viên thuốc hạ sốt là được, hôm nay công ty có việc, không thể không đi.”

Tần Thâm cũng không phí lời với cậu, trực tiếp khiêng người về phòng ngủ, lấy chăn bọc Thạch Kha thành nem rán.

Thạch Kha giận đến đỏ mặt, cắn răng nói: “Anh đừng náo loạn, buông tôi ra, tôi sắp muộn rồi.”

Tần Thâm một tay giữ lấy chân của cậu, một tay lấy điện thoại ra, hình như gọi cho thư ký của hắn.

Thạch Kha còn đang giãy dụa trong chăn, nghe thấy Tần Thâm bảo với người bên kia điện thoại rằng hôm nay hoãn hội nghị, động tác cậu chậm rãi dừng lại, sau đó cậu nói tiếp theo của Tần Thâm khiến cậu hoàn toàn không còn sức chống cự nữa.

Tần Thâm nói, người trong nhà già bệnh, phải đưa đi bệnh viện.

Thạch Kha cảm thấy đôi mắt bởi vì sốt mà khô sắp chết rồi, liền nhắm mắt lại, hơi thở chậm rãi lại nặng nề.

Sau đó cậu không lộn xộn nữa, mặc cho Tần Thâm chăm sóc như chăm đứa trẻ con, để hắn mặc áo khoác đeo khẩu trang đội mũ, kéo cậu đến bệnh viện.

Thạch Kha bị người nắm một tay, cậu không muốn đi bệnh viện lắm.

Trước lúc lên xe, còn cò kè mặc cả với Tần Thâm, nói uống chút thuốc hạ sốt có được không.

Tần Thâm lạnh lùng nhìn cậu, Thạch Kha rốt cục vẫn phải ngoan ngoãn lên xe.

Lúc ở trong bệnh viện, Thạch Kha lấy điện thoại di động ra, màn hình là tin nhắn lúc nửa đêm cậu nhắn cho Cao Huân.

Thạch Kha: “Cậu về lúc nào vậy, không thèm nói với tôi một tiếng. Không phải là bạn bè nữa à?”

Cao Huân: “Tiểu thạch đầu?!”

Cao Huân: “Cậu mới không phải bạn bè đó. Tôi bảo Tần Thâm đưa cậu đi chơi cùng, cậu ta nói cậu có việc.”

Cao Huân: “Còn nữa, tháng sau tôi kết hôn, lần này cậu không thể không đến.”

7. Chương 7

Tần Thâm từ bên ngoài trở lại, trên tay còn cầm bữa sáng, cháo trứng muối thịt nạc, sủi cảo bắp ngô thịt lợn, đều là món Thạch Kha thích ăn, còn có một bình sữa chua.

Hắn nhìn Thạch Kha, phát hiện thần thái đối phương đã bình tĩnh lại rất nhiều, không giống đáng dấp oan ức lúc vừa lên xe, chỉ có đôi mắt còn hơi hơi ửng đỏ, trông có chút đáng thương.

Tần Thâm ngồi xuống bên cạnh cậu, mở nắp cháo ra. Tay Thạch Kha còn đang truyền dịch, cầm nắm bất tiện, hắn liền dứt từng muỗng cho cậu.

Thạch Kha rũ mí mắt, an phận ăn cháo, nửa ngày mới nhớ ra, cậu còn chưa xin nghỉ.

Tần Thâm giữ chặt đôi tay đang lộn xộn của cậu, nói mình đã xin hộ rồi, bảo cậu đừng nhúc nhích kéo lệch kim.

Ăn cháo xong, Thạch Kha no nê, liền buồn ngủ.

Tối hôm qua cậu ngủ không ngon, bởi vì không có Tần Thâm.

Chờ cậu từ trong mơ tỉnh lại, Tần Thâm vẫn ngồi bên cạnh, bị cậu dựa vào, đang cầm điện thoại nhắn tin.

Thạch Kha mở to mắt, nhìn màn hình di động, cậu nhìn thấy nội dung tin nhắn, là vị giám đốc xảy ra tai nạn giao thông trong công ty của Tần Thâm. Hai người đang tán gẫu, tán gẫu cực kì vui vẻ, còn hẹn lần sau gặp mặt.

Tần Thâm muốn đi gặp cậu ta.

Thạch Kha muốn xù lông lên, vừa định nhồm dậy, đã nghĩ đến câu nói kia của Tần Thâm.

Em cảm thấy chúng ta như vậy là đang kết giao sao?

Câu nói này như đóng băng trong lòng cậu, động một tí là đau, chạm vào, có thể chảy máu đầy tay.

Thạch Kha bĩu môi một cái, không dám hỏi nữa. Cậu mỗi một nhắm mắt lại, nghĩ, ít nhất bây giờ Tần Thâm vẫn còn bên cạnh cậu, việc đó đến lúc đó nói sau đi.

Cậu bây giờ tâm lý đang trốn tránh, muốn hỏi cũng không dám hỏi, sợ vừa hỏi xong, tất cả những thứ này liền kết thúc, mười năm như giấc mộng, tất cả xem như xong.

Chờ Tần Thâm cất điện thoại đi, cậu mới giả vờ như vừa tỉnh, dụi mắt, ngái ngủ đòi về nhà.

Tần Thâm đưa cậu về nhà, nhìn cậu uống thuốc xong chui vào chăn, lúc này mới vội vã rời đi, nói phải về xử lý việc công ty.

Thạch Kha nhìn thấy người đi rồi, mới ngồi dậy. Cậu để chân trần, ở trong phòng đi lại vài vòng.

Căn nhà này cậu ở bốn năm, mỗi một chỗ đều quen thuộc như vậy.

Thế nhưng Tần Thâm người này, cậu vốn cho rằng quen thuộc, nhưng ở chung đã lâu, dù cho thân thể quen thuộc đến đâu, cậu cũng không tài nào biết được lòng hắn muốn điều gì.

Thạch Kha cảm thấy mình thực sự ngu ngốc, cùng một người mười năm, đến bây giờ mới biết sợ, mới bắt đầu cân nhắc sau này nên làm gì.

Cao Huân sắp kết hôn, tin tức này không khiến cậu cảm thấy thoải mái, trái lại lại có cảm giác hơi hơi buồn rầu.

Cậu quần lấy Tần Thâm nhiều năm như vậy, cũng không thể đổi lấy một câu của người nọ, không sai, em chính là bạn trai tôi.

Coi như việc Cao Huân kết hôn chặt đứt nhớ nhung của Tần Thâm thì lại làm sao, đó cũng bởi vì Cao Huân là trai thẳng mà thôi.

Cậu rốt cục không sánh bằng.

Coi như không còn Cao Huân, cũng sẽ có người khác theo đuổi hắn. Nếu như Tần Thâm gặp được người hắn có thể xem là đối tượng bầu bạn, đến lúc đó cậu cũng không thể quá khó coi được.

Dây dưa không dứt quá mệt mỏi, cậu không ứng phó nổi nữa.

Rốt cục đã là người 28 tuổi, cậu nghĩ cậu đã hiểu ra rồi.

Trước lúc Tần Thâm không cần cậu nữa, cậu sẽ rời đi, sẽ không để cho cả hai người cùng khó xử.

8. Chương 8

Thạch Kha lại tiếp tục nhắn tin với Cao Huân. Đối tượng kết hôn của Cao Huân là bạn gái từ thời cao trung, mười năm theo đuổi, cuối cùng cũng xem như đuổi đến được cung điện rồi.

Thạch Kha liếc qua bằng tin của Cao Huân một chút, Cao Huân đi xem triển lãm cùng Tần Thâm, có đăng bức ảnh, bức ảnh chụp tác phẩm triển lãm, cũng có nửa khuôn mặt của Tần Thâm, chỉ đăng bốn chữ: Đi xem cùng bạn.

Cậu nhìn thấy khuôn mặt của Tần Thâm, lông mi hơi rũ xuống, khóe môi cong lên, là nụ cười ít khi cậu thấy được. Rất nhẹ rất nhạt, nếu trước đây có thể nhìn thấy hắn cười như vậy, lòng sẽ êm ái cả ngày, hiện tại nhìn thấy nụ cười này, lòng chỉ thấy chua xót.

Bởi vì nụ cười này không dành cho cậu, mà dành cho người khác.

Chuyện tốt nhất mà Tần Thâm làm cho cậu, đại khái là nhân nhượng cậu xoay quanh hắn bao nhiêu năm chẳng?

Cậu biết tính tình mình không tốt, thỉnh thoảng lại già mồm, thường xuyên chọc Tần Thâm tức giận. Nhưng Tần Thâm xưa nay chưa hề đuổi cậu đi.

Vì vậy cậu mới lấy làm đắc ý, cảm thấy gặp ghềnh trắc trở giữa hai người cũng là một kiểu tình yêu.

Thạch Kha ở nhà ngủ một chút, vẫn quyết định đến công ty. Hạng mục gần nhất của cậu tạm thời không có cách nào rời tay được.

Tuy rằng công việc của cậu không bận rộn như Tần Thâm, thu nhập không lớn như Tần Thâm, nhưng vẫn rất quan trọng. Cậu không muốn từ bỏ.

Hơn nữa công ty đối tác lại là công ty của anh trai cậu.

Mấy năm nay cậu bởi vì xu hướng tình dục mà không dám về nhà, không có nghĩa là cậu không nhớ nhung. Cậu nghĩ, nếu có thể ở ngoài có chút công danh, người nhà có thể sẽ dễ chấp nhận cậu thêm một chút.

Hợp tác với công ty của anh hai, nhất định phải làm cho tốt, để anh hai thấy cậu cũng có năng lực.

Anh trai của Thạch Kha lớn hơn cậu gần 15 tuổi, huynh trưởng như cha.

Trời sập xuống, đã có anh hai đỡ. Đó là suy nghĩ ăn sâu vào đầu ngay từ lúc còn nhỏ của Thạch tiểu thiếu gia.

Vì vậy mà sau khi bộc lộ với gia đình, cậu vẫn luôn nghĩ anh hai cậu kết hôn rồi, anh cậu có thể nối dõi tông đường, cần gì phải chấp nhất cậu như vậy.

Anh hai đối với việc cậu thích đàn ông không thể nói là chấp nhận, cũng rất tức giận, nhưng mấy năm gần đây vẫn đến thăm nom cậu.

Suy cho cùng cậu được anh hai trông nom từ nhỏ đến lớn, có cãi cọ hay không thì anh hai cũng sẽ không bỏ mặc cậu.

Hiện tại cậu ngã bệnh, lại cảm thấy nơi cùng sống với Tần Thâm không hề thuộc về mình, nên có chút nhớ nhà.

Không dám về Thạch gia, cậu sẽ đi tìm anh hai, thuận tiện theo anh hai về nhà, uống canh chị dâu nấu, rồi chơi cùng hai đứa cháu nhỏ.

Thạch Kha nghĩ nghĩ, rồi mở cửa chiếc xe mui trần đi tìm anh cậu.

Xe mui trần mua lúc Thạch Kha vừa tốt nghiệp, vay tiền mà mua, phần lớn là gia đình cho, phần nhỏ dùng lương của mình để trả.

Sau khi cùng gia đình bộc lộ, tất cả đều do một mình cậu trả.

Phí bảo dưỡng, phí xăng dầu, tiền vay, thêm vào thói quen chi tiêu khi đi gặp hồ bằng cầu hữu, Thạch Kha thật sự nghèo không thể tả được. Khi đó Tần Thâm vừa mới mở công ty, cần vốn, cũng vô cùng thiếu tiền.

Cậu có ý nghĩ muốn bán xe đi, lấy tiền cho Tần Thâm.

Cậu cũng thực sự bán rồi, bán cho một người bạn. Tiền đã cầm trên tay, cậu đi tìm Tần Thâm, Tần Thâm vậy mà đối với số tiền kia cũng không vui vẻ lắm, thậm chí cả đêm không ngủ, ngồi ngoài ban công hút thuốc.

Sáng hôm sau, đôi mắt hấn đầy tơ máu, kéo Thạch Kha đi trả tiền cho người bạn nợ, chuộc xe trở về.

Đám bạn của Thạch Kha còn nói, Thạch Kha đang nuôi tiểu bạch kiểm, vì tiểu bạch kiểm đến xe cũng phải bán.

Thạch Kha phiền muộn vì bọn họ nói như vậy, cũng vạn phần vui mừng vì Tần Thâm không quen bạn bè cậu, những câu nói này sẽ không tới được tai Tần Thâm.

9. Chương 9

Thạch Kha đến công ty anh trai, cậu không lên tìm anh mà ngồi trong phòng lớn dưới lầu, bưng một cốc cà phê, uống được một nửa mới nhắn tin cho anh hai, nói mình đến rồi.

Xem thời gian, cũng sắp đến giờ anh hai tan sở.

Anh hai tuy rằng làm ăn lớn, nhưng vô cùng quan tâm gia đình, chỉ cần tan sở sẽ về nhà, cũng không đem việc công ty về nhà làm.

Theo như anh hai nói, nếu anh phải mệt gần chết mới bảo vệ được gia nghiệp, vậy anh thuê nhiều người như vậy để làm gì?

Anh hai đứng giờ đúng địa điểm tan tầm trở về với vợ con, Thạch Kha nhận tin đúng lúc anh đang từ thang máy đi ra, liếc mắt liền thấy được đứa em trai ngồi trong đại sảnh.

Ánh mắt anh hai cũng không dừng lại lâu, ngược lại Thạch Kha cười hì hì tiến tới gần, một tiếng anh hai tiếng anh, cực kì nịnh nọt.

Anh hai xuống tới bãi đậu xe, bị quần lầy hết chịu nổi, lúc này mới dừng chân, liếc mắt nhìn Thạch Kha: “Mày tới làm gì?”

Thạch Kha chớp mắt oan ức: “Theo như anh nói, em tới thăm anh ruột của em một chút cũng không được sao?”

Anh hai hừ một tiếng, không nói thêm nữa.

Thạch Kha lâu không gặp chị dâu, chị dâu đang nấu súp trong bếp, Thạch Kha gấp cháu nhỏ xong, liền đi theo vào nhà bếp, viện cớ là giúp một tay, thực chất là ăn vụng.

Chị dâu rửa rau dưa, vô tình hỏi tới chuyện của cậu, hỏi cậu với bạn trai cậu thế nào rồi, có tốt hay không, gần đây công việc có cực khổ lắm không, trông cậu có gầy đi.

Thạch Kha lúc nghe chị dâu hỏi về bạn trai, nụ cười sắp không giữ được, chỉ có thể cười gượng trả lời qua loa.

Xem ra, người nhà của cậu đều ngầm thừa nhận Tần Thâm là bạn trai cậu. Vậy mà người trong cuộc là Tần Thâm lại có ý nghĩ khác.

Nếu như việc này để cha cậu biết được, đứa con trai nhỏ vì một thằng đàn ông sống chết come out, kết quả đối phương căn bản không xem trọng nó, chắc chắn sẽ tức chết.

Mà cậu cũng không dám để người nhà biết chuyện cậu liều lĩnh theo đuổi hần, cũng như không dám để lộ vết chấn thương. Cậu không chịu đựng nổi bất kỳ câu nào tỷ như đã sớm nói với em rồi, cũng như việc để lộ vết thương của mình ra trước mặt người thân cận nhất.

Cậu biết chỉ cần cậu nói xong, trong nhà sẽ không trách cứ cậu, sẽ để cậu trở lại, sẽ lại yêu thương cậu.

Đại khái là bởi vì lòng tự ái cao vô cùng, cậu cắn chặt răng, nửa câu oan ức cũng không dám nói, chỉ có thể mượn cơ hội đến uống một chén canh của chị dâu, liếc nhìn người thân một chút, tự chữa trị cho mình.

Chị dâu tán gẫu với cậu vài câu, thực sự không chịu được cậu ở bên cạnh quấy rầy, liền bảo cậu đi ra ngoài, thuận tiện thay chị xem anh hai cậu có phải là lại lên trốn đâu đó hút thuốc lá không.

Thạch Kha phụng mệnh đi tìm anh hai, nhà anh hai là biệt thự, cậu tìm khắp nơi một vòng, nhìn thấy anh hai tại vườn hoa nhỏ.

Anh hai quả nhiên đang hút thuốc lá, vẻ mặt không tốt lắm, đang nói chuyện điện thoại với người khác, dĩ nhiên câu chuyện đang nói cũng chẳng tốt đẹp gì.

Bởi vì Thạch Kha vừa bước qua, đã nghe được nửa câu nói sau của anh hai.

Anh hai vô cùng giận dữ nói với người bên kia: “Tôi có thể đầu tư cho cậu, cũng có thể rút lại, việc duy nhất bảo cậu làm chính là dỗ nó vui vẻ, có như vậy cậu cũng không làm nổi?”

Sau đó anh hai nhìn thấy cậu. Thạch Kha do dự đứng tại chỗ, không biết có nên bước qua đó hay không.

Anh hai mặt không biến sắc, quay đầu nói với người ở đầu bên kia, quãng một câu cứ như vậy, rồi cúp máy.

Anh hai đi tới chỗ Thạch Kha, vỗ vỗ vai cậu: “Đừng nói với chị dâu anh hút thuốc lá, cô ấy biết sẽ không vui đâu.”

10. Chương 10

Thạch Kha gật đầu, đây là hiểu ngầm giữa đàn ông với nhau, giữa anh em với nhau, tuy rằng cậu vốn phụng mệnh tới kiểm tra.

Cậu không biết anh cậu rốt cục đang gọi cho ai mà giọng điệu lại khó chịu như thế, cậu không hỏi tiếp nữa.

Lúc ăn cơm tối, Thạch Kha hỏi dò: “Đêm nay em có thể ngủ lại đây không?”

Chị dâu gấp cục sườn vào bát cậu: “Được, để chị chuẩn bị cho em một phòng. Thạch Nam chắc là vui lắm, tối nay chú có thể chơi với con rồi.”

Thạch Nam là đứa cháu nhỏ, đứa lớn đã đi học nội trú rồi.

Cháu nhỏ đang ăn cơm dùng sức gật đầu, khuôn mặt hưng phấn đến đỏ lên.

Con trai còn đang háo hức, ông già lại thiết diện vô tình mà đuổi người, “Ồ cái gì mà ở, về nhà mà đi.”

Chị dâu oán trách nhìn chồng mình một chút: “Tiểu Kha, đừng nghe anh em nói, muốn ở thì ở, chị dâu nấu bữa khuya cho em.”

Thạch Kha cong đôi mắt: “Vẫn là chị dâu tốt nhất.”

Buổi tối, Thạch Nam làm bài tập xong liền đến tìm chú, muốn cùng chú chơi game.

Nhà có tiền, trò chơi để đứa nhóc chơi cũng nhiều, kỹ thuật của Thạch Kha không tốt, bị học sinh tiểu học Thạch Nam hành hạ đến không xong, suýt nữa đánh mất luôn tôn nghiêm của trưởng bối.

Thạch Nam cầm điện thoại di động, khuôn mặt mang theo ghét bỏ nhìn chú nó vài lần, thiếu chút nữa thì khắc bốn chữ “ăn chú thật dễ” lên trên mặt.

Thạch Kha tức đến hừ hừ kêu to, đòi chơi lại lần nữa.

Chị dâu từ trong bếp bưng chè lên, bảo hai tên nhóc nghiện game đừng ồn ào nữa, lại đây ăn chè đậu xanh.

Lúc này, chuông cửa vang lên, dì giúp việc đi ra mở cửa, bà dĩ nhiên không quen biết người ngoài cửa, trở về nói với bà chủ, thật sự không phải khách trong nhà.

Chị dâu tiến lên nhìn màn ảnh, hơi kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía Thạch Kha: “Tiểu Kha... Bạn trai em đến.”

Thạch Kha đang ăn chè, còn Thạch Nam hai ba ngụm đã ăn xong, nhóc lại ngồi xuống trước TV, rủ Thạch Kha tiếp tục chơi game. Thời gian của nó không nhiều lắm, nhất định phải ngủ trước chín giờ rưỡi.

Nhưng mà chú của nó lại vì đàn ông mà bỏ rơi nó. Thạch Kha không do dự lâu, nói tạm biệt với bọn họ.

Chị dâu không cản, híp mắt trấn áp ý đồ muốn quấy khóc của Thạch Nam, còn tiễn Thạch Kha ra ngoài.

Buổi tối hơi lạnh, hoa cỏ trong sân bị gió thổi rì rào.

Thạch Kha chỉ mặc một bộ quần áo mỏng vội rút cổ lại, hai tay giấu trong túi, nói với chị dâu: “Đừng tiễn nữa, bên ngoài lạnh, chị quay về đi.”

Tần Thâm đứng bên cạnh xe, chờ cửa vừa mở, liền nhìn sang.

Khuỷu tay hần vắt một cái áo khoác, nhìn thấy Thạch Kha, bèn khoác lên người cậu.

Chị dâu nhìn thấy, cảm thấy người bạn trai này của Thạch Kha rất chu đáo. Còn dáng dấp của Thạch Kha, hiển nhiên là tập mãi thành quen, cậu chỉnh chỉnh quần áo, tự nhiên mỉm cười, khoác khoác tay nói lời tạm biệt với chị, rồi mới quay đầu lên xe.

Tần Thâm là người trầm tĩnh, cũng không nhiều lời, chỉ hữu lễ gật đầu chào chị dâu, rồi cũng theo lên xe, lái đi.

Chị dâu nhìn bọn họ rời đi, trong lòng thở dài: “Thật là một cặp xứng đôi, đáng tiếc chuyện giới tính nhất định sẽ khiến con đường bọn họ đi khó khăn hơn một chút.”

Bên này chị dâu vui mừng, bên kia không khí trong xe lại không được tốt lắm.

Thạch Kha còn lâu mới có được bình tĩnh như hần, cậu cảm thấy đầu lười tê, đầu ngón tay run rẩy, bởi vì Tần Thâm đến thật đúng lúc.

Hần làm sao biết cậu ở nơi này, ai nói cho hần?

Tần Thâm với người nhà cậu căn bản không có liên hệ mấy, là ai liên lạc với hần?

Thạch Kha đột ngột nghĩ đến cú điện thoại buổi trưa của anh hai, một vài chi tiết nhỏ không liên quan lại quy về một mối, hợp lý đến đáng sợ, khiến cậu dù không muốn cũng phải biết được chân tướng.

11. Chương 11

Rõ ràng trong xe ấm áp, Thạch Kha lại cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Cậu nghĩ, không thể như thế được, anh hai sao lại gặp Tần Thâm, những chuyện làm ăn của Tần Thâm, rõ ràng trước giờ anh hai đều không để vào mắt.

Lúc đó công ty Tần Thâm vừa có một bước tiến mới, hần còn mua nhà, Thạch Kha vì muốn anh hai chấp nhận Tần Thâm, cố tình đem những ưu điểm này của hần nói ra.

Nhưng anh hai xưa nay đều chẳng nói đúng sai, thậm chí còn cho rằng chuyện làm ăn của Tần Thâm chỉ là trò trẻ con.

Nếu như Thạch Kha không ăm ĩ với người nhà, nghiêm túc trở về tiếp nhận gia nghiệp, chuyện làm ăn đó có khi sẽ còn lớn hơn nhiều so với Tần Thâm.

Thạch Kha nhớ lúc đó mình tức giận đến không nói ra lời, còn phản bác lại, nói Tần Thâm tay trắng dựng nghiệp, anh hai dựa vào đâu mà coi thường người ta.

Cậu gần như cả tháng không liên lạc với anh hai, sau đó vẫn là anh hai gọi điện thoại cho cậu, nhận sai, còn nói anh đau lòng cậu, vì một người đàn ông mà ăm ĩ với người nhà, bây giờ còn phải ở trong cái phòng nhỏ cũ rách đó, thật sự rất thiệt thòi.

Dù sao cũng là người nhà, Thạch Kha cũng lười tranh luận.

Tóm lại cậu và Tần Thâm sẽ không kết hôn, tất nhiên không cần xử lý phức tạp như vậy. Xem như người nhà của cậu không thích Tần Thâm thì đã sao, Tần Thâm sẽ không tiếp xúc nhiều với bọn họ.

Bởi vậy, anh hai sao có thể hợp tác làm ăn với Tần Thâm được?

Chẳng lẽ là vì cậu? Nếu thế, chuyện hợp tác làm ăn này rốt cục đến mức nào, theo như anh hai nói, góp vốn để hần lập nghiệp, đó là chuyện từ lúc nào, chẳng lẽ là từ lúc công ty Tần Thâm mới vừa thành lập?

Nếu là vậy, Tần Thâm mang tâm trạng thế nào mà ở cùng với cậu?

Bởi vì có lợi ích, nên mặc kệ cậu phiền nhiễu bao nhiêu, đều phải chịu đựng cậu sao?

Trái tim Thạch Kha như bị đâm thủng, gió lạnh từng cơn lùa vào. Thân thể cậu không biết từ lúc nào mà run rẩy, cậu mở miệng muốn hỏi, rồi lại chần chờ, sợ Tần Thâm thừa nhận.

Run rẩy của Thạch Kha rơi vào mắt Tần Thâm, hần đưa tay nắm lấy tay cậu, muốn xem nhiệt độ thế nào, lại không ngờ Thạch Kha phản ứng dữ dội, gần như dùng sức hất tay hần ra, mặt không chút máu mà nhìn hần, trong mắt vừa hoang mang vừa sợ hãi.

Tần Thâm ngăn người, cũng hơi bực bội, hần dừng xe ven đường, xoa xoa mi tâm.

Vừa định lấy thuốc ra, lại nhớ tới người bên cạnh không thích mùi thuốc lá, liền nhịn xuống.

Hần nhìn ra ngoài cửa sổ, Thạch Kha ngồi co ro trên ghế, chôn đầu, không chịu nói.

Tần Thâm đột ngột mở miệng: “Tôi tới đón em, em không vui à?”

Thạch Kha co người, theo tiếng nói của Tần Thâm mà nhìn mặt hắn: “Anh sao lại phải tới đón tôi?” Là bởi vì không đối tốt với tôi, sợ anh hai tôi làm khó anh sao, vậy tôi là cái gì, một đứa có thể lợi dụng còn tự cho mình là kim chủ sao?

Tần Thâm cảm thấy vấn đề này thật buồn cười, hắn cười như không cười quay đầu lại nhìn Thạch Kha: “Từ hôm qua đến giờ em đều không vui, hôm nay cũng không muốn về nhà...”

Thạch Kha lập tức ngắt lời hắn: “Đó không phải nhà tôi.”

Tần Thâm biến sắc: “Em nói cái gì?”

Thạch Kha ngoan cường nói: “Đó là nhà anh.”

Tần Thâm trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên tự giễu nở nụ cười: “Cũng phải, căn nhà đó đối với tiểu thiếu gia như em, quá rách nát lại còn quá nhỏ.”

Lời này thật sự gây tổn thương, đôi mắt Thạch Kha lập tức đỏ lên.

Ngôi nhà đó từng góc nhỏ đều là do cậu trang trí, cậu đối với ngôi nhà đó có rất nhiều tình cảm.

Rõ ràng so với cậu, Tần Thâm mới là người xem nơi đó là nhà trọ.

Tần Thâm dựa vào cái gì mà nói như vậy.

Cậu cởi đai an toàn, mở cửa xuống xe, lại đóng cửa lại.

- - -

Cái thể loại đã kiểm lời, hề mở miệng ra là tổn thương người khác như bạn công, bị ngược bao nhiêu năm cũng còn chưa đủ.

Thương bạn thụ.

12. Chương 12

Thạch Kha xuống xe bước vội đi, ôm chặt áo khoác của mình.

Cậu đương nhiên hy vọng có thể ngay lập tức nghe thấy tiếng Tần Thâm xuống xe, nhưng hắn không xuống. Sau lưng yên lặng như tờ, thậm chí không bao lâu sau, xe khởi động, vượt qua mặt cậu.

Thạch Kha ngẩn ngơ đứng tại chỗ, nhìn đèn xe xa dần, từ từ ngồi xổm xuống, như thằng bé con ôm lấy hai đầu gối, đôi mắt mờ mịt nhìn theo hướng xe đi.

Xe của cậu còn để ở bãi đậu xe nhà anh hai, cậu vốn có thể cùng Tần Thâm mỗi người lái một xe về, nhưng cậu muốn ở cùng một không gian với hắn.

Hiện tại, cậu giận chính mình tính khí kỳ quặc nói một đường làm một nẻo, càng giận Tần Thâm không hiểu cậu.

Nhưng Tần Thâm dựa vào cái gì mà hiểu cậu đây, hắn thậm chí còn không yêu cậu.

Nếu như hết thảy chỉ là vì anh hai dùng tiền giúp cậu đổi lấy, vậy những tình cảm kia của hắn, toàn bộ đều không có.

Giữa bọn họ, thậm chí ngay cả một chút cảm tình cũng không còn.

Thạch Kha che hai mắt, trong lòng buồn bã, mắt lại không rơi giọt nước mắt nào. Khóc cho ai xem, chỉ càng kì dị thôi.

Cậu lấy điện thoại di động ra, muốn gọi cho anh hai, muốn kiểm chứng tất cả. Cậu cảm thấy mình cực kỳ mệt mỏi, thậm chí cam chịu mà nghĩ, nếu như là sự thật, cậu sẽ ra nước ngoài, rời xa nơi này, không muốn tiếp tục gặp lại Tần Thâm nữa.

Hoặc là ăn chơi chè chén, bạn bè ngày càng xa cậu đều là vì Tần Thâm, bây giờ có thể trở lại, cũng tốt.

Cậu có thể một lần nữa tìm một người đàn ông anh tuấn đẹp trai, người đó sẽ săn sóc, sẽ dịu dàng, sẽ không giày vò tình cảm của cậu.

Thế nhưng dù nghĩ vậy, trong lòng vẫn thấy trống trải.

Những người kia... Không phải là Tần Thâm.

Tần Thâm không còn là của cậu, cậu không thể nhìn thấy Tần Thâm, chạm vào hắn, hôn hắn, xoa tóc hắn, sờ sờ lông mi hắn, ôm lấy eo hắn, hít lấy hơi thở của hắn.

Chỉ nghĩ một chút như vậy, đã cảm thấy trái tim như rơi mất một nửa, đau đến máu chảy đầm đìa.

Nếu như cậu kiểm chứng với anh hai, liệu rằng sau khi anh hai thừa nhận, biết bọn họ chia tay, anh sẽ rút lại vốn đầu tư chẳng?

Sự nghiệp Tần Thâm dốc sức nhiều năm, sẽ bị cậu hủy hoại trong một ngày.

Hắn hắn là sẽ hận cậu. Cậu không muốn hắn hận cậu.

Cuối cùng Thạch Kha thoát ứng dụng, mở ứng dụng đặt xe lên.

Cậu muốn giảm bớt khó chịu trong lòng, hít sâu mấy hơi, lại bị sặc, ho đến đau tận tim phổi.

Điện thoại cũng không cầm chắc, rơi xuống đất.

Thạch Kha không nghe thấy, người khiến cậu đau lòng khổ sở, lại một lần nữa quay xe lại.

Người đàn ông đó đi tới trước mặt cậu, bóng hắn đổ dài trên người cậu.

Thạch Kha che miệng ngậy ngốc ngẩn đầu, cậu nghe thấy Tần Thâm thở dài, cũng thấy được đôi mắt hắn tràn đầy nhường nhịn cùng dịu dàng.

Một ly trà sữa nóng hổi được nhét vào ngực cậu. Tần Thâm ngồi xổm xuống, mở khăn quàng cổ của mình ra quấn lên cổ cậu, che đi khuôn mặt đang ửng đỏ.

Tần Thâm bế cậu lên, giống như ôm một đứa trẻ, nâng mông cậu, để hai chân cậu đặt bên hông hắn.

Tần Thâm trầm giọng nói: “Không nghe lời sẽ vút em xuống. Theo anh về nhà đi.”

Thạch Kha không có không nghe lời, cậu ngoan ngoãn vùi mặt vào cổ Tần Thâm, nước mắt bởi vì khoảnh khắc dịu dàng này mà ồ ạt rơi xuống.

Thôi, đành vậy, cậu nghĩ.

Chỉ cần Tần Thâm còn cần cậu, cậu sẽ không đi.

Cho dù chỉ là lợi dụng.

- —

Tra công tiện thụ =))))))

13. Chương 13

Thạch Kha bình tĩnh trở về nhà, không hề nao loạn. Cậu ngoan ngoãn quá mức, đến nỗi Tần Thâm thật sự kinh ngạc.

Trong suy nghĩ của hắn, Thạch Kha có tính cách của tiểu thiếu gia, sẽ náo loạn đến mức hận không thể chọc thủng luôn bầu trời.

Có lẽ là vì quen được cha mẹ cưng chiều, Thạch Kha xưa nay muốn cái gì sẽ chủ động đi chiếm lấy, lúc đầu Tần Thâm đối với loại tiểu thiếu gia này vô cùng có thành kiến.

Gia đình hắn không như vậy, cha mẹ đều là giáo viên, đối với hắn rất nghiêm khắc chuẩn mực.

Từ nhỏ đã dạy hắn phải học thật giỏi, làm người phải đi ngay ngồi thẳng.

Phản nghịch lớn nhất của hắn có lẽ là xu hướng tình dục, nhưng ở phương diện này, hắn xưa nay rất kín đáo, sẽ không quen bạn trai, chỉ âm thầm yêu thương người khác.

Thạch Kha và hắn là hai loại người hoàn toàn khác nhau, cậu làm càn lớn mật, buông thả tùy hứng. Từ khi bắt đầu, cậu đã đột ngột chen vào giữa hắn và Cao Huân, lấy danh nghĩa bạn bè, nhưng trong mắt rõ ràng có mục đích.

Hai người có xu hướng tình dục giống nhau, chỉ cần liếc mắt nhìn thôi, đã biết rõ thuộc tính của nhau rồi.

Thạch Kha biết hắn cong, cũng là người cong đầu tiên mà hắn gặp.

Hắn có thiện cảm với Cao Huân, tình cảm vô cùng mơ hồ, lại bị đè nén, không tùy tiện thể hiện ra ngoài.

Cao Huân quen bạn gái, hắn dĩ nhiên sẽ khổ sở, còn uống rất nhiều rượu, đó là lần đầu tiên hắn uống rượu, cũng là lần đầu tiên làm càn.

Mãi đến lúc say mềm, ở trong công viên nhỏ kia, Thạch Kha vừa cười vừa dạy hắn hút thuốc, sau đó hôn hắn.

Phản ứng đầu tiên của Tần Thâm là dờ người ra, không tin được, khiếp sợ, tức giận, sau đó những cảm giác khác mới tuôn ra.

Thuốc lá nghẹn trong cổ họng hơi ngứa ngứa, đầu lưỡi mềm mại đến khó tin, sợi tóc mát lạnh của Thạch Kha quét lên mặt hắn, như hoa bị mưa xối ướt, tỏa ra mùi hương man mát.

Hết thấy đều bị phóng đại lên, kể cả nhịp tim dồn dập của hắn.

Hắn mạnh mẽ đẩy Thạch Kha ra, mu bàn tay che lại miệng mình, tức giận đến mức mắt cũng đỏ lên.

Thạch Kha nhìn vẻ mặt hắn, nụ cười trên mặt chậm rãi phai đi. Cậu đưa tay ra định chạm vào hắn, Tần Thâm không chút do dự đẩy tay cậu ra.

Hắn rất dùng sức, tiểu thiếu gia da mềm thịt non, trong nháy mắt đã đỏ ửng.

Hắn nhìn thấy Thạch Kha không cười nữa, đôi mắt cũng không còn vẻ buông thả mà thường ngày hắn không ưa.

Không hiểu sao, hắn thấy hối hận. Hắn sức lực lớn, vừa nãy hắn là cậu rất đau. Thạch Kha tên này xưa nay không nghiêm chỉnh, hắn tính toán với cậu chuyện này làm gì.

Tần Thâm mấp máy môi, vừa định nói chuyện, miệng tiểu thiếu gia lại cong lên, lộ ra một nụ cười hờ hững.

Thạch Kha phẩy phẩy tay, thở hắt ra, có chút ghét bỏ nói: “Cậu sợ cái gì, không phải chỉ hôn một chút thôi sao?”

Tần Thâm đem lời nói đã đến miệng nuốt xuống, hắn lại nghe Thạch Kha nói: “Đừng nói là cậu nghĩ tôi thích cậu mới hôn cậu nha.”

Tần Thâm nhúu mày, trên môi hắn còn lưu lại cảm giác của nụ hôn vừa nãy, mà người hôn hắn lại dùng ngữ khí đùa bỡn mà nói: “Cậu đừng hiểu lầm, người tôi thích là Cao Huân.”

“Cậu ấy so với cậu đẹp trai hơn, cao hơn, còn thú vị hơn.”

“Tôi không thích cậu, cậu quá nhàm chán.”

“Cậu xem, mới hôn một chút, đã lộ ra vẻ mặt nghiêm túc như vậy. Chơi không vui gì cả.”

Tần Thâm trầm mặc một lúc lâu, mới khàn khàn nói: “Tôi không muốn chơi với cậu, cậu đi tìm người khác mà chơi.”

Hắn không quan tâm Thạch Kha lôi kéo hắn làm gì, nhanh chân rời khỏi công viên nhỏ kia.

Hắn biết, hắn vô vị bao nhiêu, tẻ nhạt bao nhiêu.

Kỳ thực không cần tiểu thiếu gia nói, hắn cũng biết người ta không thích hắn.

- —
Cẩu huyết chưa =))))))))

14. Chương 14

Thạch Kha về đến nhà mới phát hiện trên bàn ăn còn lại một nửa hộp thức ăn ngoài.

Cơm đã lạnh, thức ăn cũng không đụng đến bao nhiêu. Trời lạnh, đồ ăn cũng lạnh nhanh hơn, đóng một lớp mỡ phía trên.

Tần Thâm bận rộn việc công ty, thường xuyên ăn bên ngoài.

Thạch Kha trước đây đau lòng, còn cố ý đăng ký một lớp dạy nấu ăn, chờ tan làm thì đi học, rồi làm cơm cho Tần Thâm.

Cậu còn nhớ món đầu tiên cậu nấu cho Tần Thâm, đó là một tô mì. Tần Thâm vô cùng kinh ngạc, nhìn tô mì rất lâu, mãi đến lúc Thạch Kha cho rằng Tần Thâm ghét bỏ tô mì trông không ngon, không chịu ăn, Tần Thâm mới động đũa, ăn sạch.

Sau đó Thạch Kha không thể nấu nữa. Công ty Thạch Kha vừa nhận được một đơn hàng lớn, lại do cậu phụ trách, khoảng thời gian đó bận đến mức thời gian để thở cũng không có, tất nhiên không tiếp tục nấu nữa.

Hôm nay xem ra Tần Thâm còn chưa ăn cơm xong đã đi tìm cậu, Thạch Kha thở dài một cái.

Cậu xắn tay áo lên, chuẩn bị nấu cho Tần Thâm một tô mì.

Tần Thâm đang cầm khăn lau dọn bàn ăn, nhìn thấy động tác của cậu, dừng lại: “Em làm gì vậy?”

Thạch Kha rũ mắt, đổ nước vào nồi, lấy mì ra: “Anh mới ăn được một nửa, không đói bụng sao?”

Tần Thâm trầm mặc.

Thạch Kha chờ đến lúc nước sôi, Tần Thâm đã không còn trong phòng khách.

Cậu đi tìm một lúc, thấy người đang ở ban công phòng khách.

Tần Thâm yên lặng đứng trong bóng tối, làn khói mờ mịt trước mặt hắn tản ra. Hắn đang hút thuốc.

Thạch Kha lặng yên lui lại. Lúc cậu mở tủ lạnh, liền ngấy ngấy cả người, bởi vì bên trong có một thứ mà cậu không ngờ tới.

Đó là một hộp bánh kem, rất nhỏ, chỉ đủ hai người ăn.

Nhãn hiệu bánh là nhãn hiệu cậu thích ăn nhất, hương vị cũng vậy, làm từ sô cô la, người bình thường ăn sẽ thấy ngán.

Tần Thâm không thích ăn ngọt, Thạch Kha lại vô cùng thích bánh kem.

Nhưng đó cũng không phải là lý do Tần Thâm mua bánh kem. Nhìn bánh kem, cậu đột nhiên nhớ ra hôm nay là ngày gì.

Bọn họ ở cùng nhau quá lâu, lâu đến mức cậu đã quên mất ngày hôm nay.

Lúc đầu, Thạch Kha rất thích những ngày kỷ niệm, tỷ như lễ tình nhân, giáng sinh, sinh nhật...

Nhưng sau đó cậu phát hiện, Tần Thâm đối với những ngày này rất lạnh nhạt, còn cậu lại không hy vọng nhiệt tình của mình bị hờ hững.

Nhưng hôm nay lại khác, Thạch Kha lấy điện thoại di động ra, phát hiện điện thoại đã hết pin, tắt nguồn.

Không cần xem cậu cũng biết, hôm nay là sinh nhật Tần Thâm.

Tần Thâm không giống cậu. Ngày sinh nhật, cậu luôn hy vọng có nhiều người cùng cậu ăn mừng.

Bởi vì Tần Thâm, cậu cố tình không tổ chức sinh nhật với bạn bè, muốn cùng Tần Thâm hai người cùng nhau đón sinh nhật.

Ngờ đâu Tần Thâm không hứng thú, còn nói với cậu hần tăng ca không thể trở về, bảo Thạch Kha đi tìm bạn bè mình.

Thạch Kha vì thế khổ sở vô cùng, chính là từ lúc ấy, cậu bắt đầu tự hỏi trong lòng Tần Thâm rốt cục có cậu hay không.

Sinh nhật năm tiếp theo, cậu dứt khoát nói mình muốn ra ngoài suốt đêm, đi uống rượu với bạn bè.

Khi đó Tần Thâm ngồi trên sofa ôm laptop làm việc, nghe vậy ngẩng đầu lên. Hần lẳng lẳng nhìn Thạch Kha một hồi, cuối cùng mở ví tiền lấy một cái thẻ ngân hàng đưa cho Thạch Kha, bảo cậu dùng.

Thạch Kha đỏ mặt ném thẻ ra xa, tức giận nói: “Bọn nó đưa nào chẳng nhiều tiền hơn anh, tôi có điên mới muốn đón sinh nhật cùng anh.”

15. Chương 15

Tần Thâm không thích đám bạn kia của cậu, cậu biết.

Đám bạn kia của cậu thích chơi bởi, bởi vì gia cảnh giống nhau mới tụ tập cùng nhau.

Tần Thâm làm bạn trai cậu, nhìn vào có chút không phù hợp, những điều này cậu đều biết.

Bạn cậu ghét Tần Thâm nghèo lại vờ thanh cao, còn không mạnh mẽ. Tần Thâm chê bạn bè cậu không nghề nghiệp đẳng hoàng, chỉ biết chơi bởi.

Hai bên gặp nhau được vài lần, sau đó Thạch Kha cảm thấy muốn cho hai bên hòa hợp quả thực là tự mình chuốc khổ. Vì lẽ đó cậu mới quyết định, so với đám bạn đó, cậu chọn Tần Thâm.

Kết quả là, người đàn ông này đưa cho cậu một cái thẻ ngân hàng, bảo cậu tiêu, đi chơi cùng bạn bè.

Thứ cậu muốn căn bản không phải những thứ này, cậu vì Tần Thâm buông bỏ những gì, Tần Thâm căn bản không biết. Hoặc là kỳ thực hần biết, chỉ là không quan tâm.

Thạch Kha quăng thẻ ngân hàng xong, liền chạy ra khỏi nhà. Cậu và bạn bè hẹn ở quán bar, bạn thân từ nhỏ đến lớn - Lâm Sâm thay cậu bao hết cả quán, mời ban nhạc cậu thích đến hát mừng sinh nhật cậu.

Nhưng Thạch Kha vốn không có tâm trạng, cậu xốc lại tinh thần nhận một phần lại một phần quà, nghe hát mừng sinh nhật, ăn bánh kem xong là không ngừng uống rượu.

Cậu không dám để cho người khác phát hiện tâm trạng mình không tốt, chỉ có thể cố mạnh mẽ tươi cười, uống đến sắp ngất đi.

Người khác không phát hiện tâm trạng cậu không tốt, bạn thân cậu lại nhìn ra.

Lâm Sâm đặt mông ngồi xuống bên cạnh cậu, đặt tay lên vai cậu: “Sao vậy, ngày vui sao lại mua say?”

Thạch Kha miễn cưỡng liếc nhìn bạn thân mình, lắc đầu một cái. Lâm Sâm nhìn không nổi bộ dáng này của cậu, cau mày hỏi: “Đàn ông của mày đâu, hôm nay mà hắn lại đi đâu rồi?”

Thạch Kha vừa nghe thấy lời ấy, mí mắt liền đỏ, hai tay cậu cầm chặt chai rượu, môi run run, một câu cũng không nói ra được.

Sau đó Lâm Sâm cũng không nhắc chuyện này nữa, lôi Thạch Kha đi chơi, cố gắng khơi dậy hứng thú của Thạch Kha.

Hắn và Thạch Kha làm bạn nhiều năm như vậy, không ai hiểu rõ Thạch Kha hơn hắn.

Vì lẽ đó, hắn đặc biệt không vừa mắt Tần Thâm.

Tần Thâm thể loại này là cái thá gì, một thằng nghèo còn tỏ ra thanh cao còn không nói, lại còn dám chà đạp bạn tốt từ nhỏ đến lớn của hắn.

Huống chi gần đây hắn vừa nghe được một tin, lại không dám nói cho Thạch Kha biết, miễn cho cậu biết lại càng khó vượt qua. Không phải chỉ là một món đồ chơi thôi sao, Thạch Kha lại muốn thật lòng nuôi dưỡng, khiến cho hắn thật sự khó mà làm chuyện ác này.

Mất thấy Thạch Kha say rồi, Lâm Sâm từ trong túi cậu lấy điện thoại di động ra, bấm số khẩn cấp.

Đúng như dự đoán, số khẩn cấp chính là số của Tần Thâm.

Hắn ác ý nói cho đối phương một cái địa chỉ giả, bảo người đến, lại nói địa chỉ khác.

Đùa đến mức Tần Thâm xoay như chong chóng, mất thời gian cả đêm, mới nói ra địa điểm thật.

Tiệc sinh nhật đã tan từ lâu, Thạch Kha cả người đầy mùi rượu.

Lâm Sâm đem người đến khách sạn của mình, tắm rửa sạch sẽ, mặc áo tắm cho cậu rồi nhét cậu vào trong chăn.

Tần Thâm đến, đúng lúc Lâm Sâm cả người đầy mồ hôi, vừa tắm rửa xong.

Cửa vừa mở, Tần Thâm sững người.

Hắn không tin được mà nhìn Lâm Sâm, đôi mắt chằm chằm nheo lại, âm thanh từ khớp hàm cắn chặt dồn ép ra: “Thạch Kha đâu?”

Tui thích tình bạn của 2 đứa này ghê.

16. Chương 16

Lâm Sâm khoác hờ áo tắm của khách sạn, vừa thấy vẻ mặt Tần Thâm đã biết người này hiểu lầm rồi.

Hắn nghĩ thầm, tên này định làm gì đây, tổn thương Thạch Kha như thế, khiến cậu sinh nhật mà cứ như thất tình, hiện tại lại không biết xấu hổ mà bày ra bộ mặt như đi bắt gian.

Lâm Sâm nhích người sang một bên, chặn Tần Thâm lại không cho hắn bước vào.

Hắn nhìn Tần Thâm từ chân lên đầu, hất cằm, ý muốn nói chuyện.

Tần Thâm đôi mắt tối lại, sắc mặt ngày càng xấu đi: “Tôi không có gì muốn nói với cậu. Thạch Kha đâu?”

Lâm Sâm khoanh tay: “Tao còn cần biết mày muốn nói chuyện với tao hay không à.”

Hắn trở tay đóng cửa lại, đấm Tần Thâm một cái. Vẻ mặt cay nghiệt, ánh mắt khinh thường: “Mày định làm gì tao? Đừng tưởng tao không biết, chỉ có Thạch Kha ngốc nên mới cam tâm tình nguyện bị mày lợi

dụng. Mày đã cầm tiền của người ta rồi, tốt xấu cũng nên làm việc cho tốt, đừng mẹ nó tự đề cao bản thân quá.”

Tần Thâm vốn tức giận đến tái mặt, nghe hắn nói, cơn tức giận như thủy triều từ từ rút xuống, lửa trong ánh mắt cũng tắt ngấm, chỉ còn lại ảm đạm.

Lâm Sâm nhìn gương mặt đó, nghĩ thầm cũng chỉ có khuôn mặt là trông tạm được, thằng ngốc Thạch Kha kia, coi trọng cái gì không coi trọng, lại đi coi trọng khuôn mặt.

Hắn nghĩ, nếu Tần Thâm thật sự có khí phách, thì không nên nhận đầu tư của anh hai Thạch gia.

Nếu đã nhận, phải đối xử thật tốt với Thạch Kha. Đã lấy Thạch gia làm chỗ dựa, còn không cố gắng làm việc, ngày ngày dần vật Thạch Kha để làm gì.

Lâm Sâm càng nghĩ càng không ưa nổi Tần Thâm, hắn hừ một tiếng: “Nếu tao là mày, tao sẽ học cách thông minh một chút. Bằng không chờ ngày nào đó Thạch Kha không còn hứng thú với mày nữa, sẽ có nhiều người muốn thế chỗ mày lắm.”

Tần Thâm không nói gì, lại siết chặt nắm đấm.

Lâm Sâm trông là biết nắm đấm đó rất có lực, nhưng chẳng sao, hắn không tin Tần Thâm dám động thủ.

Thực tế chính là như vậy, hắn có nhà hắn làm chỗ dựa, cường quyền ép người thì đã sao?

Nói chuyện đằng hoàng với Tần Thâm vài câu cũng là nể mặt Thạch Kha mà thôi.

Bằng không những người như bọn hắn, có mấy ai để ý đến Tần Thâm.

Thế nhưng người này thật sự cao tay, Thạch Kha lại ngốc, vì thứ đồ chơi này mà ảm ỉ với gia đình, còn ảm ỉ với nhóm bạn, thực sự là bị quỷ ám mà.

Lâm Sâm tiếp tục nói: “Đừng tỏ vẻ mặt bắt gian phu, tao nếu muốn cùng với Thạch Kha, đã không đến lượt mày. Hôm nay sinh nhật nó, nó vì mày mà không vui, mày đi mà dỗ nó cho đằng hoàng, đừng mẹ nó trưng vẻ mặt người chết đó ra. Làm ** lại còn muốn lập đền thờ.”

Đôi mắt Tần Thâm vẫn đỏ, là giận dữ, là căm ghét, trông hung hãn như một con thú ăn thịt.

Ánh mắt kia đáng sợ vô cùng, khiến Lâm Sâm hơi giật mình, lùi về sau một bước.

Tần Thâm giọng nói khàn khàn, mang theo kiềm chế cùng tức giận: “Số tiền kia, tôi sớm đã có thể trả lại Thạch gia.”

Lâm Sâm xoa xoa tay, “Thì sao nào, cầm rồi thì chính là nợ.”

Tần Thâm thù hận trừng mắt nhìn hắn, quay đầu đi vào phòng Thạch Kha, còn trở tay khóa cửa lại.

Lâm Sâm nhún nhún vai, lập tức đi xuống lầu mở cửa một phòng khác.

Mà trong phòng, người vừa nãy còn rất hung ác nhìn thấy Thạch Kha quần chần nằm trên giường ngủ ngon lành, hung ác trên mặt từ từ tản đi.

Hắn đi tới bên giường, khẽ thở dài. Nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt người nọ, lại khắc chế mà rút tay về.

Tần Thâm nhỏ giọng gọi tên Thạch Kha, giọng nói vô cùng khổ sở cùng cay đắng.

Anh Sâm là thằng mà cưng Tiểu Kha còn hơn pháo hôi công <>

Beta lại 15 chap cũ muốn còng lưng:“(. Edit không mệt mà beta sao mệt quá:”)

17. Chương 17

Hôm sau Thạch Kha tỉnh dậy trên giường, thứ đầu tiên nhìn thấy là Tần Thâm ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, ánh mặt trời như phủ lên người hắn một lớp áo ấm áp.

Ngũ quan Tần Thâm dưới ánh mặt trời trông mềm mại hơn rất nhiều, mày rậm mi rậm, khiến người muốn hôn.

Thạch Kha yên lặng nhìn Tần Thâm hồi lâu mới chống giường ngồi dậy. Cậu không hỏi Tần Thâm làm sao tìm được cậu, mấy năm nay, Tần Thâm luôn tìm được cậu.

Cũng bởi vì lần nào cũng tìm được, dù cho Tần Thâm nhiều lần tổn thương cậu như thế, cậu cũng cảm thấy tình cảm giữa hai người thật sự sâu đậm, không dễ dàng cắt đứt.

Tần Thâm ngủ không ngon giấc, dưới mắt hơi thâm lại. Hắn thức dậy trên ghế, ánh mặt trời từ trên người dời đi, ngũ quan liền khôi phục vẻ cứng rắn lạnh lùng, ánh mắt cũng hờ hững.

Thạch Kha trầm mặc giơ hai tay về phía Tần Thâm, nhỏ giọng: “Em chỉ muốn anh cùng em, anh hiểu không?”

Tần Thâm lại đứng yên đó, hơi hơi kháng cự mà nhìn cậu.

Thạch Kha cảm nhận được rõ ràng thái độ xa cách tỏa ra từ Tần Thâm là nhằm vào cậu.

Cậu không hiểu vì sao lại như vậy, trong lòng thậm chí hơi sợ hãi, chẳng lẽ tối hôm qua cậu nói gì đó quá mức hay làm chuyện gì ngu ngốc sao?

Tần Thâm chỉ lấy một túi giấy đặt nhẹ nhàng lên bàn khách sạn, lời ít ý nhiều: “Quà tặng.”

Thạch Kha không thèm nhìn món quà này một chút nào: “Em muốn anh ôm em.”

Tần Thâm gần như lạnh lùng nhìn cậu, sau đó từng bước đi tới, lúc cậu sắp chạm được hắn thì đột nhiên ngừng lại.

Tần Thâm hỏi: “Sau đó thì sao?”

Thạch Kha ngây người: “Cái gì mà sau đó?”

Tần Thâm thấp giọng nở nụ cười: “Em còn muốn tôi và em làm gì nữa?”

Thạch Kha chậm rãi hạ tay xuống, thẳng lưng ngồi dậy, ánh mắt cũng lạnh đi.

Cậu liếc nhìn đồng hồ: “Đến giờ anh đi làm chứ gì, cũng khó trách, bận bịu đến mức cả sinh nhật tôi cũng không cách nào đón cùng tôi, bây giờ làm sao rảnh để ôm tôi.”

Tần Thâm nhìn chằm chằm cậu, đột nhiên cúi người ôm lấy cậu, mạnh mẽ, cực kỳ ra sức, giống như muốn bóp nát cậu, dường như vừa yêu vừa hận.

Tần Thâm thô bạo lột áo tẩm của cậu ra, tay xoa nắn đùi cậu.

Thạch Kha cả người đều khó chịu, xoa nắn thực sự giống như sỉ nhục.

Cậu ra sức giãy dụa, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống.

Cậu không hiểu rốt cuộc mình đã làm sai điều gì, Tần Thâm vì cái gì mà lại đối xử với cậu như vậy.

Thạch Kha khóc thút thít, cậu cảm nhận được Tần Thâm dừng lại, tay vuốt ve mặt cậu.

Thạch Kha tránh ra, cậu lôi áo tẩm che kín mình lại, co rút trên giường: “Cút đi... Tôi không muốn gặp lại anh.”

Tần Thâm trầm mặc đứng trước giường thật lâu: “Em không muốn cái này sao?”

Thạch Kha vuốt mặt, “Anh cút đi...”

Tần Thâm thở dài, dường như hơi hối hận, ngồi xuống bên giường. Môi hắn mấp máy, đột nhiên bật ra một câu: “Em có thích tôi không, Thạch Kha?”

Thạch Kha ném một cái gối ra ngoài, cầm giận nói: “Tôi buồn nôn anh, cút.”

Dứt lời, cậu căn bản không cần cũng chẳng muốn nhìn về mặt Tần Thâm, nhào tới lấy điện thoại di động của mình, bấm số điện thoại Lâm Sâm.

Ai cũng được, chỉ cần hiện tại có người bên cạnh cậu. Chỉ cần không phải Tần Thâm.

18. Chương 18

Lúc Lâm Sâm tới, Tần Thâm đã không còn ở đó.

Rõ ràng tối hôm qua mới vừa hung ác cảnh cáo, sáng nay lại âm ỉ nữa rồi.

Không thể không nói Lâm Sâm thật sự có chút phiền lòng, người khác yêu đương, bạn trai bạn gái chẳng ai xoắn xuýt như hai người này cả.

Sau khi gọi Lâm Sâm đến, Thạch Kha lại không nói lời nào, đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó gọi phục vụ đem bữa sáng lên.

Ngoại trừ mí mắt sưng đỏ, thật sự không nhìn ra gì khác.

Điện thoại Lâm Sâm không ngừng rung, mỹ nữ gần đây hẳn dụ dỗ đang tìm hắn, làm nũng với hắn, nhấn địa chỉ bảo hắn tới.

Anh em với phụ nữ, đương nhiên ưu tiên anh em, nhưng điều kiện tiên quyết là người anh em này đừng ngồi đó không nói lời nào.

Thạch Kha ăn điểm tâm xong, mới thở dài: “Ngũ Mộc, tao muốn chuyển đến nhà mày ở.”

Lâm Sâm đương nhiên cảm thấy không sao cả, vậy là Tiểu Thạch Đầu sắp chia tay rồi, nhưng hắn cũng chẳng thấy há hê gì, dù sao thì ai mà muốn đi hầu hạ một người mới chia tay.

Mẹ nó đi xem phim ăn cơm nghe nhạc đi du lịch, tùy tiện thấy thứ gì cũng có thể nghĩ đến quá khứ rồi rơi lệ, thật sự đáng sợ.

Lâm Sâm rốt cục tìm lại được lương tâm từ trong sợ hãi, thay đổi tư thế ngồi trên ghế: “Vị kia nhà mày gây gỗ với mày?”

Thạch Kha không lên tiếng.

Lâm Sâm ho một lúc: “Là vậy, cậu ta hình như hiểu lầm tao với mày XXX, tao không giải thích.”

Thạch Kha đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lâm Sâm hồi lâu, nhưng vẫn nghĩ một đường nói một néo: “Chính anh ta không hỏi, ai thèm đi giải thích với anh ta.”

Lâm Sâm câm nín.

Nhìn dáng vẻ hồi xuân của bạn tốt, hắn im lặng nghĩ tới Tần Thâm, đem chuyện để người nọ chạy suốt một buổi tối nuốt lại vào bụng.

Thạch Kha từ bàn ăn đi đến bên cạnh bàn nhỏ kia, mở cái túi kia ra.

Bên trong là một bộ Âu phục được xếp gọn gàng, còn có một hộp nhung, cậu mở ra, là một chiếc đồng hồ.

Mấy ngày nữa Thạch Kha sẽ đại diện công ty đi tham gia hội nghị, cậu cũng không biết vì sao tiêu chuẩn này lại đến phiên cậu, còn phàn nàn vài câu với Tần Thâm rằng không có quần áo thích hợp để mặc, vậy mà Tần Thâm vẫn nhớ kỹ.

Mấy lời phàn nàn lúc đó của cậu khiến vẻ mặt Tần Thâm trở nên vô cùng kỳ lạ, sau đó cậu cũng hiểu, vì sao Tần Thâm lại có vẻ mặt kỳ lạ đó.

Tần Thâm đã từng hỏi cậu, vì sao lại bộc lộ với người nhà.

Thạch Kha không muốn Tần Thâm cho rằng mình vì hấn mới làm vậy, thật mất mặt, còn có cảm giác cậu đang bắt người ta chịu trách nhiệm.

Cậu chỉ nói chuyện cậu thích đàn ông bị phát hiện, lời nói qua loa, không cụ thể.

Tần Thâm hỏi cậu: “Thứ trước đây có, bây giờ lại không có, không cảm thấy chênh lệch sao?”

Lúc đó Thạch Kha nhìn chằm chằm hấn, nói: “Thứ trước đây không có, bây giờ đã có, vậy là được rồi.”

Tần Thâm lúc đầu còn hơi ngơ ngác mà nhìn cậu, sau đó mới giật mình phản ứng lại, tuy rằng mặt vẫn không có cảm xúc, trông vẫn vô cùng lạnh lẽo, nhưng hai tai lại lạng lẹ đỏ lên.

Tần Thâm xưa nay chưa từng nói lời âu yếm nào, đối với quan hệ của bọn họ, ngoại trừ lúc bắt đầu từng hỏi một lần, sau đó đã không hỏi nữa.

Nhưng hấn đối với cậu, thật sự rất tốt.

Chỉ thuận miệng nói một câu, hấn đều sẽ nhớ kỹ.

Cậu vĩnh viễn nhớ, lúc cậu xăm ngày hai người cùng nhau lên xương quai xanh, ánh mắt Tần Thâm lúc đó ra sao.

Ánh mắt dường như là không tin vào mắt mình, rồi lại từ từ sáng lên.

Sau đó Tần Thâm cười với cậu, rồi nhẹ nhàng hôn lên hình xăm kia.

- —

Tần Thâm, chú ngu vcl. Có đứa nào không yêu chú mà lại đi xăm chữ ký của chú lên đít, hả hả hả????

19. Chương 19

Lần đó bởi vì sinh nhật mà cãi nhau, cuối cùng hai người chiến tranh lạnh mấy ngày, sau đó làm hòa.

Tần Thâm chắc là không muốn tiếp tục âm ỉ, đành phải làm như không có gì xảy ra.

Thạch Kha ghét nhất là thái độ đó của hấn, nhưng chính cậu cũng là kẻ nhu nhược, sợ rằng không nể mặt hấn, mọi chuyện sẽ không cách nào cứu vãn nữa.

Tóm lại vẫn là sợ Tần Thâm chia tay cậu, cậu biết giữa bọn họ có rất nhiều vấn đề, quan hệ càng lúc càng mong manh.

Thạch Kha cũng rất khó chịu, tuy nói đau ngắn còn hơn đau dài, thế nhưng chuyện này thật sự tạo thành tổn thương trong lòng cậu, bản năng con người là tìm lợi tránh hại, cậu không đủ dũng khí để đối mặt.

Vì vậy những năm sau đó, sinh nhật Tần Thâm, bọn họ cùng nhau đón, sinh nhật cậu, cậu đều ra ngoài tìm bạn bè.

Hôm sau trở về, quà của Tần Thâm đều đặt tại tủ đầu giường cậu.

Năm nào cũng vậy, đều tặng cậu thứ cậu đang cần.

Quà như thế không thể nói không bỏ công sức, thế nhưng đó lại chẳng phải thứ Thạch Kha muốn. Những món đồ này cậu đều có thể tự mình mua được, cậu chỉ muốn Tần Thâm ở bên cạnh cậu mà thôi.

Thạch Kha chưa từng nghĩ tới, có một ngày cậu lại quên sinh nhật Tần Thâm.

Vô số lần cãi cọ cuối cùng cũng làm hao mòn dần nhẫn nại của nhau.

Thạch Kha vịn cửa tủ lạnh, nhìn bánh kem bên trong, cậu bắt đầu nghĩ, phải chăng cậu không yêu Tần Thâm đến thế.

Nếu như yêu một người, liệu có giống như cậu hiện tại?

Đã không còn muốn tìm hiểu đối phương rốt cục có yêu mình không, không muốn nghĩ đến nguyên nhân người ấy vẫn ở bên cạnh mình, không hề oán giận lòng người ấy dường như đã có người khác.

Chỉ cảm thấy mệt mỏi, nhưng lại không có cách nào rời đi.

Cứ mãi mòn như vậy, mãi đến lúc không còn cách nào tiếp tục được nữa, mới thôi.

Những ý niệm này khắc ghi thật sâu vào lòng cậu, khiến cậu không cách nào tiếp tục không chú ý đến nó.

Yêu là gì, là nhiệt tình vô tận, là tôn sùng, là muốn độc chiếm?

Hay là thứ còn lại vốn vẹn chỉ là thói quen?

Thói quen khiến cậu cho rằng, cậu vẫn còn yêu hẳn.

Hoặc là, cậu đã không còn yêu hẳn từ lâu.

Thạch Kha lấy bánh trong tủ lạnh ra, Tần Thâm hút thuốc xong đi vào phòng tắm, rửa mặt đánh răng, thay quần áo.

Tần Thâm chỉ những lúc không thể nhẫn nại nữa mới hút thuốc. Buồn cười chính là, chuyện hút thuốc là do Thạch Kha dạy hẳn.

Sau khi Tần Thâm học được, Thạch Kha lại bởi vì người nhà có bệnh di truyền mà cai thuốc lá, cũng buộc Tần Thâm cai.

Tần Thâm không cai được, cậu nói sau này đừng hút trước mặt cậu, cậu ghét hôi.

Thạch Kha đặt bánh kem lên bàn. Tay cậu rất lạnh, hộp bánh kem mát mẻ nằm trong tay.

Cậu hít một hơi thật sâu, mở hộp ra, xếp bánh, rồi cầm nến lên.

Nước sôi, mì cũng đã chín.

Tần Thâm từ trong phòng đi ra, khe khẽ kéo ghế, lẳng lặng ngồi ở chỗ đối diện trên bàn ăn.

Thạch Kha đưa tô mì, tắt đèn, đốt nến.

Dưới ánh nến chập chờn, trong làn hơi mờ ảo của bát mì, Thạch Kha nhẹ nhàng nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Tần Thâm thấp giọng nói cảm ơn, nhắm mắt cầu nguyện rồi thổi tắt nến.

Bốn phía chìm vào tối tăm, Thạch Kha ngồi trong bóng tối, cậu phát hiện cậu đột nhiên không nhớ nổi đáng đáp Tần Thâm lúc ban đầu.

Đáng đáp cậu yêu.

Từ lâu đã hoàn toàn mờ nhạt.

Trong ký ức chỉ nhớ rõ đó là một ngày mùa hạ, trong sân trường, đồng phục học sinh trắng tinh, cùng với nhiệt độ của lòng bàn tay.

Thứ hao mòn không chỉ là tình cảm, mà còn có rất nhiều hồi ức đẹp đẽ.

Cậu không nhớ được.

20. Chương 20

Đèn được bật lên, là Tần Thâm bật, Thạch Kha ngồi tại chỗ, mờ mịt trên mặt còn chưa rút đi.

Tần Thâm vẫn chạm vào công tắc, yên lặng nhìn cậu.

Thạch Kha dường như từ trong mộng tỉnh lại, hoảng hốt nói: “Em quên sinh nhật của anh.”

Tần Thâm mím môi, đi tới bàn ăn ngồi xuống, ăn một miếng mì rồi mới nói: “Không sao cả.”

Sao có thể không sao, Thạch Kha nhìn mặt Tần Thâm, cảm thấy mình thật sự chưa bao giờ hiểu được suy nghĩ của người này.

Bị người kia quên mất sinh nhật, chuyện như vậy lại không thấy buồn bã hay khổ sở sao, hay vì căn bản là không quan tâm?

Lúc này, điện thoại di động của Tần Thâm vang lên, hắn lấy điện thoại ra liếc mắt nhìn, không nhận mà lại đặt xuống, bấm mấy cái, đặt điện thoại đã tắt màn hình lên bàn, tập trung ăn mì.

Tuy vậy, Thạch Kha vẫn có thể nhìn thấy màn hình di động không ngừng sáng lên.

Thấy dáng vẻ không hề để ý của Tần Thâm, Thạch Kha không nhịn được hỏi: “Sao lại không nhận?”

Tần Thâm không dừng đũa, động tác của hắn rất nhanh, không lâu sau trong bát chỉ còn lại nước mì. Hắn để đũa xuống, lúc này mới nói: “Không phải em không thích sao?”

Thạch Kha ngẩn ra, nhất thời không hiểu Tần Thâm đang nói gì.

Tần Thâm dùng giấy ăn lau miệng: “Em tức giận vì cậu giám đốc kia, đã như vậy, tôi sẽ không liên lạc với cậu ta nữa.”

Dứt lời, hắn chăm chú nhìn vào mặt Thạch Kha, dường như muốn nhìn rõ phản ứng của cậu.

Không sao cả, Thạch Kha cảm thấy có chút buồn cười.

Cậu rũ mắt, ra vẻ hồ hững, rồi thờ ơ nhìn lên không chút quan tâm.

Cậu khác biệt như vậy, hoàn toàn không giống mấy ngày trước, lúc Tần Thâm muốn đi thăm cậu giám đốc bị tai nạn xe cộ, lúc đó dáng vẻ Thạch Kha dường như sắp sửa nổi giận với hắn vậy.

Lúc đó rất bận tâm, bây giờ lại không để ý?

Tần Thâm chậm rãi nhíu mày.

Thạch Kha lại hiểu thành, nếu Tần Thâm đã không cho rằng bọn họ đang kết giao thì cần gì phải vì cậu mà không liên hệ với người khác.

Chẳng lẽ là sợ cậu lại ồn ào?

Đúng vậy, lần nào cậu ầm ĩ, Tần Thâm cũng phải bỏ công sức ra dỗ dành cậu. Kỳ thực cũng không cần dỗ dành, chỉ cần Tần Thâm đối xử tốt với cậu một chút, cậu sẽ rất vui vẻ, thật sự rất thấp hèn.

Tần Thâm cắt bánh kem ra làm hai, đẩy một miếng đến trước mặt Thạch Kha.

Vô cùng đúng với sở thích của cậu, đặt bánh kem sô cô la vào trong đĩa cậu, còn cắt phần rất nhiều kem.

Thạch Kha nhìn chằm chằm miếng bánh trong đĩa, lại không có bao nhiêu hứng thú muốn ăn.

Trên đường về, cậu uống cốc trà sữa ở trong xe, hiện tại dạ dày đang kịch liệt đảo lộn.

Cậu lắc đầu, nói không ăn.

Vừa nói xong, cậu liền cảm giác được tay Tần Thâm cứng đờ, ánh mắt đặt trên người cậu lập tức thâm trầm lại nặng nề hơn.

Thạch Kha nghĩ, cậu không thấy ngon miệng, không có tâm trạng, thật sự không muốn ăn.

Nhưng đây là bánh sinh nhật, không phải thứ khác.

Thạch Kha khó chịu hít một hơi, cầm lấy cái nĩa chuẩn bị ăn một miếng, ít nhất cũng cho hắn chút mặt mũi.

Tần Thâm lại nhẹ nhàng cầm lấy cái nĩa từ trong tay cậu: “Không muốn ăn thì đừng ăn.”

Thạch Kha không để ý tới, gạt đầu, mất hết nhiệt tình mà đứng dậy, trở về phòng.

Lúc cậu bước vào phòng, sau đó tựa như nhớ ra gì đó mà quay đầu lại, cậu định nói quà của hắn ngày mai cậu sẽ tặng, lại thấy Tần Thâm ngồi đó, nhìn bánh kem, ngẩn người.

Lưng của hắn rất thẳng, có chút cứng nhắc.

Khuôn mặt xem ra có mấy phần hui quạnh cùng cô đơn.

Tần Thâm không đụng đến miếng bánh kem đó.

Dù sao người yêu thích bánh kem chocolate, trước giờ chẳng phải là hắn.

- —

Một đứa đã ít nói lại còn tự ti, một đứa lại hay tự ái. =.=

21. Chương 21

Quà sinh nhật Thạch Kha tặng cho Tần Thâm là một chiếc đồng hồ, đúng quy đúng củ, giá rất cao.

Tần Thâm sau khi nhận được lễ vật kinh ngạc nhường mày, hắn biết lương Thạch Kha bao nhiêu, món quà này ít nhất cũng phải tiêu mất của cậu bốn tháng lương.

Tần Thâm thấp giọng nói cảm ơn rồi đeo đồng hồ lên cổ tay.

Thạch Kha mắt nhắm nghiền rất tốt, cậu chọn đồng hồ đeo tay rất hợp với khí chất của Tần Thâm.

Món quà này Thạch Kha tốn cả giờ đồng hồ để chọn, nói về giá, thực sự không phải là thứ Thạch Kha hiện tại có thể mua được.

Thực ra cậu cùng gia đình không âm ỉ mấy năm, anh hai, chị dâu, ngay cả mẹ đều lén cho tiền cậu, thành ra rốt cục chẳng biết cậu âm ỉ với gia đình vì cái gì.

Cậu không thiếu tiền, ngoại trừ mấy năm đầu ở cùng nhau, sau đó Thạch Kha lại có thể thoải mái khỏi phục thói quen tiêu xài ngày trước.

Thế nhưng cậu cố ý không nói ra, bởi vì sau khi làm âm ỉ với gia đình, cậu luôn cảm thấy Tần Thâm dù cố ý hay vô ý cũng sẽ quan tâm cậu nhiều hơn một chút.

Thạch Kha thích đối phương chăm sóc mình như vậy.

Nhưng quà tặng vừa tặng xong, đêm đó Thạch Kha phát hiện trong tài khoản chi trả của mình nhận được một số tiền chuyển khoản, số tiền này nhiều hơn một chút so với giá đồng hồ đeo tay, giống nhau phần số chẵn.

Thạch Kha nhìn tin nhắn thông báo, đến sức lực để nổi nóng cũng không còn nữa.

Cậu không muốn về nhà, định đi nhà Lâm Sâm ngủ.

Tuy nhiên lần này không có không từ mà biệt, mà là soạn một tin nhắn gửi cho Tần Thâm, nói mình đêm nay không về, muốn đi nhà bạn.

Tần Thâm hỏi bạn nào.

Thạch Kha trả lời một câu anh không biết đâu.

Tần Thâm không đáp.

Thạch Kha nhìn màn hình, lòng phiền đến chết được. Xe cậu còn ở nhà anh hai chưa lấy về, vì vậy cậu gọi điện cho Lâm Sâm, bảo hắn ta đến đón.

Ai ngờ lúc Lâm Sâm nghe được điện thoại của cậu là lúc hắn đang làm việc trên giường, Thạch Kha ghét bỏ, bảo hắn xong việc thì mau qua đây.

Lâm Sâm hô to gọi nhỏ, nói cậu không phải là người, không biết hắn đang làm gì hay sao. Thạch Kha vốn không cần biết hắn nói cái gì, bỏ lại địa chỉ rồi cúp điện thoại.

Lâm Sâm tên này cũng phóng túng quá mức, cởi mở quá mức, làm chuyện đó còn dám nghe điện thoại của cậu, xem ra cũng chẳng quan tâm lắm đến đối tượng của hắn. Đến lúc nào thì hắn mới kiềm chế bớt đây?

Thạch Kha không khỏi lo lắng cho đời sống tình cảm của thằng bạn thân.

Lâm Sâm một giờ sau đã có mặt ở tầng trệt công ty của Thạch Kha, cậu nhận được điện thoại rồi mới đi xuống lầu.

Nhìn Lâm Sâm ngồi trên xe mặt mũi không vui vẻ gì, cậu còn cảm thấy buồn cười: “Từ nhà mày tới công ty tao gần 40 phút nhỉ, ờ Lâm Sâm, mày nhanh thật đấy!”

Cậu một lời hai nghĩa.

Lâm Sâm lập tức đen mặt, mắng cậu: “Cút lên đây nhanh lên!”

Thạch Kha cười hì hì, hai tay chống ở cửa sổ xe đã hạ xuống của Lâm Sâm, lại có phát hiện mới: “Ồ, còn tắm rửa sạch sẽ rồi mới tới, mày nhanh hơn tao tưởng nhiều!”

Lâm Sâm thẹn quá hóa giận: “Mày mới nhanh! Cả nhà mày đều nhanh!! Tao con mẹ nó từ khách sạn tới đây, không phải nhà tao!!! Mày còn nói nhảm nữa thì khỏi cần lên xe!”

Thạch Kha lắc đầu, còn bồi thêm một câu: “Lão Tần nhà tao không nhanh chút nào cả.”

Vừa dứt lời, nụ cười trên miệng cậu bỗng cứng lại.

Cậu lúc này mới chú ý tới bên kia đường có một chiếc xe đang đậu, lão Tần nhà cậu đang tựa vào xe, cả người mặc y phục đen, tay kẹp điều thuốc, không biết đã đứng đó nhìn cậu từ lúc nào.

22. Chương 22

Thạch Kha sững người, Lâm Sâm thấy lạ, nhìn về hướng cậu nhìn, hiểu ra tất cả.

Lâm Sâm lườm một cái, ngả người dựa vào ghế tài xế, thuận tay lấy thuốc ra hút.

Không cần nghĩ hắn cũng đoán được hai người kia sợ là lại sắp vì hắn mà ầm ĩ nữa rồi.

Thế nhưng hắn biết nói gì bây giờ, nói hai đứa mày đều là gay, đừng vì ông đây mà cãi nhau nữa, ông đây là trai thẳng, không thể làm kẻ thứ ba đâu.

Hắn có điên mới nói mấy câu như thế, quá mất mặt.

Thạch Kha thẳng lưng, chỉ buông một câu ở đây chờ tao, rồi nhấc chân đi qua bên kia đường.

Lúc cậu đi tới trước mặt Tần Thâm, hắn liền dập tắt điều thuốc, còn quạt quạt tay, xua đi mùi thuốc lá xung quanh.

Thạch Kha nhìn Tần Thâm, cậu cũng không biết tại sao, hiện tại đối mặt với Tần Thâm không còn thấy tự nhiên như trước.

Có lẽ bởi vì Cao Huân, hoặc vì cãi nhau, còn vì bí mật mà cậu chưa từng tìm hiểu, giữa Tần Thâm và anh cậu.

Chuyện này chuyện nọ, đều trở thành vật vô hình ngăn cách hai người.

Thạch Kha nhẹ giọng hỏi: “Sao lại tới đây?”

Tần Thâm thấp giọng: “Tới đón em.”

Thạch Kha: “Đêm nay em không về, đã nói với anh rồi.”

Ánh mắt Tần Thâm lướt qua cậu, dừng lại ở Lâm Sâm đang ngồi trên xe: “Em nói tôi không biết, thế nhưng tôi biết cậu ta.”

Thạch Kha đột nhiên hít sâu một hơi, cậu nói: “Cho nên, hôm nay tôi không muốn về nhà. Muốn tôi nói bao nhiêu lần?”

Tần Thâm nghe được trong giọng cậu là kháng cự cùng mất kiên nhẫn, giật mình một lúc.

Thạch Kha sau khi buông lời hung ác, trong lòng lại khó chịu. Cậu nhìn thái độ của Tần Thâm, vẻ khó chịu này lập tức biến thành chực mũi kim, cả biển nước, nhấn chìm cậu, đâm cậu đau nhói.

Mắt cậu đột nhiên cay cay, chỉ có thể vội chớp mắt, nhìn đi chỗ khác: “Ngày mai em về, yên tâm, em và Lâm Sâm chỉ là bạn bè, không phải như anh nghĩ.”

Tần Thâm trầm mặc một lúc, chậm rãi mở miệng: “Nếu như tôi không muốn thì sao?”

Thạch Kha trong nháy mắt sửng sốt: “Anh nói cái gì?”

Tần Thâm: “Tôi không muốn em đi cùng cậu ta.”

Thạch Kha nghe hắn nói vậy, tâm lại mềm nhũn, nhưng vẫn còn một số chuyện khiến cậu canh cánh trong lòng.

Cậu suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đề cập tới chuyện cậu để ý nhất: “Anh và Cao Huân có liên lạc, đúng không?”

Vừa dứt lời, cậu liền chăm chú nhìn vẻ mặt của Tần Thâm, thấy mặt hắn lộ vẻ kinh ngạc.

Thạch Kha hỏi: “Tại sao không nói cho em biết?”

Tần Thâm há miệng, một câu cũng không thốt ra được. Tần Thâm thấy hắn phản ứng như thế, rốt cục cũng thất vọng, quay đầu muốn bỏ đi.

Nào ngờ Tần Thâm kéo cậu lại, giữ rất chặt: “Tôi không muốn em biết.”

Thạch Kha dừng lại, nhưng không quay đầu: “Là vì anh cảm thấy giữa chúng ta không phải đang yêu nhau, nên mới không muốn tôi biết, đúng không?”

Cậu dùng lời của Tần Thâm đáp trả hắn.

Cậu đợi Tần Thâm trả lời, nửa ngày sau, Tần Thâm mới nói: “Em còn thích cậu ấy sao?”

Thạch Kha trong lúc chờ đợi, tim vẫn luôn thấp thỏm, lo lắng sợ hãi mà chờ đáp án.

Nhưng chưa từng nghĩ đến, lại chờ được một câu hỏi ngược lại, buồn cười như thế.

Cậu hất tay Tần Thâm ra, không hề quay đầu lại, gần từng câu từng chữ đáp: “Người tôi thích, trước giờ đều không phải cậu ta.”

- ——

Theo trí tưởng tượng phong phú của Tần Thâm thì “người em ấy thích không phải Cao Huân, vậy chắc chắn là Lâm Sâm rồi.”(” =))))))))))))))))))))))))))))))))))

23. Chương 23

Thạch Kha chạy vội qua đường, chui vào xe Lâm Sâm.

Cậu vừa ngồi xuống đã bảo Lâm Sâm lập tức lái đi. Lâm Sâm đỡ vô lăng, liếc nhìn Tần Thâm ở bên kia đường vốn định đuổi theo, lại bị một chiếc xe chở hàng lớn cản đường, hấn đạp tắt điều thuốc, đạp ga.

Không lâu sau, điện thoại Thạch Kha lập tức rung lên từng hồi, khiến lòng Thạch Kha vừa hoảng hốt lại phiền muộn.

Cậu nhìn chằm chằm số điện thoại của Tần Thâm, cuối cùng vẫn nhấn nút nghe.

Bên kia hơi thở nặng nề, một lúc lâu sau mới khàn giọng nói: “Thạch Kha, về nhà đi.”

Thạch Kha đột nhiên nổi nóng: “Anh vẫn chưa trả lời tôi.”

Anh rốt cục vì sao phải gặp Cao Huân, vì sao lại không nói cho tôi biết?

Tần Thâm biết rõ cậu muốn nghe gì.

Thứ cậu muốn nghe chính là Tần Thâm bảo từ lâu không còn thích Cao Huân, hấn bây giờ chỉ thích cậu, chỉ có cậu. Không nói cho cậu biết, là sợ cậu hiểu lầm. Dù cho chỉ là nói dối, cậu cũng sẽ bằng lòng nghe, chỉ cần Tần Thâm nói.

Nếu Tần Thâm nói, cậu sẽ lập tức bảo Lâm Sâm dừng xe, cậu sẽ bằng tốc độ nhanh nhất mà về nhà, ôm lấy Tần Thâm, không suy nghĩ chuyện trước đây thêm nữa.

Giống như buổi tối hôm ấy, chỉ cần Tần Thâm đồng ý lui một bước, mua cho cậu cốc trà sữa, ôm lấy cậu, cậu sẽ xem như không có chuyện gì cả.

Tần Thâm thở dài, cảm giác mệt mỏi cùng chịu đựng từ trong điện thoại lọt vào tai Thạch Kha.

Hấn nói: “Tôi và cậu ấy chỉ là bạn bè, tôi không muốn em gặp cậu ấy, Tiểu Kha, nghe lời được không?”

Cái gì gọi là nghe lời, đến giờ, Tần Thâm vẫn cảm thấy cậu đang tùy hứng chơi đùa sao, hấn căn bản không hiểu được nguồn cơn vấn đề giữa bọn họ.

Thạch Kha cũng cảm thấy mệt mỏi, trước nay cậu chưa từng mệt mỏi như vậy, cậu nói: “Tần Thâm, tôi ở bên cạnh anh mệt mỏi rồi.”

Vò đã mẻ lại sứt, cậu vậy mà vẫn có thể nở nụ cười: “Tôi cũng thấy kỳ lạ, anh vì sao lại có thể ở bên cạnh tôi lâu như vậy.”

Cậu suy nghĩ một chút, vẫn là chọn từ thích hợp, cậu nói: “Là bởi vì anh tôi đầu tư cho anh sao?”

Kỳ thực chuyện này cậu cũng không chắc chắn, chỉ là thăm dò mà nói ra.

Nếu như Tần Thâm thấy cậu nói không đúng, thấy buồn cười, hay tức giận, hấn phản bác cậu cũng được, mắng cậu cũng được, cậu nằm mơ cũng hy vọng chuyện này là cậu hiểu lầm, hết thấy mọi chuyện không tệ như vậy, cậu và Tần Thâm lúc trước vẫn là tình cảm đơn thuần.

Nhưng không có gì xảy ra cả, khi cậu gần như cho rằng Tần Thâm đã cúp điện thoại, âm thanh bên kia mới vang lên, khàn khàn: “Em biết hết rồi?”

Câu nói này như đem Thạch Kha một gậy đánh rơi xuống nước, cậu cảm thấy cả người đau đớn, Lâm Sâm bên cạnh thấy vậy đã sớm dừng xe, có chút lo lắng nhìn Thạch Kha.

Thạch Kha không biết, lúc cậu nghĩ sao mình vẫn còn có thể cười được, cậu đã sớm khóc đến chẳng ra dạng gì, khuôn mặt vụn vụn, khóe miệng miễn cưỡng cong lên, nước mắt thì không ngừng rơi.

Thạch Kha nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, tôi biết rồi.”

Âm thanh bên kia toàn bộ im bật, tín hiệu báo máy bận truyền đến.

Tần Thâm cúp điện thoại của cậu.

Thạch Kha không đổi sắc mặt cầm điện thoại di động, có tin nhắn đến, người gửi là Cao Huân.
—— ngày mai là hôn lễ của tôi, cậu đừng quên đó.

24. Chương 24

Lễ cưới của Cao Huân được tổ chức vô cùng kỳ công, mặt trăng lớn bằng kim loại lấp lánh, thánh giá, xung quanh kết rất nhiều hoa, thậm chí còn có đài thiên nga xếp bằng hoa.

Thạch Kha đưa tiền mừng, đi vào lễ đường, cũng bị rung động một lúc.

Trong lòng không phải không có hâm mộ, dù sao cậu đời này sẽ không kết hôn.

Chuyện hai người được mọi người chúc phúc, thề ước, xác định quan hệ, cậu không cách nào có được.

Cao Huân rất bận, nhưng cũng cẩn thận sắp xếp chỗ ngồi cho cậu.

Cậu gặp lại rất nhiều bạn bè thời cao trung, tán gẫu một hồi, Thạch Kha lấy điện thoại di động ra. Bốn phía ồn ào, cậu ngán ngẩm xem bảng tin của bạn bè, mới phát hiện hóa ra Tần Thâm làm phù rể cho Cao Huân.

Quan hệ của hai người đó từ lúc nào mà trở nên tốt như vậy?

Trong lòng Thạch Kha vừa nổi lên nghi ngờ, lại cảm thấy buồn cười.

Quan hệ của hai người đó lúc nào mà không tốt.

Tần Thâm và Cao Huân sợ là chưa từng gián đoạn liên lạc, cũng do cậu tự cho là đúng, cảm thấy hai người họ đã nhiều năm không gặp mà thôi.

Mà cũng không biết Tần Thâm cảm thấy thế nào khi phải làm phù rể cho người mình yêu, đổi lại là cậu, cậu không thể nào rộng lượng như vậy, tự ngược đãi bản thân như vậy.

Nếu có một ngày Tần Thâm muốn kết hôn còn dám bảo cậu làm phù rể, cậu sẽ đánh Tần Thâm rơi răng.

Đang miên man suy nghĩ thì đám bạn cao trung bắt đầu cụng ly.

Thạch Kha tâm trạng không tốt, cũng uống thêm vài ly.

Lễ cưới tiến hành rất rườm rà, thật vất vả cho cô dâu chú rể, Thạch Kha từ ly rượu ngược đôi mắt mơ màng, cậu không nhìn Cao Huân đang kích động nâng micro, mà đang tìm ai đó trong đám phù rể.

Vóc dáng Tần Thâm rất cao, vô cùng nổi bật giữa đám người, một phù dâu đang khoác tay hắn, phù dâu gò má ửng đỏ, mỉm cười nói gì đó.

Tần Thâm hơi cúi đầu, dường như đang lắng nghe.

Thạch Kha nhếch môi, vừa muốn cười, lại phát hiện Tần Thâm dù nghe người nọ nói, dáng dấp vẫn cứ thờ ơ, ánh mắt lại nhìn về phía trước, dừng lại trên người chú rể.

Trong chớp mắt, Thạch Kha liền tỉnh rượu.

Trong đầu cậu dường như có một tiếng chuông, ong một phát.

Đỉnh tai nhức óc.

Cậu hoàn toàn tỉnh táo rồi.

Thạch Kha đứng dậy, cậu chặt vật rời khỏi chỗ, chạy đến phòng rửa tay, cậu rất muốn nôn, dạ dày đau đớn, dường như đảo lộn hết cả.

Thạch Kha nhào người trên bồn cầu, mất hết hình tượng, nôn ra rượu cùng rất nhiều thức ăn vừa nãy vô thức ăn vào.

Sau đó còn nôn ra một ít máu.

Vất vả lắm mới đứng dậy được, cậu đi rửa mặt súc miệng, lại nghe thấy cửa nhà vệ sinh nhẹ nhàng mở ra, người kia thấy dáng vẻ của cậu, vội bước nhanh đến, đỡ lấy cánh tay cậu.

Thạch Kha từ trong gương thấy được khuôn mặt của Tần Thâm.

Anh tuấn như vậy, còn mặc âu phục, không phải là hần thì là ai?

Thạch Kha chớp chớp đôi mắt đã đắm nước mắt vì trận nôn lúc nãy, đẩy Tần Thâm ra.

Đóa hoa trên ngực Tần Thâm rơi xuống, va chạm với sàn nhà, rơi rụng.

Đáng tiếc.

Đóa hoa đẹp như vậy.

Đáng tiếc.

Người đẹp như vậy.

Tần Thâm vẫn bước đến, lại bị lời nói của Thạch Kha làm cho đứng sững tại chỗ.

Hắn chậm chậm mở to mắt nhìn, lần đầu hy vọng chính mình không nghe được, hoặc giả nghe lầm.

Hay hoặc là, cảnh tượng hiện tại, kỳ thực hắn đã nghĩ tới rất nhiều lần. Thạch Kha sẽ nói những lời lẽ không giống nhau, nhưng ý nghĩa chỉ có một.

Thạch Kha có lẽ sẽ nói chán rồi, bởi vì hắn rất vô vị.

Có lẽ sẽ nói hắn mặt dày, cảm thấy hắn vô liêm sỉ, bởi vì hắn nhận tiền của nhà cậu, nhưng trước giờ không dám nói ra.

Tất cả những thứ hắn sợ hãi, hôm nay thực sự đã xảy ra rồi.

Thạch Kha ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu rất thờ ơ.

Cậu nói, chúng ta tách ra đi, Tần Thâm.

- — -

Chưa beta nên có hơi lủng củng, các cô thông cảm >_____

25. Chương 25

Thạch Kha xưa nay không nghĩ tới, tất cả sẽ kết thúc trong cảnh tượng không thích hợp như vậy. Mười năm của cậu như đóa hoa rơi xuống đất, đẹp để lúc bắt đầu, thắm đậm lúc kết thúc.

Cậu nhìn chăm chăm khuôn mặt Tần Thâm, tái mét, sợ hãi, đôi môi khẽ run rẩy, như có lời muốn nói.

Sau khi Thạch Kha bảo tách ra, lại cảm thấy cả người nhẹ nhõm, cậu thừa sức để quan sát xung quanh, thậm chí có thể nhìn ra thống khổ trong mắt Tần Thâm.

Thống khổ?

Chắc là có một chút.

Mười năm, đến con mèo con chó nuôi cũng có tình cảm, huống hồ là một người luôn ở cạnh hắn.

Tình cảm nhất định là có, nhưng không phải loại cậu muốn.

Thạch Kha chớp mắt, suy nghĩ một chút: “Hôm nay tôi không về, mấy ngày sau sẽ đến dọn dẹp đồ đạc.”

Cậu lướt qua Tần Thâm mà đi ra ngoài, cánh tay lại bị nắm lấy, sức lực rất lớn, khiến cánh tay cậu rất đau.

Tần Thâm mấp máy môi, một lúc lâu sau mới khàn giọng: “Không phải thế.”

Không phải cái gì?

Thạch Kha nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra: “Tần Thâm, chúng hợp chúng tan đi.”

Dứt lời, cậu lại cười cười: “À không đúng, chúng ta chưa từng hợp, sao có thể gọi là tan được?”

Tần Thâm không buông tay, lại lặp lại: “Không phải thế.”

Giọng hắn nghẹn ngào, tràn ngập thống khổ: “Là tôi sai rồi.”

Tần Thâm dường như không biết nên nói gì, chỉ có thể nhận lỗi theo bản năng, giống như làm như vậy là có thể khiến người ta hồi tâm chuyển ý.

Thế nhưng người trước mắt, sẽ không quay đầu lại. Tần Thâm cảm thấy vậy.

Cậu không cần hắn nữa.

Thạch Kha vẫn muốn đi, Tần Thâm lại từ phía sau ôm lấy cậu, ôm rất chặt, dường như cậu là người quan trọng nhất của hắn.

Thạch Kha lúc đầu còn có chút khó hiểu, hiện tại đột nhiên hiểu ra.

Tần Thâm lần trước chỉ là chọc cậu tức giận, đã bị anh cậu cảnh cáo, hai người bây giờ tách ra, chẳng phải sẽ ảnh hưởng tới công ty mà Tần Thâm luôn xem trọng nhất sao?

Công ty, so với cậu quan trọng hơn nhiều.

Tuy rằng muốn tách ra, nhưng cậu cũng không phải loại người đó, trả thù bằng phương diện này.

Cậu do dự một chút, đặt tay lên tay Tần Thâm, vỗ vỗ.

Cậu phát hiện ra so với nhiệt độ tay cậu, tay Tần Thâm thật sự rất lạnh lẽo.

Bị cậu đụng tới, còn run rẩy nhiều hơn, theo bản năng trở tay nắm chặt lấy tay cậu.

Thạch Kha mặc hắn nắm, thấp giọng: “Anh yên tâm, tôi sẽ không để anh tôi làm gì bất lợi với công ty anh.”

Thân thể Tần Thâm cứng đờ.

Thạch Kha tiếp tục nói: “Tôi không biết giao dịch giữa hai người rốt cuộc như thế nào, anh ấy cho anh bao nhiêu, nhưng yên tâm, anh sẽ không lỗ.”

Tần Thâm buông lỏng tay, thân thể cũng rời khỏi cậu.

Thạch Kha cảm thấy nhiệt độ bao phủ trên người vừa lui đi, liền cảm thấy hơi lạnh.

Cậu nghe thấy Tần Thâm nói: “Em là đang tính phí chia tay với tôi sao?”

Thạch Kha cảm thấy khó chịu, không muốn nhìn nữa.

Giữa hai người cần gì phải huyền não khó coi như vậy?

Cậu cất bước đi ra ngoài, bỏ lại một câu: “Anh cảm thấy chúng ta như vậy, là đang kết giao sao?”

Vì lẽ đó cậu không nói chia tay, bởi vì bọn họ không phải chia tay, chỉ là tách ra mà thôi.

Chạy ra khỏi phòng rửa tay, ngoài cửa có gió thổi, Thạch Kha cảm thấy trên cổ hơi lạnh.

Cậu đưa tay sờ một chút, dường như có chút ướt, chẳng biết dính nước từ khi nào.

- —

Lười quá. =.= Thôi chờ hoàn rồi beta luôn vậy.

26. Chương 26

Cậu phục vụ Tiểu Lý lần nữa gặp lại Thạch Kha, theo thói quen pha cho cậu cốc rượu, đẩy đến trước mặt cậu.

Lần này Thạch Kha không tới một mình, cậu còn dắt theo một vị gia hỏa trông không thể tưởng tượng được.

Tiểu Lý ghét trai thẳng, những người như thế đều là ăn đàn ông xong no xôi chán chè, sau đó vẫn có thể quay đầu là bờ, tìm phụ nữ kết hôn.

Đương nhiên, không có nghĩa là tất cả trai thẳng đều là người như vậy.

Chỉ là Tiểu Lý từng bị đối xử tệ, đối với trai thẳng thật sự có thành kiến.

Cậu nhìn Thạch Kha một chút, cố ý nhắc đến Tần Thâm.

Không ngờ, Thạch Kha rít một hơi thuốc, ánh mắt có chút suy sụp, bảo chia tay rồi.

Phải biết rằng tuy mỗi lần Thạch Kha đến uống rượu đều là vì cãi nhau, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nhắc đến hai chữ chia tay.

Cậu hẳn là loại không dễ dàng nói chia tay, nếu nói rồi, chắc chắn không phải đùa giỡn.

Tiểu Lý giật mình, quay đầu lại ngó tửu rượu Tần Thâm đã mua, nghĩ chỗ rượu này chắc là sẽ không bị mở ra nữa, vậy có nên giữ lại không đây?

Tiểu Lý cầm cốc rượu, thăm dò một câu: “Vậy anh ấy sẽ không đến đây đón anh nữa à?”

Câu này vừa nói ra, Tiểu Lý rõ ràng trông thấy đồng tử Thạch Kha co lại, đầu đón như người vừa bị đâm một dao.

Anh trai thẳng bên cạnh cậu cầm cốc rượu đặt xuống bàn, ánh mắt mang theo áp bức nhìn Tiểu Lý: “Cậu không nói được cái gì tốt thì im miệng đi.”

Tiểu Lý giận dữ mím môi, trừng anh trai thẳng này một chút.

Cậu cũng không muốn nói đến chủ đề này, nhưng cậu phải biết Tần Thâm còn đến hay không, nếu không đến, chỗ rượu đặt ở đây nên làm gì?

Quên đi, dù sao cậu cũng có số điện thoại của Tần Thâm, sau này liên lạc rồi hỏi cũng được.

Hiện tại, cậu nghe thấy tên trai thẳng nọ quay đầu nói chuyện với Thạch Kha, lời nói phần lớn là an ủi, lại tiện thể hạ thấp Tần Thâm.

Tuy rằng Thạch Kha và Tần Thâm đã chia tay, nhưng anh ta cũng không cần phải nói xấu tiền nhiệm của người ta đến vậy chứ.

Lại nói, Tiểu Lý cảm thấy Tần Thâm rất tốt, tên trai thẳng này thật độc mồm.

Thái độ hơi khó chịu, lúc pha rượu cho tên trai thẳng, Tiểu Lý cố ý pha rất nặng.

Trai thẳng vừa chạm môi, thấy cay đến mức chảy nước mắt, một lúc sau liền ngọ ra rượu này bảo đảm là chính hẩn, tức giận đập bàn đứng dậy, muốn tóm lấy cổ tay Tiểu Lý.

Thạch Kha đưa tay cản lại: “Ngũ Mộc! Đừng kích động!”

Tiểu Lý thản nhiên ngẩng đầu, cuối cùng chuyển hướng nhìn Thạch Kha: “Anh Thạch, bất kể nói thế nào, tuy rằng chia tay rồi, nhưng là đàn ông nên hào hiệp một chút, không nên nói xấu tiền nhiệm như vậy.”

“Bạn anh nói anh Tần như vậy, anh một câu cũng không phản bác, nguyên lai trong lòng cũng nghĩ vậy sao?”

“Tuy rằng tôi không quen anh Tần, nhưng tôi đã từng tiếp xúc với anh ấy.”

“Anh ấy là người tốt.”

Cái người gọi là Ngũ Mộc ánh mắt hơi thay đổi, cười gằn: “Xem ra cậu rất yêu thích Tần Thâm, còn nói giúp hắn, chuyện hai người bọn họ mắc mớ gì tới cậu!”

Tiểu Lý sửa lại cổ tay áo, không phủ nhận xu hướng tình dục, còn hào phóng thừa nhận: “Đúng vậy, tôi thích.”

Cậu quay sang Thạch Kha: “Tôi xưa nay không muốn làm kẻ thứ ba, vì vậy tôi chưa từng nói.”

“Tôi thích anh ấy lâu rồi.”

“Hai người đã chia tay, tôi đương nhiên có quyền theo đuổi.”

Trai thẳng phần nộ đập bàn: “Cậu theo đuổi cái rắm! Đồ huynh đệ tôi không cần, cũng không tới phiên cậu mơ tưởng!”

Giọng điệu này, còn thiếu mấy chữ đôi giày rách mang rồi thì giống hệt lời mấy tên trai thẳng ung thư hay nói.

Tiểu Lý cau mày: “Anh Tần từng là người yêu của huynh đệ anh, anh nên tôn trọng anh ấy một chút!”

Trai thẳng trào phúng nở nụ cười, đang định đáp lại, Tiểu Lý vậy mà lại nói thẳng: “Anh Thạch, bạn anh hung hăng như vậy, xem ra cũng vì anh ngầm dung túng.”

“Anh thật thích anh ấy sao?”

“Nếu thích, sao có thể chấp nhận người khác đối với anh ấy như vậy?”

27. Chương 27

Lâm Sâm sao có thể cho phép người này khiêu khích như thế, đặc biệt là người này lại dám coi trọng đàn ông của bạn thân hắn.

Hắn đập bàn đứng dậy, mười phần hung ác: “Mày tin không, tao sẽ khiến cho mày không thể tiếp tục làm ở đây nữa!”

Tiểu Lý khoanh tay: “Tôi là chủ ở đây, anh còn có thể đuổi tôi được à?”

Không ngờ lại nhận được đáp án này, Lâm Sâm ngẩn ra, một giây sau đã định xắn tay áo lên dạy dỗ cậu ta cách làm người, thuận tiện cho cậu ta biết cái gì gọi là ý thể hiếp người.

Kết quả Thạch Kha đưa tay ngăn hắn sau, chặn hắn lại.

Thạch Kha chưa bao giờ bình tĩnh như vậy mà nhìn kỹ Tiểu Lý, từ đầu tới chân, ánh mắt dường như đem người nhìn thấu.

Tiểu Lý có thể cùng Lâm Sâm đánh nhau, thế nhưng đối mặt với Thạch Kha, rốt cục vẫn thấy không đủ sức.

Thạch Kha nói: “Cậu nói không đúng.”

Tiểu Lý ngẩn người.

Thạch Kha: “Tôi thật sự thích anh ấy, sẽ không ai thích anh ấy nhiều như tôi đâu.”

Thạch Kha nói lời này cũng không phải muốn giải thích hay tranh luận cái gì, không cần thiết.

Cậu chỉ tửu rượu Tần Thâm đã mua: “Mở hết. Sau này tôi sẽ không trở lại, anh ta cũng sẽ không.”

Tiểu Lý sắc mặt dần trắng bệch, cậu trầm mặc đem toàn bộ rượu đặt lên quầy bar: “Anh muốn một mình uống hết?”

Thạch Kha lạnh nhạt nói: “Không, tôi mời khách. Mời tất cả mọi người ở đây.”

Tiểu Lý không chịu mở: “Đây là rượu của Tần Thâm.”

Thạch Kha lấy ra một cái thẻ ném lên bàn, vẻ mặt cầu dần thay đổi, không giống như Tiểu Lý đã từng thấy trước đây, tiểu suất ca như ánh mặt trời, dường như đã có thêm gì đó rất khác. Lâm Sâm lại nhìn ra rõ ràng nhất, Thạch tiểu thiếu gia hẳn từng biết đã trở về.

Thạch Kha từ trên cao nhìn xuống, thái độ lạnh nhạt: “Rượu của anh ta coi như tôi mua, bao nhiêu tiền, tôi cũng mời được.”

Nếu biết là tình địch, vậy cũng không cần thiết phải khách khí nữa.

Thạch Kha bảo người đem rượu mở ra, cậu xoay người rời đi. Lâm Sâm đi theo, còn có chút giận dữ: “Cứ như vậy mà tha cho nó?”

Thạch Kha dừng lại: “Cậu ta nói đúng.”

Lâm Sâm ngó ra: “Hả?”

Thạch Kha: “Mày sau này đừng nói anh ấy như vậy.”

Lâm Sâm thái dương cũng nổi gân ròi: “Tao là vì ai vậy?”

Thạch Kha rút một điếu thuốc, hút một hơi, khói rất đặc, sặc vào cuống họng thật khó chịu.

Cậu mặt không cảm xúc nói: “Vậy thì vì tao, đừng nhắc đến anh ta nữa.”

Cậu cầm điếu thuốc, có chút cô đơn đứng ở đầu đường, ngăn người nhìn từng chiếc xe lui tới trên đường, từng chiếc từng chiếc khác nhau, rốt cuộc sẽ không nhìn thấy chiếc xe cậu muốn thấy nữa.

Cậu nói: “Ngũ Mộc, tao cảm thấy lòng tao trống rỗng rồi.”

“Tao cũng không muốn mày nói anh ấy như vậy.”

“Thế nhưng người bên cạnh tao, hình như trừ mày ra, không ai có thể nói đến anh ấy.”

“Thật bi ai, bọn tao từ ngày đó tới nay, rồi chia tay, tao vẫn không biết có thể tìm ai để nhắc về anh ấy.”

“Ngũ Mộc, có phải đúng như cậu ta nói, lúc còn bên nhau, tao khiến anh ấy nhận rất nhiều oan ức, chỉ là anh ấy chưa từng nói ra.”

Lâm Sâm lông mày nhíu chặt, một lúc lâu sau mới ôm vai cậu, đem đầu cậu đặt lên vai mình: “Nói bậy bạ cái gì, mày say rồi.”

Thạch Kha chậm rãi nhắm mắt lại: “Đúng vậy, say rồi.”

Cậu theo Lâm Sâm lên xe, hai người đều uống rượu nên phải gọi taxi, Lâm Sâm ngồi bên cạnh tài xế chỉ đường.

Còn chưa nói địa điểm cho tài xế, lại thấy Thạch Kha ngồi phía sau đột nhiên thẳng người dậy: “Ngũ Mộc, tao nhìn thấy anh ấy, anh ấy tới tìm tao!”

Thạch Kha vội vàng xuống xe, thiếu chút nữa thì ngã nhào.

Lâm Sâm đuổi theo, mạnh mẽ kéo người lại: “Mày điên à, không sợ xe đụng hả?”

Thạch Kha hồn bay phách lạc nhìn chằm chằm một nơi, lẩm bẩm: “Tao nhìn thấy rõ ràng.”

Lâm Sâm nhìn theo, làm gì có người nào.

Bên dưới cột đèn đường trơn trượt, không có thứ gì cả.

Chỉ có một chiếc ô chưa mở, lẳng lặng đặt ở đó.

Có giọt mưa rơi vào mặt Lâm Sâm, hẳn nhìn lên trời, trời mưa.

- ———

28. Chương 28

Lâm Sâm đi tới cầm ô lên, lúc quay đầu lại, Thạch Kha đâu còn đứng đó nữa, không biết đã đi từ lúc nào.

Lâm Sâm chửi thề một câu, vội vã lấy điện thoại di động gọi điện cho cậu.

Một lần rồi lại một lần, không ai nghe máy.

Hắn suy nghĩ một chút, vọt vào quán bar. Tiểu Lý còn đứng ở quầy, rượu đã chia xong, hiện tại đang tựa vào quầy cầm điện thoại, hình như đang nhắn tin.

Lâm Sâm khí thế hùng hổ đi tới, Tiểu Lý hoang mang ngẩng đầu, cho rằng tên trai thẳng ngang tàng này tức không nhịn nổi, muốn quay lại đánh cậu, cậu vội vàng khóa cửa quầy bar. Lại nghĩ một chút, nếu Lâm Sâm lật quầy bar lên, cậu có chạy cũng chạy không thoát.

Ánh mắt cậu nhìn vào vai Lâm Sâm, đôi vai cơ bắp rõ ràng, cậu chỉ cảm thấy nếu như bị đánh thật, có thể mất nửa cái mạng cũng không chừng.

Dáng vẻ run rẩy bấy liếc trộm của cậu bị Lâm Sâm nhìn ra được, lập tức cảm thấy chán ghét.

Tâm lý vốn định tóm lấy cậu ta cũng vơi đi phần nào, chỉ lo món hàng này chiếm tiện nghi của mình.

Hắn lạnh mặt hỏi số điện thoại Tần Thâm.

Hắn nghi ngờ Thạch Kha không nhìn lầm, cậu ta nhất định là chạy lung tung tìm người rồi.

Nếu xảy ra chuyện gì, đều là lỗi của Tần Thâm.

Thằng đàn ông sến súa, chia tay cũng chẳng dứt khoát, mẹ nó còn làm được cái chuyện đưa ô rồi biến mất.

Lâm Sâm thật sự không ưa nổi, chỉ muốn đưa điện thoại, bảo món đồ chơi này gọi cho Tần Thâm.

Nếu Thạch Kha ở bên cạnh tên đó thì cũng vẫn được, nếu như không phải, Tần Thâm cũng mau mau đến đây giúp hắn tìm người.

Tiểu Lý khuôn mặt trắng bệch, không chịu nổi. Lâm Sâm tức giận cười lạnh, đem chuyện vừa rồi kể ra, ép cậu nhanh chóng cho số điện thoại, bằng không xảy ra chuyện, cậu và Tần Thâm, hắn sẽ tính sổ từng người một.

Sau khi nghe xong Tiểu Lý cũng không nói gì, vừa lấy điện thoại ra, ánh mắt liền chăm chăm nhìn phía sau vai hắn.

Lâm Sâm theo bản năng quay đầu lại.

Chỉ thấy người anh em lúc này biến mất hiện tại đang an toàn nằm nhào trên lưng Tần Thâm, trên đầu còn bị một cái áo khoác bọc lại, hai ống tay áo cột lại dưới cằm, trông có chút buồn cười.

Nhưng Lâm Sâm không cười nổi.

Thạch Kha đang ngủ say, nằm nhào trên lưng, tay còn nắm lấy góc áo Tần Thâm, đem quần áo vò đến nhăn nhúm.

Lúc Tần Thâm đem người vào phòng nghỉ của quán bar, Thạch Kha vẫn không chịu buông ra, nhắm mắt cau mày, con người không yên ổn run rẩy, nói sao cũng không chịu buông ra.

Lâm Sâm ngồi trên ghế sofa phòng nghỉ nhìn hai người, trong lòng thở dài, muốn mắng người, lại không biết nên mắng ai.

Hắn thấy Tần Thâm nói nhỏ gì đó bên tai Thạch Kha, cuối cùng lông mày Thạch Kha giãn ra, tay cũng buông ra.

Đúng là ngủ thiếp đi, lại say rồi, thần trí đã không tỉnh táo.

Tần Thâm bung áo khoác ra, định đắp lên người cậu, một giây sau lại dừng động tác, mặc lại lên người mình.

Tần Thâm lấy ra một cái chăn, đem người bao lấy, rồi đi ra cửa.

Hắn rất cao, khí thế cũng đủ, Lâm Sâm theo bản năng mà lui về sau vài bước.

Tần Thâm lạnh nhạt liếc hắn một cái, trở tay đóng cửa lại.

Lâm Sâm hơi thừa lời: “Đi à?”

Tần Thâm gật đầu.

Lâm Sâm tiếp tục nói: “Không nhân cơ hội hợp lại?”

Tần Thâm im lặng một lúc, đột nhiên nói một câu: “Chăm sóc thật tốt cho em ấy.”

Lâm Sâm theo bản năng quăng trả lại câu còn cần mày nói à, anh em tốt của hắn, hắn dĩ nhiên sẽ chăm sóc.

Chờ Tần Thâm đi rồi, Lâm Sâm lúc này mới cảm thấy có chỗ không đúng lắm.

Cái quỷ gì vậy, Tần Thâm tên này dường như đang giao phó chuyện chung thân.

Hay là hắn suy nghĩ nhiều rồi?

- - -

Trai thẳng EQ thấp =))))))))))))) Cái cặp này thành ra như vậy một phần là do anh tạo nghiệp đó Lâm Sâm =)))))))))))))

29. Chương 29

Lúc tỉnh lại, Thạch Kha thấy đầu vô cùng đau. Đầu óc cậu mơ hồ, chỉ nhớ mang máng tối hôm qua hình như cậu đi tìm ai đó, sau đó lại được ai đó công vè.

Thạch Kha nhớ không nổi chi tiết, nhưng không ngăn được cảm giác khó chịu ê ẩm tràn đầy lồng ngực.

Cậu hoàn toàn tỉnh táo, bởi vì nơi này không phải là nhà, mà là khách sạn.

Cậu đã sớm không cách nào trở về ngôi nhà kia, cậu và Tần Thâm chia tay rồi.

Thạch Kha ngẩng ngẩng nhìn chằm chằm cái chăn trắng như tuyết, trên có từng vết lốm đốm, rất mềm mại, sạch sẽ, không phải là chiếc chăn màu nâu cậu yêu thích.

Chăn là cậu cùng Tần Thâm đi IKEA chọn, đó là một cái chăn rất lớn, có thể che phủ cả hai người bọn họ.

Cửa khách sạn mở ra, Thạch Kha đột nhiên nhìn về nơi đó.

Trong mẫu ký ức còn sót lại, cậu nhìn thấy Tần Thâm, Tần Thâm đến tìm cậu?

Lúc Lâm Sâm xuất hiện tại cửa phòng, Thạch Kha cả người đều suy sụp, chui vào trong chăn, không chịu đối mặt với hiện thực.

Lâm Sâm đem bữa sáng đi tới bên giường, cời giày đạp người trên giường: “Dậy, mày tính chán giường bao lâu hả?”

Thạch Kha không nhúc nhích.

Lâm Sâm lườm một cái: “Mày dứt khoát tìm nó rồi quay lại đi, nhìn mày y như chết rồi.”

Lâm Sâm cho dù đối với bạn thân cũng thật sự không nể nang.

Thạch Kha dùng sức vén chăn lên, mí mắt đã sưng đỏ: “Mày phiền chết được! Nói anh ấy không tốt cũng là mày, bảo tao quay lại cũng là mày!”

Lâm Sâm đã chẳng hiềm lạ thói giận chó đánh mèo của cậu, đặt bữa sáng lên bàn: “Ai quản mày có quay lại hay không, ăn sáng đi, tao có việc đi trước.”

Lâm Sâm vừa mới xoay người liền dừng bước, nghiêng mặt sang một bên, dường như nhớ ra mà chỉ chỉ cái ô bên giường: “Ô của tiền nhiệm mày, nhớ trả cho người ta.”

Thạch Kha nhìn chằm chằm chiếc ô, cả người như choáng váng, Lâm Sâm đi ra cửa: “Cũng không biết hai đứa mày đang làm cái gì, tính diễn phim truyền hình sao?”

Thạch Kha rốt cục không có dũng khí đi trả ô, cậu liếc nhìn đồng hồ, là giờ Tần Thâm đang làm việc, bây giờ cậu qua đó chắc sẽ không gặp hẳn.

Thạch Kha như kẻ trộm gọi chiếc xe, lén lút đi nhà Tần Thâm.

Mật mã cửa còn chưa đổi, là sinh nhật Thạch Kha.

Thạch Kha kỳ thực đã chuẩn bị tâm lý mật mã đã bị đổi, nếu vậy cậu sẽ đặt ô ở cửa rồi bỏ chạy.

Thế nhưng mật mã không đổi, cậu rốt cục lại thở phào.

Cậu đẩy cửa, hết thấy mọi thứ so với lúc cậu chưa đi không có gì khác biệt.

Thạch Kha bỏ ô vào cái ống tròn bên cửa, đổi giày đi vào nhà. Dép lê của cậu còn đặt ngay ngắn ở lối vào, mũi dép quay vào trong, tựa như đang đợi người về mang.

Thạch Kha vừa đi vừa nhìn, mỗi một chỗ trong cái nhà này cậu đều quen thuộc, tâm huyết cậu tiêu tốn cho ngôi nhà này không hề ít.

Ghế sofa là cậu mua, rèm cửa sổ là cậu chọn, đèn là cậu đổi.

Thạch Kha nhìn thấy trên thành bếp có một cốc nước uống dở, quả táo bị ăn vài miếng, còn có vài viên thuốc vứt lung tung.

Cậu nhặt thuốc lên xem, thuốc dạ dày.

Thạch Kha khẽ cau mày, Tần Thâm sức khỏe tốt hơn cậu nhiều, sao lại phải uống thuốc dạ dày?

Cậu mở tủ lạnh ra kiểm tra, không ngờ lại phát hiện có thêm vài chai bia.

Bên trong góc còn có một túi nhỏ da sủi cảo, đã khô nứt từ lâu, bởi vì không ai để ý tới.

Thạch Kha có chút hoảng hốt nhớ tới, trước khi cãi nhau, cậu từng nói với Tần Thâm rằng muốn Tần Thâm làm sủi cảo.

Khi đó Tần Thâm bận rộn, nói chờ rảnh rồi đã.

Hiện tại cậu đi rồi, hẳn còn mua da sủi cảo làm gì.

Cậu đã không muốn ăn nữa.

- ———

Tui thật sự thích tình bạn giữa trai thẳng và gay hoặc giữa top & bot. Đôi khi còn thấy cute hơn cả tình yêu luôn.

30. Chương 30

Thạch Kha đóng cửa tủ lạnh, vẫn cứ có chút ngẩn người. Cậu đi vào phòng mình, định lấy một ít quần áo đem đi.

Ở nhà Lâm Sâm cái gì cũng tốt, chỉ có điều không có quần áo mặc.

Quần áo để ở phòng ngủ chính, Thạch Kha dùng sức đẩy cửa phòng, vừa thấy cảnh tượng trong đó, đã sợ hết hồn.

Bên trong có người, nằm trên giường, quần chần co thành một khối lớn.

Thạch Kha nín thở, cẩn thận từng bước tiến tới.

Rèm cửa che hết ánh sáng khiến căn phòng cực kỳ tối tăm, cậu mở cửa, ánh sáng chiếu vào.

Tần Thâm nằm trên giường, dường như rất lạnh mà đem cảm vui vào chần, mái tóc mềm mại tản ra trên gối, hai má ửng đỏ.

Trong phòng ngủ nồng nặc mùi rượu, thậm chí khắp nơi bừa bộn, bởi vì đâu đâu cũng có vỏ chai bia, còn có vỏ rượu.

Thạch Kha mím môi cau mày, tâm tư buồn bực. Tần Thâm không thích uống rượu, rất ít uống, lúc ở bên ngoài xã giao nếu thực sự tránh không được, cũng sẽ khống chế tử lượng của mình. Ít nhất khi về nhà, cậu chưa từng thấy hần một mình say mềm.

Thạch Kha lại hay uống say, lần nào cũng bị Tần Thâm mắng đến máu chó đầy đầu.

Người luôn biết khắc chế như Tần Thâm, sao lại phóng túng như vậy?

Thạch Kha vòng qua những chai rượu kia, ngồi xổm bên giường, cậu đưa tay, muốn chạm vào mặt Tần Thâm.

Tình trạng Tần Thâm không đúng lắm, cậu mở cửa như vậy, thế mà hần hoàn toàn không có phản ứng.

Cậu đưa tay ra, một giây sau, tay đã bị nắm lấy. Lòng bàn tay Tần Thâm nóng bỏng, khô ráo, đó là cảm giác đầu tiên của Thạch Kha.

Tần Thâm mở mắt ra, nhìn thẳng cậu.

Thạch Kha sững người lại rồi. Hoàn toàn sững người.

Cậu tuy rằng đã chia tay người này một quãng thời gian, lại vẫn chưa chuẩn bị tinh thần gặp mặt.

Môi cậu giật giật, muốn nói gì đó cho đỡ lúng túng,

Cậu muốn nói cậu chỉ trở về lấy quần áo, lập tức sẽ đi ngay.

Cậu muốn nói cậu tưởng hần ngất đi, coi như chia tay rồi vẫn là bạn, cậu nhân đạo mới đến gần xem hần thế nào.

Hay hoặc là hiện tại đẩy tay Tần Thâm ra, lập tức quay đầu chạy vẫn còn kịp.

Ý nghĩ hỗn loạn sau động tác kế tiếp của Tần Thâm, tất cả đều biến mất không còn tăm hơi.

Cậu bị dọa hoảng hồn, bởi vì Tần Thâm cười với cậu, nắm tay cậu kéo lại đặt lên môi mình, nhẹ nhàng, mềm mại mà hôn lòng bàn tay cậu.

Hơi thở Tần Thâm rất nóng, hần đại khái là sốt sắp ngất đi rồi.

Tần Thâm giọng khàn khàn nói: “Em về rồi?”

Thạch Kha không biết nên phản ứng thế nào, cậu ngẩn ra.

Tần Thâm yếu ớt nhìn cậu: “Anh rất nhớ em.”

Thạch Kha có chút hoài nghi Tần Thâm có nhận ra cậu không, có phải là sốt đến mơ màng rồi nhận lầm người?

Tần Thâm nắm lấy tay cậu, muốn kéo cậu lên giường.

Thạch Kha phối hợp mà đi tới, còn ngoan ngoãn cởi giày.

Cả người cậu bị Tần Thâm ôm vào lòng, trán đặt tại ngực Tần Thâm, nghe thấy tiếng trái tim đập dồn dập.

Tần Thâm hôn lên tóc cậu một cái: “Ngoan.”

Thạch Kha hồi lâu sau mới nói: “Anh sốt rồi, phải đi bệnh viện.”

Tần Thâm lắc đầu: “Anh không có.”

Thạch Kha tức giận, định đứng dậy, Tần Thâm sốt thành như vậy, cậu không thể theo ý hấn mà nằm xuống giường được.

Thế nhưng Tần Thâm lại siết chặt tay, ôm cậu vào lòng, giọng mơ hồ: “Anh không sốt.”

“Anh đang nằm mơ thôi.”

“Tiểu Kha ngoan.”

“Dù sao cũng ở trong mơ, để anh ôm một lúc.”

Thạch Kha rơi nước mắt.

31. Chương 31

Tần Thâm không phải ôm người khác, hấn đang ôm cậu.

Người này sốt đến mơ màng, vẫn hôn tay cậu, người hấn muốn ôm cũng là cậu.

Tần Thâm cảm thấy mình đang mơ, mới có thể thẳng thắn nói ra những câu này.

Nước mắt Thạch Kha không ngừng rơi, cậu đã nghĩ có thể mình không thích hấn đến vậy, dù sao cậu đã không nhớ nổi dáng vẻ Tần Thâm lúc ban đầu.

Nhưng thực tế, Tần Thâm chỉ cần nói một câu đã có thể khiến cậu quân lính tan rã.

Nước mắt cậu từng giọt từng giọt rơi xuống áo Tần Thâm, thân thể muốn lùi về, tay lại vô tình nắm lấy áo hấn.

Thạch Kha khẽ run rẩy, mà người đã sốt đến mơ hồ lại nâng cằm cậu, ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt cậu, buồn bã cau mày: “Đừng khóc.”

Hấn có chút mê man mà nhìn Thạch Kha trong ngực: “Sao em lại khóc?”

Thạch Kha cắn môi, kìm nén tiếng thút thít.

Tần Thâm vẫn chưa tỉnh lại từ trạng thái nửa mê nửa tỉnh, hấn đặt trán mình lên trán cậu, một lúc lâu sau mới nói: “Khóc cũng tốt.”

“Em xưa nay không hề khóc trong giấc mơ của anh.”

Thạch Kha ghen ngào hỏi: “Em trong mơ anh như thế nào?”

Tần Thâm chậm rãi nghĩ một chút, dường như nghĩ tới chuyện gì oan ức lắm, trong mắt có chút khổ sở, lông mi cũng run rẩy hạ xuống.

Hấn nói, lúc nào cũng tức giận.

Hoặc không thèm nhìn hắn, xoay người bỏ đi.

Hắn không giữ được.

Ngón tay Thạch Kha run rẩy duỗi thẳng lại nắm lại, cuối cùng vẫn nắm lấy tay Tần Thâm: “Em ở đây.”

Tần Thâm lắc đầu: “Em không cần anh nữa.”

Đại khái chỉ có trong trạng thái này, Tần Thâm mới có thể không chút nghĩ ngợi mà trẻ con phản bác lại.

Thạch Kha lắc đầu: “Em muốn anh, anh lại không cho em.”

Tần Thâm khó khăn động dậy, đem đầu Thạch Kha vùi vào lồng ngực hắn, cánh tay ôm lấy eo Thạch Kha, thật chặt.

Thạch Kha không nói gì, cậu đợi, đợi Tần Thâm nói ra câu tiếp theo. Cậu còn muốn hỏi, anh bây giờ trong lòng có em đúng không, chỉ có em đúng không? Anh và anh trai em rốt cục xảy ra chuyện gì, những năm này... Giữa chúng ta rốt cục là thế nào?

Cậu nhỏ giọng kêu tên Tần Thâm, lại không thấy hắn phản ứng.

Thạch Kha khó khăn nâng mặt Tần Thâm dậy, phát hiện người này đã ngất từ lúc nào, sốt quá cao, nói mấy câu liền bất tỉnh.

Thạch Kha hốt hoảng, vội vàng đem người nửa công nửa khiêng đi bệnh viện. Bác sĩ kiểm tra quả nhiên sốt cao, trẻ chút nữa sợ là có chuyện. Thạch Kha đóng tiền xong lại chạy tới giường bệnh ngồi chờ, vốn định đợi đến khi người tỉnh, thế nhưng một cú điện thoại của anh hai lại gọi cậu đi mất.

Cha bọn họ không cẩn thận vấp ngã, hiện tại đã đưa vào bệnh viện cấp cứu, anh bảo cậu nhanh chóng tới.

Thạch Kha cúp điện thoại, cẩn thận nhìn Tần Thâm trên giường một lúc, cuối cùng vẫn thở dài, quay đầu đi.

Cậu nghĩ, cậu sẽ trở lại tìm Tần Thâm, cậu cần hỏi rõ lời ngày hôm nay, còn có trong lòng Tần Thâm rốt cục đang nghĩ gì.

Có thể giữa bọn họ thật sự có một ít chuyện hiểu lầm.

32. Chương 32

Lúc Tần Thâm mở mắt, giám đốc đang ngồi bên cạnh gọt táo.

Thấy hắn tỉnh lại, y mặt kích động nhào tới trước giường hắn, nhưng vừa nghĩ lại, thân thể lại khắc chế mà lùi về sau.

Tần Thâm mệt mỏi nhắm mắt lại, lục tìm trong ký ức, cuối cùng mở miệng nghi vấn: “Cậu đưa tôi tới bệnh viện?”

Giám đốc dừng lại, một lúc lâu không trả lời.

...

Thạch Kha chạy đến bệnh viện, ông lão đã băng thạch cao nằm trên giường bệnh.

Ông lão là lính xuất ngũ, thân thể cường tráng vô cùng, anh hai gọi Thạch Kha trở về cũng vì muốn hai cha con dưỡng bình này tốt xấu gì cũng gặp mặt một lần.

Ông lão treo chân lên, vẫn trung khí mười phần, thấy thằng con phản nghịch còn cầm lấy một trái quýt ném về phía cậu.

Thạch Kha vừa né vừa nghĩ, tốt xấu gì lần này cũng không phải cái gạt tàn, tính tình cha cậu có tốt hơn một chút rồi.

Thạch Kha chụp được trái quýt, chậm rãi đi đến trước giường.

Ông già không nhìn cậu, cậu cũng không để ý.

Thạch Kha ngồi xuống ghế, chậm rãi lột quýt.

Đến nửa ngày, cậu mới nghe có tiếng nói truyền đến: “Chia tay thẳng nhóc kia rồi?”

Thạch Kha không lên tiếng.

Ông lão đến nửa ngày mới nói: “Vậy thì về nhà đi.”

Hôm đó ông lão chỉ nói với cậu hai câu này, những thứ khác không nói thêm, cũng không mắng cậu, chính mình nằm xuống liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thạch Kha đem trái quýt đặt lại trên bàn, lấy một múi nhét vào miệng.

Thật chua.

...

Giám đốc không thừa nhận cũng không phủ nhận, cắt quả táo ra, đưa cho Tần Thâm.

Thật ra là vì y không ngừng gọi điện cho Tần Thâm, y tá nhận điện, nói y biết bệnh nhân đang mê man, đừng gọi lại, ảnh hưởng đến những người bệnh khác.

Vì vậy y mới đến, y cũng không biết trước đó, Tần Thâm được đưa đến bệnh viện như thế nào.

Chỉ là lúc y đến, chỉ có Tần Thâm lẻ loi một mình.

Kim tiêm đã chảy máu, y tá lại chưa kịp kiểm tra.

Y nghe một ít lời đồn, nói Tần Thâm chia tay rồi.

Vậy phải chăng y cũng có cơ hội?

Tần Thâm không nhận lấy quả táo, như có chút đau đầu xoa xoa thái dương, sau đó mở to đôi mắt đầy tơ máu: “Đang là giờ làm việc, cậu xin nghỉ à?”

Giám đốc gật đầu.

Tần Thâm mặt không cảm xúc: “Tôi không cần cậu lãng phí thời gian làm việc để đến đây, công ty mời cậu đến là vì hy vọng cậu có thể vì công ty mà tạo ra lợi ích lớn nhất, tôi chỗ này không cần cậu, nhanh về đi.”

Giám đốc có chút lúng túng: “Anh đã bệnh đến mức này...”

Tần Thâm vén chăn lên, ngồi bên giường chậm chậm mặc áo khoác, cầm điện thoại di động lên.

Ngoại trừ vẻ mặt không tốt, quả thực không giống với người mới vừa sốt đến bất tỉnh.

Hắn đi ra khỏi phòng bệnh, giám đốc vội vã đuổi theo: “Tôi không phiền anh nữa, anh nhanh chóng nằm lại nghỉ ngơi đi.”

Tần Thâm không quay đầu lại: “Tôi không phải vì cậu mà rời giường, hiện tại tôi thấy mình không sao, định về công ty.”

Giám đốc cuống lên: “Thuốc đây, anh mang theo thuốc đi.”

Lúc này Tần Thâm đi đến trước mặt y tá trực hỏi đối phương có từng thấy mình bao giờ chưa.

Y tá nhìn khuôn mặt anh tuấn của Tần Thâm, đỏ mặt gật đầu.

Tần Thâm lấy điện thoại ra, mở một tấm hình: “Là cậu ấy đưa tôi tới sao?”

Y tá lại gật đầu.

Sau đó giám đốc thấy Tần Thâm nở nụ cười.

Y xưa nay chưa từng thấy Tần Thâm cười, người đàn ông này ở công ty mãi mãi như thế, không bao giờ tùy tiện nói cười, lạnh lùng vô tình.

Giám đốc trong lòng chưa xót. Tần Thâm quay đầu nhanh chân đi ra ngoài.

Y đành phải đuổi theo, kết quả chưa đi được mấy bước, cửa thang máy cuối hành lang mở ra.

Tần Thâm đột nhiên ngừng lại.

Sức lực lúc này tựa như biến mất, thân thể hắn thậm chí có chút đứng không vững, tay vịn bên tường, dáng vẻ hết sức yếu ớt.

Giám đốc vừa định tiến lên đỡ, liền nghe thấy tiếng bước chân vội vã chạy tới.

Qua vai Tần Thâm, y thấy được người đàn ông kia.

Màn hình điện thoại Tần Thâm, bức ảnh trong ví tiền, đều là người này.

33. Chương 33

Nhìn thấy hai người nọ, giám đốc làm sao còn không rõ, không chừng hai người chỉ là cãi nhau thôi, y ngay thơ tưởng chia tay, cảm thấy mình còn cơ hội.

Giám đốc không muốn nhìn hai người hợp lại, tâm lạnh như tro rơi đi.

Mà Thạch Kha đã phát hiện giám đốc tới, bước chân chần chờ, sắc mặt do dự dừng lại, nhìn Tần Thâm lại nhìn giám đốc, thấy người đi rồi lại vẫn có chút ngẩn người.

Lại nhìn Tần Thâm dựa vào tường, dáng dấp suy yếu mà nhìn cậu, cậu đành phải bước tới đỡ cánh tay hắn, mắt vẫn nhìn đầu đầu.

Cậu nghe thấy Tần Thâm hỏi: “Em đưa tôi tới?”

Thạch Kha gật đầu, lại nghĩ, chỉ trong chớp mắt mà giám đốc biết chuyện rồi, là Tần Thâm gọi người tới hay là y tự tới?

Nhất định là giám đốc tự tới.

Tần Thâm không phải người chủ động như thế, cậu tốn thời gian dài như vậy cho người này, cũng chỉ vào lúc Tần Thâm sốt đến bất tỉnh, mới có thể nghe được vài câu có thể xem như là lời yêu yếu đuối.

Thạch Kha đỡ người đi về phía phòng bệnh: “Anh chuẩn bị xuất viện?”

Tần Thâm lắc đầu, hắn nói hắn định đi vệ sinh.

Thạch Kha nhìn người một chút, không nói ra sự thật trong phòng bệnh có nhà vệ sinh.

Cậu vô tình cố ý nhìn về phía giám đốc, Tần Thâm phát hiện, liền nói: “Cậu ta có công việc muốn liên lạc với tôi, gọi rất nhiều lần, y tá nhận điện thoại, cậu ta mới tới đây.”

Thạch Kha không lên tiếng, cậu nghĩ nếu lần đó cãi nhau, Tần Thâm cũng nói rõ như vậy, bọn họ cũng sẽ không thành ra thế này.

Nhưng thực tế, Tần Thâm không phải chưa từng giải thích.

Thật sự đánh bại Thạch Kha, có thể là vì câu hỏi kia, bọn họ như vậy là đang kết giao sao?

Nghĩ đến chuyện cũ, tâm trạng khó tránh khỏi có chút u ám.

Thấy cậu không nói lời nào, Tần Thâm cũng trở nên trầm mặc, tay có chút nóng lòng nắm chặt, mãi đến lúc ngồi vào giường, hắn mới nhỏ giọng hỏi mình có phải đã nói cái gì không đúng.

Ký ức Tần Thâm không liền mạch, chỉ nhớ mang máng hình như Thạch Kha đến, rồi hắn nói gì đó với cậu, cậu trở về hay gì đó.

Cẩn thận nghĩ lại, lại nhớ không ra.

Thạch Kha ngồi ở ghế tựa bên giường, ôm tay suy nghĩ nên nói rõ ràng với Tần Thâm như thế nào, nhưng thốt ra lại là quan tâm theo bản năng, cậu hỏi: “Sao lại uống nhiều như vậy?”

Tần Thâm tựa vào giường bệnh, cởi áo khoác, mu bàn tay vẫn còn băng gạc cố định kim châm khi truyền dịch lúc nãy, môi trắng bệch, nghe cậu hỏi cũng không nhìn lại, dáng vẻ trông có chút đáng thương.

Thần Thâm suy nghĩ hồi lâu, mới thấp giọng nói: “Không có gì.”

Thạch Kha thăm dò: “Công ty xảy ra chuyện gì sao?”

Tần Thâm đột nhiên mở to mắt nhìn cậu, ánh mắt buồn bã.

Thạch Kha bị ánh mắt này dọa sợ, nhất thời không biết có phải công ty xảy ra vấn đề rồi không.

Nếu như không phải công ty, là bởi vì cậu sao?

Nghĩ như vậy, khó tránh khỏi mặt đỏ tim đập.

Quá kỳ quái, rõ ràng cùng người này chuyện gì cũng làm rồi, lại ở cùng nhau lâu như vậy.

Vén vén chỉ là xác định, người này vì cậu uống rượu, đã đủ để chân tay cậu luống cuống thành như vậy.

Cậu tiếp tục hỏi: “Không phải là vì em đúng không?”

Tần Thâm: “Sao lại không thể vì em?”

Thạch Kha không dám nhìn hắn, chỉ nhìn chằm chằm xuống chân, như bắt đắc dĩ lại khẳng định, dịu dàng lại đau đớn mà nói: “Bởi vì anh thích Cao Huân.”

34. Chương 34

Tần Thâm thật lâu không trả lời, Thạch Kha cảm thấy lúng túng, cậu không biết làm thế nào lại cảm lấy quả táo đã cắt sẵn, cắn một cái.

Cắn vào miếng mới nhớ lại, chắc hẳn là giám đốc gọt, trong lòng nhất thời đau xót, hơi ghen tỵ.

Thực sự yên lặng quá lâu, cậu nghi hoặc ngẩng đầu, vẻ mặt Tần Thâm dọa cậu giật mình một cái.

Người này đôi mắt vô cùng đỏ, trông như sắp khóc, lại trông như cực kỳ uể oải, mắt tràn ngập tơ máu.

Tần Thâm đưa tay che mắt, giọng nói kỳ quái, tựa như muốn cười, lại tựa như thở dài, thất vọng vô cùng.

Giọng hắn kỳ lạ: “Em sao lại cảm thấy tôi thích cậu ấy?”

Thạch Kha bị hỏi ngược lại ngẩn ra, từ lúc học cao trung, cậu đã biết Tần Thâm thích Cao Huân, vì lẽ đó tiên nhập vi chủ.

Sau đó bọn họ có liên lạc, Tần Thâm cũng không chịu nói cho cậu biết.

Lúc Cao Huân kết hôn, ánh mắt Tần Thâm nhìn Cao Huân, các chi tiết nhỏ khác đều dẫn đến một chân tướng, cậu cho rằng Tần Thâm vẫn cứ tình cũ khó quên.

Tần Thâm cười khổ một phen: “Cũng phải, dù sao bao nhiêu năm nay, tôi cũng cho rằng em thích cậu ấy.”

“Thạch Kha, tôi thật sự từng thích cậu ấy, nhưng việc đó đã sớm qua rồi.”

Thân thể Thạch Kha khẽ run rẩy, những câu nói này, từ lâu cậu đã muốn nghe Tần Thâm nói, khổ sở, khó chịu... thời điểm khổ sở nhất, cậu cũng từng dùng những câu nói hiện tại của Tần Thâm để an ủi chính mình.

Tự nói với mình rằng Tần Thâm không thích Cao Huân, Tần Thâm thích cậu.

Tần Thâm từng thích Cao Huân, nhưng chuyện đã qua rồi.

Những câu suy đoán cậu tự mình an ủi, hôm nay đều đã được xác nhận.

Cậu vội vàng chớp mắt, nén xuống chua xót trong mắt, cậu khẽ lấy hơi, không dám ra sức, sợ chính mình sẽ mất mặt mà khóc lên.

Cậu hỏi Tần Thâm vì sao ngăn cản cậu gặp Cao Huân.

Tần Thâm nói tôi không muốn em gặp cậu ấy, tôi nghĩ em vẫn thích cậu ấy.

Thạch Kha nắm chặt góc áo đến nhăn nhúm: “Anh sao lại... lúc ở hôn lễ sao lại nhìn cậu ta như vậy?”

Tần Thâm lúc đầu còn không rõ, đợi Thạch Kha nói tỉ mỉ, hần mới tỉnh ra.

Khi đó Tần Thâm còn chưa chia tay Thạch Kha.

Nhưng Thạch Kha đã lâu không trở về nhà, khiến hần buồn bực lại mất tập trung.

Đặc biệt là Thạch Kha đã biết hần từng nhận trợ giúp của Thạch gia, hần biết giải thích chuyện này thế nào.

Lâm Sâm tuy rằng thích nhục nhã hần, nhưng có một số việc cũng không nói sai.

Người bên ngoài nhìn vào đều nghĩ, hần chính là nhận tiền rồi, lại không chăm sóc thật tốt tiểu công tử.

Nhưng hần không muốn những gút mắc này chen giữa Thạch Kha và hần.

Hần không phải vì tiền mà đối tốt với Thạch Kha.

Lúc Thạch Kha bán xe đưa tiền cho hần, Tần Thâm trong lòng vừa cảm thấy bất lực vừa giận chính mình, lần đầu tiên ý thức được mình vô dụng như vậy, mãi đến tận lúc trợ lý của anh trai Thạch Kha liên hệ hần, nói sẽ giúp đỡ về mặt tài chính, điều kiện đầu tiên là phải đối xử tốt với em trai anh một chút.

Tần Thâm cự tuyệt điều kiện này, lại đưa ra 30% cổ phần công ty cho đối phương, xem như đầu tư.

Có thể Thạch gia không xem trọng phần cổ phần này, nhưng hần an lòng.

Hần không hy vọng nhất, là Thạch Kha biết được chuyện này, bởi vì hần muốn Thạch Kha ở lại bên cạnh hần.

Trong hôn lễ, phù dâu khoác tay hần nói với hần Cao Huân cùng cô dâu thật hạnh phúc.

Trong lòng hần nghĩ đến người vẫn chưa trở về nhà, hững hờ gạt đầu.

Phù dâu hỏi: “Anh có người yêu không?”

Tần Thâm gạt đầu.

Phù dâu lại hỏi hần, lát nữa có muốn cướp bó hoa tặng bạn gái không, không chừng đối phương sẽ rất vui mừng đó.

Tần Thâm liếc nhìn Cao Huân đang kích động chờ đợi, nghĩ đến vẻ mặt Thạch Kha nếu nhận được hoa, đột nhiên khẽ mỉm cười.

Thạch Kha sẽ vui vẻ hay là không?

Cậu nói cậu không thích Cao Huân.

Vậy, cậu thích hần.

Hần cuối cùng cũng rõ ràng rồi, Thạch Kha thích hần.

Mà hắn cũng thích Thạch Kha.

- —

2 đứa này bị ngược là vừa lắm =)))))))))))))) coconut pussy :)

35. Chương 35

Thạch Kha mấy ngày nay đều ở nhà Lâm Sâm, cậu trở lại thu dọn đồ đạc, cũng không dự định chuyển về nhà Tần Thâm.

Lúc ở bệnh viện, Tần Thâm nắm tay cậu, bảo cậu trở về, cậu do dự.

Hai người bọn họ âm ỉ đến thế này, đại bộ phận nguyên nhân đều bởi vì cả hai người đều có vấn đề.

Mười năm lâu như vậy, lại không thấy rõ trái tim của nhau.

Nếu như không cân nhắc kĩ càng mà tùy tiện hợp lại, lần này xem như giải quyết, lần sau lại nảy sinh nhiều vấn đề hơn.

Thạch Kha vẫn cảm thấy, hai người nên yên tĩnh tách ra một thời gian, cẩn thận ngẫm lại, để ý tâm tư sẽ tốt hơn.

Coi như muốn hợp lại, cũng nên bắt đầu lại từ đầu.

Bắt đầu của hai người bọn họ, thực sự không đẹp chút nào.

Tần Thâm nghe cậu nói xong, hỏi cậu: “Vậy, anh lại theo đuổi em một lần nữa.”

Thạch Kha bật cười, trong nụ cười có chút khổ sở: “Anh đã từng theo đuổi em đâu?” Vẫn luôn là em quán quýt lấy anh.

Có lẽ từ nụ cười của Thạch Kha cảm nhận được điều gì, Tần Thâm nói: “Vậy lần này, anh theo đuổi em, được không?”

Thạch Kha nói, được.

Cậu dự định về nhà, ông già sức khỏe không tốt, năm đó cậu oanh oanh liệt liệt bộc lộ, một chút cũng không kiêng kỵ người trong nhà.

Cha cậu ngã lần này, cậu đi thăm mới phát hiện cha già rồi, tóc mai đã lấm tấm bạc.

Cậu quyết định chuyển về nhà ở.

Lâm Sâm nghe tin cậu muốn đi, vội lái xe về nhà. Chờ hắn về đến nhà, hành lý Thạch Kha đã thu dọn xong.

Hắn nhìn Thạch Kha ngồi ở phòng khách uống trà, vô lực lườm một cái: “Hợp lại rồi hả?”

Thạch Kha uống một hớp trà, lắc đầu.

Lâm Sâm cơ mặt giật giật, hắn ngồi xuống sofa, phất tay đuổi người: “Quên đi, ai quản mày hợp lại hay không, muốn đi thì đi nhanh lên.”

Thạch Kha lại không lập tức đi: “Tao có chuyện muốn hỏi mày.”

Lâm Sâm miễn cưỡng cảm như nhận ra cái gì, lập tức thẳng người lên: “Tần Thâm có phải là nói với mày hết rồi? Tao biết mà!”

Thạch Kha ngẩn ra, lại hòa theo: “Đúng vậy, tao biết rồi.”

Lâm Sâm cắn răng, biện giải cho mình: “Tao lúc đó biết nó nhận đầu tư của anh hai mày, vì mày bất bình mà thôi. Nó đối với mày không tốt, còn tổn thương mày, tao chỉ làm cho nó chạy một buổi tối, cũng không quá đáng đi. Huống chi đó là sinh nhật mày, nó còn làm mày khổ sở đến phải uống rượu, tao không ưa nó. Mày nếu bởi vì chuyện đó mà giận tao, tao cũng không có cách nào.”

Lâm Sâm tức giận ôm tay hờn dỗi.

Thạch Kha sững sốt hồi lâu, cau mày: “Mày vừa nói cái gì, cái gì chạy một buổi tối?”

Lâm Sâm nhận ra hấn và Thạch Kha nói tới không phải cùng một chuyện, chính hấn lộ chân tướng, liền tỏ vẻ mặt đau khổ.

Nhưng nói gì thì nói, hấn cũng đem chuyện đêm hôm đó, còn có chuyện Tần Thâm có thể hiểu lầm mà nói hết ra.

Hấn nói sinh nhật hôm ấy, Tần Thâm dường như hiểu lầm quan hệ hai người bọn họ.

Nhưng Lâm Sâm không để ý, dù sao cũng là chuyện nhiều năm trước.

Mãi đến tận tối hôm ấy, Tần Thâm nghiêm túc nói muốn giao Thạch Kha cho hấn, Lâm Sâm mới hiểu Tần Thâm tên này rất cục hiểu lầm cái gì.

Ở mức độ nào đó, hấn cũng thay đổi cách nhìn đối với người này.

Nhấn nhìn đến mức nào, cảm thấy trên đầu mình có cái mũ xanh lớn như vậy, còn cổ nhấn nạy, tính mang cặp sừng đó bao nhiêu năm nữa đây.

Thật đúng là tình yêu chân thành mà.

36. Chương 36

Lâm Sâm kể hết mọi chuyện xong, phát hiện phòng khách vô cùng im lặng.

Bạn thân hấn Thạch Kha, sắc mặt cực kỳ khó coi, trừng mắt hấn, tức giận nói: “Mày rốt cục đang nói cái gì?!”

Lâm Sâm câm miệng, không dám nhiều lời.

Thạch Kha cho đến giờ chưa từng như vậy, Lâm Sâm biết cậu thật sự rất tức giận.

Thạch Kha đột nhiên đứng dậy, dùng sức hét lên với hấn: “Đều tại mày!”

Lâm Sâm cả người cứng đờ, miệng đắng ngắt, hấn biết dính líu đến chuyện tình cảm của người khác sẽ không có kết quả tốt, nhưng Thạch Kha là anh em, chuyện của anh em đương nhiên là chuyện của mình.

Chỉ là Thạch Kha không đủ nghĩa khí, hiện tại vì một người đàn ông mà nổi giận với anh em.

Lâm Sâm trong lòng có chút đau khổ, mới vừa khổ có một giây, đã bị lời kể tiếp của Thạch Kha khiến hấn phải lườm một cái.

Thạch Kha nói: “Tao vất vả lắm mới quyết định tách ra yên tĩnh một chút, mày như vậy tao làm sao bình tĩnh, tao hiện tại đã muốn gặp anh ấy, đã muốn ôm anh ấy nói xin lỗi!”

Thạch Kha tức đến nổi phổi, cậu thật sự đau lòng, chính cậu cũng hiểu lầm Cao Huân và Tần Thâm, biết mùi vị đó có bao nhiêu khó chịu.

Mà Tần Thâm, Tần Thâm rốt cuộc đã hiểu lầm bao lâu.

Rốt cuộc đã hiểu lầm sâu bao nhiêu?

Tần Thâm còn cảm thấy cậu thích Cao Huân, còn cùng Lâm Sâm bữa bãi bao nhiêu, sinh nhật hôm ấy, Tần Thâm ngồi đó trông cậu tỉnh lại, hỏi cậu có thích hắn không, cậu trả lời thế nào, cậu buồn nôn hắn?

Nguyên lai chính là cậu cho hắn đáp án, nhiều năm như vậy, cậu luôn cảm thấy thái độ của cậu từ lâu đã là đáp án rồi.

Nhưng chưa từng phát hiện ra, một chút hiểu lầm cùng tổn thương, đã sớm chôn vùi tất cả.

Thạch Kha mang thùng hành lý ra khỏi nhà Lâm Sâm, cậu muốn gọi cho Tần Thâm nhưng không dám.

Cậu sợ cậu sẽ liều mạng chạy theo hắn, rõ ràng mới đồng ý với người nhà, phải về nhà với cha mẹ.

Thạch Kha nắm chặt điện thoại, buộc chính mình không nghĩ tới Tần Thâm.

Không lâu sau, anh hai đã tới.

Thạch Kha không nghĩ anh hai sẽ đích thân tới đón cậu, đúng lúc cậu cũng muốn hỏi anh hai chút chuyện.

Trên xe, cậu hỏi anh hai năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tại sao Tần Thâm lại cùng anh hợp tác?

Anh hai hơi kinh ngạc liếc mắt một cái: “Tiểu Kha, làm sao em biết?”

Thạch Kha lại hỏi, hôm ấy cậu đến nhà anh hai, anh đang nghe điện thoại, người anh uy hiếp có phải là Tần Thâm không.

Anh hai nắm chặt vô lăng, trên mặt hơi lúng túng, anh xác thực vì em trai đã làm việc đó nhiều lần, cũng bởi vì quan tâm.

Anh kể lại ngắn gọn chuyện năm đó, Tần Thâm thật sự rất có cốt khí, anh định dùng tiền mua niềm vui cho em trai, không ngờ lại nhận được 30% cổ phần, mấy năm nay, lợi nhuận rất tốt.

Nhưng chuyện hôm đó uy hiếp Tần Thâm cũng là sự thật.

Anh khởi động xe, dùng tư thái của trưởng bối nói: “Tiểu Kha, đừng nói chuyện với anh như vậy, anh đều là vì tốt cho em.”

Thạch Kha trong mắt rơm rớm nước, đúng vậy, Lâm Sâm rồi anh hai, người nào cũng muốn tốt cho cậu.

Vậy ai sẽ nghĩ cho Tần Thâm đây?

Không ai cả.

Bọn họ đều thương cậu, đều bởi vì cậu mới đối xử với Tần Thâm như vậy.

Còn những chuyện này, cậu lại chẳng biết gì cả.

Lại như Tiểu Lý nói, cậu như vậy làm sao có thể nói là thích đây?

Người đàn ông cậu yêu nhất, rốt cuộc đã trải qua những gì cậu đều không biết.

Cậu không muốn để anh hai nhìn thấy nước mắt của mình, quá yếu đuối, quá vô dụng.

Lúc này điện thoại chấn động một lúc, là Tần Thâm.

Hắn nói với cậu, ngày mai gặp mặt được không, cậu muốn đi nhà hàng nào, hắn sẽ bồi cậu.

Thạch Kha dùng mu bàn tay dụi dụi mắt.

Cậu nói em không muốn anh bồi em, lần này, để em bồi anh được không, Tần Thâm?

37. Chương 37

Anh hai cảm giác được Thạch Kha đang len lén khóc, lông mày anh nhíu lại, có chút mất kiên nhẫn nói: “Khóc cái gì, nhìn xem mình còn ra dáng đàn ông hay không?!”

Thạch Kha tức giận nước mắt lưng tròng nói: “Anh bắt nạt người đàn ông của em.”

Anh hai Thạch suýt chút nữa bị tức ngất đi, muốn vút cái thằng không có cốt khí lại còn bênh người ngoài bỏ người nhà này xuống xe ngay lập tức.

Anh nhin một chút, lại nói: “Không phải mày chia tay rồi à?”

Nghe anh nói vậy, Thạch Kha tối sầm mặt, không nói.

Anh hai Thạch đuối lý, chỉ thở dài nói: “Hai đứa mày nếu sống với nhau hòa thuận, anh cũng không muốn quản.”

Thạch Kha chớp chớp mi mắt đỏ hoe, nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, nhấn cho Tần Thâm một chữ, được.

Cậu hiện tại vô cùng muốn gặp Tần Thâm, vô cùng vô cùng muốn.

Thế nhưng lòng cậu đang rất kích động. Mà cậu vẫn không đổi ý, vẫn muốn cùng Tần Thâm tách ra để bình tĩnh suy nghĩ.

Trong đoạn tình cảm này, bọn họ đều không nhìn rõ đối phương.

Bởi vì oan ức, bởi vì hiểu lầm, bởi vì sĩ diện, thà cắn răng nuốt uất ức vào bụng cũng không chịu thua đối phương.

Cho nên cứ mãi cãi nhau, cho nên cứ cảm thấy, người kia không yêu mình.

Có lẽ chỉ có cách tách ra một chút mới có thể thấy rõ được người mình không thể thiếu, vẫn là người kia, chỉ có thể là người kia.

Hôm sau gặp mặt ở nhà hàng, Thạch Kha đến trước ngồi đợi, cậu mang theo quà tặng, là một hộp bánh kem nhỏ.

Bánh là tự tay cậu làm, cậu nghĩ tới sinh nhật Tần Thâm hôm ấy kết thúc trong không vui, hành động của cậu hẳn là rất tổn thương hắn.

Cậu cố ý làm bánh kem ít ngọt, muốn Tần Thâm ăn, xem như bồi thường.

Tần Thâm cũng đến sớm, lúc hắn trông thấy Thạch Kha đã đến, còn có chút kinh ngạc.

Thạch Kha nhìn Tần Thâm mặc chính trang còn khoác thêm áo khoác, tóc bị gió thổi hơi rối, đi về phía cậu.

Mỗi một bước, dường như lần nữa bước vào lòng cậu.

Cậu vẫn cảm thấy, có thể cậu không yêu Tần Thâm nhiều như cậu nghĩ, bởi vì cậu nhớ không nổi dáng vẻ cậu yêu thích của người này.

Kỳ thực cậu sai rồi, người cậu thích vẫn là hắn, mặc kệ hắn có ra sao.

Ký ức có thể không rõ ràng, nhưng trái tim sẽ không biết nói dối.

Lúc ở gần nhau không cảm thấy, sau khi tách ra, mỗi thời mỗi khắc, đều sẽ viện cớ này cớ nọ mà nhớ tới người này.

Mỗi khi ăn một món ăn ngon, xem một bộ phim hay, trông thấy một chuyện buồn cười, đột nhiên muốn quay đầu lại nói với người nọ, người nọ lại không còn bên cạnh nữa.

Nỗi cô đơn đó một lần lại một lần xé toạc lòng cậu.

Lúc cậu đẩy bánh kem đến trước mặt Tần Thâm, Tần Thâm còn có chút kinh ngạc.

Thạch Kha không nói nhiều, chỉ bảo: “Em làm, ném thử đi.”

Tần Thâm mỉm cười, cẩn thận mở hộp, dùng muỗng nhỏ múc một muỗng.

Bánh kem vừa cho vào miệng, vẻ mặt hắn liền nhu hòa hẳn đi: “Ngon lắm.”

Thạch Kha chống cằm, nghiêng đầu nhìn Tần Thâm ăn bánh kem.

Lúc này bồi bàn tiến đến để bọn họ gọi món ăn, Tần Thâm nhận thực đơn, chọn vài món.

Thạch Kha mở to hai mắt, cậu mới phát hiện, Tần Thâm vẫn biết rõ khẩu vị của cậu.

Mỗi một món, đều là món cậu thích ăn.

Bởi vì Tần Thâm bận rộn, bọn họ kỳ thực rất ít cùng nhau ăn cơm.

Cùng lắm là buổi tối Thạch Kha làm thức ăn khuya cho hắn.

Tần Thâm vì sao lại biết cậu thích ăn gì?

Thạch Kha liếm liếm đôi môi hơi khô khốc, cậu vốn muốn hỏi, anh vì sao lại biết rõ khẩu vị của em như vậy?

Lời nói ra lại là: “Tần Thâm, sao anh lại không chịu đón sinh nhật cùng em?”

Tần Thâm đang ăn bánh kem chợt dừng lại.

Thật lâu sau, hắn mới nói với Thạch Kha: “Bởi vì anh tự cho là đúng.”

Thạch Kha ngẩn ra.

Tần Thâm cười khổ: “Anh cho rằng làm như vậy em sẽ vui vẻ hơn một chút.”

38. Chương 38

Thạch Kha nhất thời không nói nên lời, đành phải thở dài, vấn đề giữa bọn họ thật sự không ít.

Lúc này, trà sữa được bưng ra, không phải cả cốc bỏ đá vào, cái loại mà Thạch Kha thích nhất.

Mà là trà sữa ấm, bên cạnh còn có một gói đường, trong cốc có một cái muỗng nhỏ.

Tần Thâm tự nhiên nhận lấy trà sữa của cậu, thay cậu khuấy.

Thạch Kha nhìn từng cử chỉ của hắn, trong lòng rõ ràng, Tần Thâm chính là người như vậy, không thích nói quá nhiều, chỉ lẳng lặng mà làm.

Đầu cậu đột nhiên thông suốt, một số chuyện gần như bị cậu quên đi, cuối cùng cũng xem như nhớ tới.

Cậu nhớ vì sao mình lại thích Tần Thâm.

Cậu vẫn luôn biết mình bị đánh đập của Tần Thâm lúc yêu thích người khác hấp dẫn.

Đây thật ra là một chuyện đáng buồn, bởi vì cậu đã thua cuộc, vào lúc trận chiến còn chưa bắt đầu.

Lúc đầu, cậu mới nhận ra xu hướng tình dục của mình, bởi vì bản năng, cậu cảm giác được Tần Thâm cũng là đồng loại.

Khi đó Tần Thâm và Cao Huân là bạn thân, hắn đối với Cao Huân rất tốt.

Không giống với Thạch Kha, Thạch Kha không có bao nhiêu bạn bè thật lòng, ít nhất không có loại như Tần Thâm.

Tần Thâm học ngoại trú, mỗi ngày đều sẽ đem cơm cho Cao Huân, chép bài cho cậu ta, thay Cao Huân đang ngủ gật canh chừng thầy giáo, thậm chí ngày sinh nhật Cao Huân, còn tặng cậu ta một chiếc điện thoại di động.

Điện thoại di động lúc đó giá không hề thấp, huống hồ là điện thoại cảm ứng.

Khi đó điện thoại cảm ứng rất đắt, không có mấy ai dùng.

Có trời mới biết Tần Thâm vì mua chiếc điện thoại này phải tiết kiệm bao lâu.

Cao Huân không biết, Thạch Kha lại biết. Cậu từng thấy Tần Thâm làm thêm tại McDonald.

Chuyện làm Thạch Kha xúc động nhất chính là vào hội thao, Thạch Kha cố ý ghi tên Cao Huân chạy 5000 mét, cậu thừa nhận, khi đó cậu không ưa Cao Huân.

Còn vì sao lại không ưa, chính cậu cũng không biết rõ.

Nào ngờ Cao Huân chạy xong ngất xỉu, cậu cũng sợ hãi, vội vã chạy tới.

Trước khi mọi người kịp phản ứng, Tần Thâm đã ôm lấy Cao Huân, rẽ đám đông chạy đến phòng y tế.

Thạch Kha dưới chân không vững, còn hơi run rẩy, lòng lại đau.

Cậu khập khiễng đi tới phòng y tế, Cao Huân đã ở đó rồi, Tần Thâm đang ngồi trông bên cạnh.

Thạch Kha đau chân đến gần như không đứng vững, nhưng vẫn nói xin lỗi, gương mặt trắng bệch.

Tần Thâm mạnh mẽ liếc cậu, dường như nhìn thấu nội tâm cậu, biết rõ cậu cố ý.

Thạch Kha mím môi, thiếu gia cho tới bây giờ chưa từng thấp giọng xin lỗi ai, huống chi Cao Huân còn chưa tỉnh, cậu nói với Tần Thâm làm gì.

Tên gia hỏa này sắp dùng ánh mắt ăn tươi nuốt sống cậu mất.

Cậu lập tức xoay người rời đi, bước chân khập khiễng.

Phía sau truyền đến một giọng nói, bảo cậu chờ một chút.

Thạch Kha không thèm nghe, trong lòng hơi sợ, sợ Tần Thâm đánh cậu.

Kết quả một giây sau, cậu bởi vì đau chân mà không may ngã xuống, đầu gối chặt vật đập xuống đất, mí mắt đỏ hoe.

Cậu nghe thấy Tần Thâm thở dài, đi tới trước mặt cậu.

Thạch Kha khuôn mặt nhỏ lạnh lẽo, không lên tiếng.

Tần Thâm khom người, hai tay xốc nách, xem cậu như trẻ con mà nâng lên, đặt lên một cái giường khác trong phòng y tế.

Tần Thâm kéo rèm, ngăn cách Cao Huân.

Trong không gian này, chỉ còn hai người bọn họ.

Tần Thâm quỳ một chân, xắn quần cậu lên, nhìn mắt cá chân đã sưng lớn của cậu, cau mày: “Tôi vừa đụng vào?”

Trong lòng Thạch Kha dâng lên một cảm giác oan ức không rõ nguyên do.

Tần Thâm mở to mắt, thấy mí mắt đỏ hoe của cậu, có chút sợ: “Cậu đừng khóc.”

Thạch Kha lắc đầu: “Ai khóc!”

Ngón tay Tần Thâm nhẹ nhàng chạm vào mắt cá chân sưng tấy của cậu, hần thấp giọng: “Xin lỗi.”

Lời kia như chiếc lông chim, rơi vào trong lòng, hơi ngứa ngứa, cuối cùng đọng lại trong lòng cậu rất nhiều năm, cũng khiến cho dáng dấp người này từng nét từng nét khắc sâu vào nơi mềm mại nhất của trái tim cậu.

39. Chương 39

Thật sự động tâm, đại khái là bắt đầu từ khi đó.

Có thể lúc đầu là bởi vì Tần Thâm đối với Cao Huân rất tốt, vì vậy mà ước ao, vì vậy mà đổ kỵ.

Nhưng thời khắc tình yêu thật sự sinh ra, lại là vì một khắc Tần Thâm đem dịu dàng, đem ánh mắt đặt trên người cậu.

Cậu nhìn bóng mình phản chiếu trong con người đen láy của Tần Thâm, cảm giác rất kỳ diệu.

Cảm giác như mê muội, như bị hút lấy, chỗ khoang ngực nóng bỏng, trước mắt như phủ sương, dường như không trông rõ bất cứ thứ gì, mơ mơ hồ hồ một bước bước vào trong mộng.

Cậu yêu, rất đột ngột, không kịp chuẩn bị.

Thế nhưng không biết từ lúc nào, cậu lại bắt đầu không thỏa mãn, bởi vì có tư tâm, cho nên không thấy rõ vốn dĩ người này đã yên lặng đem hết dịu dàng cho cậu từ lâu.

Lúc ở cùng nhau, Tần Thâm biết rõ khẩu vị của cậu, sẽ đắp chăn cho cậu, sẽ vì cậu mà không hút thuốc, sẽ vào sinh nhật của chính mình, mua một cái bánh kem mình không thích, chỉ vì để cậu vui vẻ, sẽ vào giữa ngày tuyết lớn, mua cho cậu một cốc trà sữa, công cậu về nhà.

Vì sao cậu lại không thấy rõ? Dưới chân đèn bao giờ cũng tối, người trong cuộc luôn luôn mơ hồ.

Nếu như không phải là yêu, vậy thì là cái gì?

Thạch Kha cảm thấy thiếu hụt trong lòng đang từng chút một được lấp đầy, tất cả bất an cùng thấp thỏm đều vào lúc này, như bụi bặm mà lắng xuống.

Tần Thâm đẩy trà sữa đến trước mặt cậu, chất lỏng trong cốc xoay tròn rồi dần dần tĩnh lặng lại, Tần Thâm nói: “Biết em thích uống trà sữa ở đây, thế nhưng dạ dày em không chịu được, anh bảo bọn họ bỏ thêm một chút hồng trà, em thử xem so với uống lạnh có ngon hơn chút nào không.”

Thạch Kha uống một hớp, mỉm cười: “Ngon lắm.”

Động tác trên tay cậu dừng một chút, cậu mở to mắt: “Tần Thâm, em đã nói với anh chưa...”

Tần Thâm nghi hoặc mà ừ một tiếng.

Thạch Kha cong khóe môi, cười lộ ra hai lúm đồng tiền: “Em thích anh.”

Tần Thâm hai mắt mở to, dường như có chút kinh ngạc mà dời mắt đi, lại trở về, đôi mắt chớp rất nhanh, lỗ tai cũng hơi đỏ lên.

Tần Thâm hạ mi mắt, dường như không dám nhìn cậu: “Anh cũng vậy.”

Cô bồi bàn bưng đĩa thức ăn đứng đó, nhất thời không biết có nên đi đến đặt đồ ăn xuống hay không.

Lúc này điện thoại Tần Thâm vang lên, đúng lúc giải vây cho cô.

Cô vội vã đặt thức ăn xuống, bỏ của chạy lấy người.

Tần Thâm nghe điện thoại xong, vẻ mặt rất khó xử, hần gần như cương quyết từ chối người bên kia điện thoại, nói hần hiện tại ra ngoài có việc, chờ hần về rồi hãy nói.

Hần là công việc, mà bây giờ, Tần Thâm bởi vì cậu mà thoái thác.

Thạch Kha gơ tay giữ lại bàn tay Tần Thâm đặt trên bàn, lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Không sao cả, anh đi đi.”

Tần Thâm nhìn cậu hồi lâu: “Cứ như vậy đi.” Hần cúp điện thoại, suy nghĩ một chút: “Không sao, anh đã hẹn với em rồi.”

Thạch Kha không có biện pháp, đành phải nói: “Em còn chưa từng đến công ty anh, hay là anh dẫn em đi tham quan một chút đi?”

Tần Thâm do dự một lúc, vẫn là nói: “Cơm nước xong lại nói.”

Sau khi ăn xong, Tần Thâm thật sự dẫn cậu đến công ty.

Kỳ thực cũng không phải cậu chưa từng tới bao giờ.

Nhưng cậu không định nói cho Tần Thâm biết.

Chỉ là không ngờ, cô nàng ở quầy lễ tân lại nhận ra cậu.

Tần Thâm dẫn cậu đến quầy lễ tân làm một tấm thẻ ra vào công ty, thuận tiện cho cậu hôm khác lại đến.

Cô nàng trực quầy kinh ngạc nhìn cậu: “A, anh...”

Tần Thâm chú ý đến thái độ của cô nàng, nghi hoặc nung nấu.

Cô nàng lớn tiếng nói ra nguyên nhân mình kinh ngạc: “Anh không phải là cái người mỗi năm ngày mười lăm tháng chín, đều ở đại sảnh ăn một chiếc bánh sinh nhật lớn sao?”

Thạch Kha đứng như trời trồng, hận không thể chạy trốn khỏi hiện trường.

Mười lăm tháng chín, là sinh nhật Thạch Kha.

40. Chương 40

Cô nàng lễ tân buột miệng nói xong mới thấy hối hận.

Hết thấy nhân viên lễ tân đều biết anh chàng bánh kem này.

Quá đặc biệt, hằng năm đều đến, mỗi lần đến đều mang một chiếc bánh kem mừng sinh nhật.

Còn không phải là loại một người ăn, mà là loại vừa nhìn đã biết đến mấy người ăn.

Đại sảnh có một bàn tròn lớn cùng ghế sofa, anh chàng bánh kem này sẽ thấp gối, nhắm mắt ước nguyện, thổi nến.

Cứ như theo quy trình, ngồi đó ăn bánh kem.

Nếu như một năm thì không nói, đằng này hằng năm đều đến, mỗi lần đến lại có chút buồn bã mà nhìn cửa thang máy, cầm điện thoại di động.

Lần nào cũng đến một mình, im lặng thổi tắt nến, ăn bánh kem.

Cô đơn đến khiến người khác để ý.

Bọn họ cũng từng bàn luận anh chàng bánh kem này hằng năm tới để làm gì, chẳng lẽ bạn gái cũ là nhân viên công ty sao?

Bạn gái cũ phải chăng đã qua đời, nếu không phải thì sao lần nào cũng chỉ có một mình, yên lặng ăn bánh kem, lại yên lặng mà đi?

Tất cả mọi người chỉ là suy đoán, không có ai thật sự đi tới hỏi thăm.

Dù sao một năm cũng chỉ tới một lần, nhưng có một số chuyện, kiên trì trong thời gian dài, rốt cục lại trở thành truyền thuyết.

Trong truyền thuyết hằng năm ngày mười lăm tháng chín, anh chàng bánh kem sẽ xuất hiện.

Ai cũng biết, trừ ông tổng của bọn họ, Tần Thâm.

Cô nàng có chút lúng túng cắm đầu vào thao tác trên máy tính trước mặt mà làm thẻ ra vào, đưa phiếu điền thông tin cho Thạch Kha bảo cậu điền trước, rồi nhập liệu vào máy tính.

Thạch Kha cúi đầu điền phiếu, tránh ánh mắt của Tần Thâm, cậu không hy vọng Tần Thâm hỏi thêm cái gì, cậu không muốn trả lời chút nào.

Hỏi cái gì, hằng năm sinh nhật đều chạy tới dưới lầu công ty người này ăn bánh kem.

Thật mất mặt.

Tần Thâm vẫn luôn cho rằng sinh nhật cậu đều qua rất tốt đẹp, ở bên ngoài chơi cùng bạn bè rất vui vẻ.

Hiện tại bị người vạch trần, hóa ra cũng không phải như vậy,

Cậu thật sự thấy mất mặt, hiện tại cả người đã giận dữ và xấu hổ muốn bốc khói.

Tần Thâm vẫn im lặng không nói gì.

Hắn im lặng như vậy, Thạch Kha đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, sau đó cảm thấy hình như đó là yên bình trước giông bão.

Muốn nói cái gì thì nói đi, nghĩ cái gì thì nghĩ đi, muốn cười thì cười đi, thế nhưng rõ ràng đã nói muốn theo đuổi cậu, sao có thể cười cậu được.

Cô nàng lễ tân làm thẻ xong, đưa cho Thạch Kha.

Tần Thâm quay đầu đi về phía thang máy, Thạch Kha sửng sốt một chút, nhanh chóng đuổi theo.

Bọn họ cùng nhau vào thang máy, trong thang máy yên lặng khiến cho tim Thạch Kha cứ nhảy lên nhảy xuống, cảm giác rất khó tả.

Tần Thâm làm sao vậy, rất chú ý chuyện này sao, hắn nghĩ gì, tốt xấu gì cũng nói cái gì đi chứ, cứ như vậy cậu rất sợ nha.

Thạch Kha liếm liếm đôi môi khô khốc: “Anh sao vậy?”

Cậu thấy Tần Thâm siết chặt nắm đấm, dáng vẻ rất dùng sức, cậu lại cẩn thận hỏi tiếp: “Anh rất tức giận sao?”

Tần Thâm trầm giọng nói: “Ừ.”

Thạch Kha bỗng cảm thấy oan ức, tức cái gì, giận cái gì, cậu lừa hắn còn không phải vì mặt mũi sao.

Tần Thâm quay đầu nhìn cậu, ánh mắt rất kỳ lạ, Thạch Kha nhìn ra hắn rất khó chịu.

Tần Thâm nói: “Là lỗi của anh, anh chuyện gì cũng không biết.”

Một giây sau, Tần Thâm dựa vào cậu, hơi thở dồn dập, âm thanh kìm nén nói: “Tiểu Kha, bây giờ anh muốn hôn em, rất muốn rất muốn, có được không?”

41. Chương 41

Thạch Kha bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị người quán lấy, cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

Đang ở trong thang máy, trên đầu có camera, lỡ như có người muốn đi vào hắn là rất lúng túng.

Hơn nữa, lần đầu tiên cậu gặp các đồng nghiệp của Tần Thâm, sao có thể dùng phương thức như thế mà chào hỏi được?

Cậu nghĩ rất nhiều, nhưng lúc Tần Thâm sát đến gần, nhìn khuôn mặt người này dần sát lại, lúc nghe thấy Tần Thâm nói: “Lòng anh đau.”, cậu đã hoàn toàn mất đi lập trường, dường như nửa chủ động đưa tay nắm lấy cổ áo Tần Thâm.

Lại một lần nữa hôn nhau, tựa như lại bắt đầu yêu đương thêm lần nữa, cảm giác run rẩy khó nói từ môi truyền đến khắp toàn thân Thạch Kha, khiến cậu tê rần cả nửa người.

Lúc bọn họ tạm thời rời nhau ra, Thạch Kha mở to đôi mắt mơ màng, chủ động đem môi dán lấy hắn.

Thân thể Tần Thâm rất nóng, môi lại càng nóng bỏng hơn, hắn ôm chặt eo Thạch Kha, giữ chặt người trong ngực mình, kịch liệt đòi lấy.

Nhiệt độ trên người tăng lên rất nhanh, nụ hôn cũng dần dần không còn đơn thuần nữa.

Tiếng nước, tiếng dây dưa, còn có giọng mũi khe khẽ.

Mái tóc bị vò rối, áo sơ mi bị nắm đến nhăn nhoe, bàn tay đặt lên vách thang máy, hai chân tách ra bị đầu gối người kia hung hăng chen vào.

Tất cả những thứ này hợp lại thành một trận thân mật khiến người xấu hổ.

Nụ hôn này bị gián đoạn bởi tiếng cửa thang máy mở ra, có tiếng cô gái kinh ngạc hít vào, Thạch Kha theo bản năng bám lấy cổ áo Tần Thâm, đem khuôn mặt ngượng chín vùi vào lồng ngực đối phương.

Cánh tay Tần Thâm vòng qua vai Thạch Kha, bàn tay như vỗ về mà vuốt ve tai cậu, rồi hắn quay đầu lại.

Cô gái bên ngoài thang máy nhìn thấy sắc mặt của ông chủ, lập tức ôm giấy tờ lui về phía sau, giả vờ như cái gì cũng chưa nhìn thấy.

Cửa thang máy lần thứ hai đóng lại.

Tần Thâm buông người ra, đưa tay vuốt lại mái tóc rối của Thạch Kha.

Đôi môi Thạch Kha sưng tấy, cậu mất tự nhiên mà liếm môi mấy lần, ánh mắt đảo sang chỗ khác, tránh ra khỏi người Tần Thâm, ấn nút mở cửa thang máy.

Cậu quay lưng bước mấy bước ra khỏi thang máy, sau đó ngừng lại, có chút xấu hổ quay đầu lại chờ Tần Thâm dẫn đường, cậu làm sao biết văn phòng hắn ở đâu.

Tần Thâm đang sửa sang lại quần áo của mình, chỗ lúc nãy bị Thạch Kha làm xộc xệch.

Mái tóc cẩn thận chải cũng bởi nguyên nhân đó mà có vài sợi buông xuống, lòa xòa trên khuôn mặt anh tuấn.

Sắc mặt Tần Thâm rất thản nhiên, hoàn toàn không giống như vừa bị cấp dưới phá hoại việc tư, còn muốn tiến đến nắm tay Thạch Kha.

Kết quả Thạch Kha không chút lưu tình đẩy tay hắn ra: “Chúng ta vẫn chưa tính là cùng nhau đâu, không cho nắm tay em.”

Tần Thâm không thể làm gì khác hơn là gạt đầu, đem người đưa vào phòng làm việc của mình.

Văn phòng rất yên tĩnh, còn có một phòng nghỉ.

Tần Thâm nói bình thường lúc công việc bận rộn, cần dùng đến.

Thạch Kha gạt đầu, bước đến đẩy cửa phòng nghỉ.

Tần Thâm hơi hốt hoảng muốn tới ngăn cậu, thái độ đó lại khiến Thạch Kha nheo mắt lại, hơi hoài nghi.

Sau đó cậu cương quyết đẩy cửa ra, phát hiện bên trong cũng không có gì, chỉ có một cái giường đơn giản, một bàn làm việc, còn có một cái giá treo áo.

Cậu ngồi xuống giường, thử nệm giường một chút, gối nệm co giãn, vừa định mở miệng nói chuyện, đầu lưỡi đã bị mèo tha đi mất.

Trên bàn làm việc có một bức ảnh.

Lồng trong khung ảnh là Thạch Kha năm 18 tuổi, mặc đồng phục học sinh, cầm quả bóng rổ, đang cười thật rạng rỡ.

42. Chương 42

Thạch Kha cho rằng trong căn phòng nhỏ này hẳn là có cái gì không thể để người trông thấy.

Không ngờ lại có thể thấy hình của mình ở đây.

Hơn nữa bức ảnh này... Thạch Kha nheo mắt lại, cầm lấy khung ảnh: “Cuộc thi này không phải anh không tới sao?”

Đó là trận chung kết, chỉ có ban bọn họ cùng một ban khác tranh hạng nhất.

Cậu gọi Cao Huân đến, rồi gọi Tần Thâm.

Tần Thâm sắp thi môn Toán, thắng thường từ chối, Thạch Kha còn vì vậy mà giận dỗi rất lâu.

Cậu trong bức ảnh, là lúc chiến thắng, lúc hăng hái nhất.

Tấm ảnh này không biết là chụp lúc nào, ai chụp.

Hóa ra lúc đó Tần Thâm lại có mặt sao?

Cậu hỏi Tần Thâm, Tần Thâm không phủ nhận, hẳn đúng là có đến trường nhưng lại ở trong phòng học ôn thi, ngoài cửa sổ từng trận từng trận tiếng reo hò, ồn ào đến mức hẳn bức bối vì mất tập trung.

Cuối cùng cảm thấy ôn thi không nổi nữa, định đi, lúc cầm cặp rời đi, lại như có quỷ thần xui khiến mà đi tới sân bóng rổ.

Chờ lấy lại tinh thần, đã đứng đó một lúc lâu.

Bức ảnh đó hẳn dùng điện thoại chụp, khi đó hẳn còn chưa biết động tâm là gì.

Tấm hình này nằm trong điện thoại rất lâu, cuối cùng được in ra, lén lút giấu đi.

Là vì không muốn để Thạch Kha nhìn thấy, khi đó hẳn còn không rõ lắm, hẳn và Thạch Kha lúc đó rốt cuộc là gì của nhau, làm sao dám để lộ món đồ như vậy.

Thạch Kha hiện tại phát hiện bức ảnh, đầu tiên có chút thẹn thùng, sau đó liền cảm thấy buồn cười, xoay xoay tấm hình kia: “Chính chủ ở nhà chờ anh, anh lại ở đây nhìn bức ảnh mà hăng say.”

Tần Thâm nghe ra ý thô tục giấu trong lời cậu, cũng ngồi lên giường, sát đến gần Thạch Kha bức bách nói: “Bây giờ em đang ngồi trên giường của anh, anh cần gì phải nhìn đến ảnh nữa.”

Thạch Kha quả thực không đỡ nổi, cậu sao có thể chịu được dụ dỗ như vậy, chỉ có thể vội vàng đứng dậy, tìm qua loa vài cái cớ, lánh ra ngoài.

Tần Thâm đi theo sau cậu, trong lòng vẫn khó chịu như cũ, hẳn vừa biết được Thạch Kha năm nào cũng đến dưới công ty ăn bánh sinh nhật, chỉ cần tưởng tượng đến hình ảnh đó đã đủ khiến lòng hẳn đau, đau vô cùng.

Hắn luôn cho rằng mình đã thay cậu lựa chọn những điều tốt nhất, nhưng lại không thấy được những thứ cậu thực sự muốn.

Hắn nhìn Thạch Kha ngồi trên sofa: “Sau này sẽ không như vậy nữa.”

Thạch Kha ngơ ngác giương mắt, còn chưa hiểu hẳn đang nói cái gì.

Tần Thâm nghiêm túc nói: “Mỗi năm sinh nhật của em, anh đều sẽ đón cùng em.”

Mi mắt Thạch Kha chợt ửng đỏ, dường như từ khi chia tay, tâm trạng của cậu luôn dễ bị kích động.

Cậu hăng giọng một cái, dùng sức chớp mắt, nhớ tới còn có chuyện muốn nói.

Cậu nói cậu chưa từng thích Cao Huân, cũng không có nhiều người yêu cũ, cậu cùng Lâm Sâm càng không có nửa mao tiền quan hệ.

Ngày trước nói như vậy, đều là muốn chọc tức hắn, muốn xem phản ứng của hắn, xem hắn có ghen không, nào ngờ thoát nhìn hắn chẳng có chút nào để ý, ngược lại chính cậu lại bực tức vô cùng.

Tần Thâm nghe thấy, hai mắt mở to, sau đó cau mày: “Đều là gạt anh?!”

Thạch Kha rút cổ lại, cảm thấy giọng nói Tần Thâm có gì đó không ổn.

Nhưng có vẻ như không có thời điểm nào khác tốt hơn để thành thật khai báo, ngoại trừ hiện tại.

Ai bảo Tần Thâm hiện tại thích cậu, muốn theo đuổi cậu.

Theo đuổi một người, đương nhiên không thể giận người đó rồi.

Thạch Kha xác định Tần Thâm không thể nổi cáu với cậu, mới nói ra toàn bộ.

Kết quả sau khi Tần Thâm nghe xong, chẳng những không tức giận, lại từng bước một áp sát cậu.

Thạch Kha sợ hãi lùi về sau: “Tần Thâm! Anh bây giờ còn đang theo đuổi em! Anh còn nhớ không vậy?”

Tần Thâm nghiêng răng cười lạnh: “Nhớ!” Hắn nắm lấy mắt cá chân Thạch Kha, kéo cậu về.

Bốp bốp bốp vài tiếng, Thạch Kha gào khóc, Tần Thâm lại dám đánh mông cậu!!!

Thật mất hết mặt mũi mà!!!

Đã nói sẽ theo đuổi cậu!! Còn muốn hợp lại hay không đây!!!

43. Chương 43

Tần Thâm đưa Thạch Kha về nhà, dọc đường hắn rất quy củ, không có nắm tay không có hôn môi.

Chỉ là lúc xuống xe, hắn nhìn cậu thật lâu, ánh mắt triển miên đến mức Thạch Kha suýt chút nữa đứng không vững.

Cuối cùng chỉ có thể nhanh chóng về nhà, miễn cho một lần nữa chạy theo người đàn ông này.

Hôm sau cậu đem canh bổ dưỡng đến thăm lão gia tử, gặp được người quen ở dưới lầu, Cao Huân đưa vợ đến khám phụ khoa, vợ hắn mang thai.

Hai người gặp nhau trong vội vã, Cao Huân vô cùng nhiệt tình, cũng nói có chuyện muốn nói với cậu, cuối cùng định ra thời gian và địa điểm gặp mặt.

Kỳ thực cảm giác của Thạch Kha đối với Cao Huân vô cùng vi diệu, cậu và Cao Huân cũng từng làm bạn một thời gian.

Cao Huân là một người quang minh lỗi lạc, lại là bạn tốt, chỉ có cậu bởi vì nguyên do cảm tình, nhất định không có cách nào đối xử với người này bằng thái độ chân thành.

Bọn họ hẹn nhau ở một cửa tiệm quần áo trẻ sơ sinh.

Cao Huân vô cùng gian trá, dụ dỗ Thạch Kha mua quần áo giày vớ cho đứa con sắp chào đời của hắn.

Nói Thạch Kha dù sao cũng coi như cha nuôi, không thể không tặng một món quà lớn được.

Thạch Kha cảm thấy buồn cười nhưng rốt cục vẫn mua, vì chưa biết giới tính nên mua mấy bộ nam nữ, cầm thẻ ra quầy thanh toán trả tiền.

Cao Huân vốn là đùa, thấy Thạch Kha mua nhiều như vậy, vội vã cản lại, thế nhưng không cản được.

Hai người đàn ông, cầm theo bao lớn bao nhỏ, còn đẩy một chiếc xe đẩy trẻ con.

Là Thạch Kha mua, cậu cảm thấy sau này chắc chắn phải dùng đến.

Cuối cùng bọn họ đi đến một nhà hàng dùng cơm, lúc này Cao Huân nhất định phải trả rồi.

Hắn nói với Thạch Kha: “Quà đầy tháng cậu đưa rồi, hôm nay tôi mời.”

Quán cơm giá cũng không rẻ, hai người gọi sáu món, Cao Huân cũng coi như đáp lễ phần quà cho đứa nhỏ.

Lúc ăn cơm, Cao Huân chợt hỏi một câu khiến người cả kinh: “Cậu và Tần Thâm sao rồi?”

Khi đó Thạch Kha đang ăn hàu, suýt chút nữa thì bị sặc vào mũi.

Cậu ho khan, uống vài ngụm nước, nửa ngày sau mới kìm được cơn ho.

Cậu đỏ mặt: “Cậu nói cái gì vậy?!”

Cao Huân nhìn một loạt phản ứng của cậu, có chút buồn cười: “Tôi nhớ trước khi tôi xuất ngoại hai người đã ở cùng nhau thì phải, dạo trước tôi có gặp Tần Thâm, nó nói hai người còn ở cùng một chỗ mà.”

Thạch Kha khẽ nhếch miệng, lại không biết nên nói gì.

Cậu vẫn cho là Cao Huân thẳng như sắt thép, cái gì cũng không rõ, hóa ra hắn biết tất cả mọi chuyện sao?

Cao Huân nói đến chuyện chính: “Hôm tôi kết hôn, Tần Thâm làm phù rể, uống rất nhiều rượu, còn một mình trốn đi lên lút khóc, nói cậu không cần nó nữa. Hai người xảy ra chuyện gì à? Chia tay trong hôn lễ của tôi, người anh em, cậu như vậy không tử tế chút nào, khiến cho tôi vẫn canh cánh chuyện này mãi. Sao vậy, có hiểu lắm gì sao?”

Thạch Kha cả khuôn mặt đều đỏ bừng, còn giật mình: “Anh ấy... Anh ấy khóc?”

Cao Huân nghiêm túc gật đầu: “Ừ, tôi còn chưa thấy Tần Thâm uất ức như vậy bao giờ, tôi nói để tôi gọi điện cho cậu, nó còn không chịu.”

Thạch Kha đã không biết nên nói cái gì, cậu cầm đũa, ăn không biết vị.

Cao Huân nói: “Hai người thật sự chia tay sao, tiếc quá vậy, từ cao trung đến giờ đã lâu như vậy rồi.”

Hắn nói: “Trời ạ, nó thật sự rất yêu cậu, hay là cậu suy nghĩ lại đi?”

Thạch Kha: “Sao cậu biết?”

Cao Huân: “Cái gì?”

Thạch Kha: “Cậu biết chuyện của tôi và anh ấy từ lúc nào?”

Cao Huân tình quái nở nụ cười: “Lúc hai người các cậu còn chưa ở cùng nhau là tôi đã biết rồi.”

Thạch Kha bối rối.

Cao Huân: “Cậu nhớ năm lớp mười hai không, cậu học rất chăm, muốn theo Tần Thâm đi thành phố B học, kết quả có lần sốt đến ngất tại lớp, Tần Thâm đưa cậu đi phòng y tế, tôi thấy nó lên hôn cậu.”

Cao Huân: “Nó còn không cho tôi nói với cậu.”

Cao Huân: “Hahahahaha, tính ra, mối tình đầu của nó là cậu nhỉ,”

44. Chương 44

Mối tình đầu của Tần Thâm là cậu? Sao có thể như thế được? Mối tình đầu của Tần Thâm không phải là Cao Huân sao?

Chờ đã, nếu như nhất định phải xem xét kỹ lại, cậu và Cao Huân hẳn là cùng một phương diện.

Xem Cao Huân thẳng cỡ nào, có lẽ không biết thật, không cần đem chuyện Tần Thâm từng thích hắn nói cho hắn biết, miễn cho hắn bị dọa nhảy dựng lên.

Còn có, Tần Thâm hỏi cao trung từng lên hôn cậu?

Cậu nhớ năm lớp mười một có một lần mọi người cùng nhau chơi chân tâm thoại đại mạo hiểm, cậu chọn hôn Tần Thâm, bị cự tuyệt.

Tần Thâm uống hết một chai bia, nói nụ hôn đầu của mình phải dành cho người mình thích.

Lúc đó Thạch Kha vẽ mặt tuy vẫn mang ý cười, lòng lại chua xót muốn chết.

Sau đó lên giường, lúc ý loạn tình mê, hôn cũng hôn rồi.

Chỉ là Tần Thâm từ chối cậu, lại thừa dịp cậu không biết mà lên hôn cậu?

Thạch Kha chỉ cảm thấy lỗ tai dần dần nóng lên, một suy đoán nổi lên trong lòng.

Vậy chứng tỏ, Tần Thâm hẳn... Kỳ thực từ cao trung đã có một chút thích cậu?

Lúc cậu nghĩ mình đơn phương, sự thật lại không phải như vậy.

Nụ hôn đầu của Tần Thâm, rốt cuộc đã cho ai?

Thấy vẻ mặt khiếp sợ của cậu, Cao Huân cũng lựa lời mà nói tiếp: “Tôi sơ trung đã quen Tần Thâm, nó khi đó là một ông già cổ hủ, cậu là người duy nhất của nó đó, thật, không lừa cậu đâu.”

Thạch Kha đặt đĩa xuống, cầm khăn ăn lau miệng: “Cảm ơn cậu.” Ngày hôm nay đã nói cho tôi biết tất cả.

Cao Huân có chút ngưng ngừng nói: “Cảm ơn cái gì, có điều hôm đó tôi thật sự bị dọa sợ, tôi còn suy nghĩ rất nhiều ngày đó. Hay thật, hai người anh em của tôi lại đang cùng nhau.”

Cao Huân: “Nói mới nhớ, cậu có biết Tần Thâm tên đó buồn nôn cỡ nào, lúc đó kết quả học tập của cậu có phải không tốt không, tôi đưa cho cậu những tài liệu kia, tất cả đều là nó làm, nó nhờ tôi đưa cho cậu, bản thân mình thì giả vờ chính kinh, còn tỏ vẻ không thèm để ý, thật ra ngày nào cũng lên nhìn cậu, cậu sốt, nó sẽ lo lắng, lập tức công cậu đi phòng y tế.”

Thạch Kha siết chặt hai tay, lẳng lặng nghe tất cả những chuyện cậu chưa từng biết.

Tất cả đều liên quan tới Tần Thâm, tới bí mật của hắn.

Cao Huân tiếp tục nói: “Vốn tôi nghĩ nó thương cậu như vậy, sẽ không ép cậu học nữa. Kết quả cái tên này, cậu khỏe lại chưa được mấy ngày, đã đem vài đề thi đưa cho tôi, bảo tôi đưa cho cậu, quả thực đáng sợ mà.”

Cao Huân: “Tôi hỏi nó, sao còn đưa cho cậu làm nhiều như vậy. Nó nói cậu cũng muốn đi thành phố B, nó phải giúp cậu.”

Cao Huân: “Tôi nói cậu không hẳn là muốn đi thành phố B đúng không, học đỡ nhiều năm như vậy, trường ở thành phố B vạn nhất thi không đậu thì làm sao bây giờ, cậu biết tên kia nói gì không?”

Thạch Kha nuốt nước bọt, cậu cảm thấy đáp án sắp nghe sẽ mở ra một cánh cửa.

Cánh cửa đi về phía Tần Thâm, là Tần Thâm ngày trẻ.

Cao Huân cười, thấp giọng nói: “Nó nói, nếu như cậu không đi thành phố B được, vậy thì không đi, nó đi theo cậu, cậu báo danh chỗ nào, nó sẽ báo danh chỗ đó.”

Cao Huân thở dài: “Lúc đó tôi cảm thấy nó điên rồi.”

Cao Huân: “Thạch Kha, nó thật sự rất yêu cậu, hay là cậu suy nghĩ lại, cho nó thêm một cơ hội đi?”

- —

Không uống công bạn Thâm tốt với bạn Huân =))))))))))))))

45. Chương 45

Lúc chia tay Cao Huân, Thạch Kha đã sớm mua một bao lì xì, đưa đến trước mặt hắn, nói: “Phí của bà mai đây.”

Cao Huân đỡ ra, bị xem là bà mai, lại không có cách nào phản bác.

Thạch Kha không diễn tả được tâm trạng của mình hiện tại, đại khái giống như giấc mơ trở thành sự thật, cảm giác như rơi vào sương mù.

Cậu vẫn cho rằng Tần Thâm không yêu cậu.

Nguyên lai không phải vậy, từ lâu lúc cậu không biết, ước ao giấu kín của cậu đã trở thành sự thật.

Trước khi đi, Thạch Kha còn chân thành ôm Cao Huân nói cảm ơn.

Cao Huân có chút ngơ ngác: “Hai người các cậu xảy ra chuyện gì vậy, nếu vẫn yêu nhau như thế, sao lại phải chia tay?”

Thạch Kha cười khổ lắc đầu, chuyện này sao có thể nói rõ bằng dăm ba câu.

Nếu có thể nói rõ, nếu có thể nói sớm một chút, đã không thương tâm khổ sở đến vậy, đổ kị cùng phỏng đoán đến vậy.

Bỗng dưng lại lãng phí thời gian nhiều năm như vậy.

Sau khi chia tay Cao Huân, Thạch Kha nhất thời nổi hứng, quay về trường cấp ba bọn họ từng học chung.

Cậu và Tần Thâm ở nơi này, không biết từ lúc nào đã bắt đầu một mối thâm tình.

Nói là cậu cũng đúng, mà nói là Tần Thâm cũng đúng.

Trước đây chắc chắn cậu không dám mặt dày như vậy, đi suy đoán Tần Thâm đối với mình có mấy phần yêu.

Hiện tại đã có thể xác định, Tần Thâm yêu cậu, yêu rất nhiều năm rồi.

Trường học vẫn không biến hóa mấy, qua mười năm, cũng không có quá nhiều thứ đổi thay.

Sân tập, phòng bảo vệ, sân bóng rổ, phòng học, rừng cây nhỏ.

Cậu và Tần Thâm cuối năm mười hai, thường hay hôn nhau ở trong rừng cây nhỏ này, hai nam sinh tuổi nhỏ, lòng bàn tay đều ửng đỏ, sợ bị người phát hiện.

Rõ ràng cả hai đều rất ngốc, Thạch Kha thậm chí còn lén xem rất nhiều bộ phim tình cảm, cân nhắc bao nhiêu góc độ, động tác cùng thần thái.

Nhưng lúc thật sự chạm môi, nên làm gì đều không nhớ nổi.

Tần Thâm cũng không thành thực bao nhiêu so với cậu, rõ ràng chuyện quá mức hơn cũng làm rồi, nhưng lúc hôn nhau, bọn họ lại ngây ngô như thế.

Cẩn thận từng li từng tí một, lại như sợ đánh thức cái gì.

Cậu nhớ tới, trên bậc thang sân tập, cậu đã từng ôm một cái đàn ghi ta đệm đàn hát cho Tần Thâm.

Khi đó cậu vừa học được, muốn khoe khoang, cũng muốn phô diễn bản thân đa tài đa nghệ.

Cậu mạnh mẽ lôi kéo Tần Thâm vốn đang muốn ôn bài đi đến sân tập yên tĩnh không một bóng người.

Cách đó không xa, dãy phòng học còn thừa thớt ánh đèn.

Cậu bật đèn, đàn cho Tần Thâm bài thật sự yêu anh.

Tần Thâm vốn đang khó chịu cau mày, chờ cậu dùng giọng hát không quá thuần thực hát xong, khuôn mặt đã mang ý cười.

Hắn nói: “Cậu nếu như học tập cũng bỏ công sức như vậy, nhất định có thể đi thành phố B.”

Thạch Kha tay đặt trên dây đàn run rẩy, lòng lại phần chấn hẫng, hai mắt sáng lên: “Cậu muốn cậu và tôi đi thành phố B sao?”

Kỳ thực điều cậu muốn nói là, cậu xem tôi lớn lên trông cũng được, biết đánh bóng rổ, biết chơi ghi ta, trong lòng có cậu, còn nỗ lực học tập đuổi theo cậu, cậu quen tôi được không?

Nhưng rốt cục cậu lại không nói.

Không có dũng khí nói.

Gió xuân mang theo hương hoa, cậu nhìn đôi mắt Tần Thâm cũng lấp lánh như mắt cậu, đợi đến lúc cậu không thể kháng cự, đáp án khiến cậu lập tức bị đắm chìm.

Tần Thâm nói được,

Cậu và tôi,

Cùng đi thành phố B.

46. Chương 46

Cậu gọi điện cho Tần Thâm, bên kia dường như rất bận bịu, Tần Thâm hỏi cậu làm sao vậy.

Thạch Kha nghe được hẫng đang rất bận: “Anh khi nào thì tan tầm?”

Tần Thâm lập tức trả lời: “Lúc nào cũng được.”

Thạch Kha không nhịn được cười ra tiếng, nhưng không coi là thật: “Hai giờ được không?”

Tần Thâm cũng cười theo: “Chắc là có thể.”

Thạch Kha báo địa điểm cho hẫng, một quán ăn nhỏ gần trường học.

Tần Thâm nghe thấy lập tức run lên: “Em về trường?”

Thạch Kha ừ một tiếng, giọng dịu dàng: “Nghĩ tới rất nhiều chuyện trước đây.”

Tần Thâm im lặng một lát: “Anh đi tìm em, chờ anh.”

Hai giờ, Thạch Kha dự định ngồi ở đây một chút, chơi điện thoại, ngắm cảnh.

Cậu không nghĩ Tần Thâm sẽ đến nhanh như thế, hơn nữa không gọi điện cho hẫng, hẫng cũng biết cậu ở đâu mà tìm đến, tựa như tâm ý tương thông.

Cậu ngồi trên bậc thang, Tần Thâm đứng phía dưới, ngẩng đầu nhìn cậu.

Không hiểu sao, Thạch Kha có cảm giác dường như thời gian đã nghịch chuyển.

Giống như người đứng dưới kia, là Tần Thâm mười năm trước, mà cậu, cũng là cậu của quá khứ.

Cậu từng bước một đi xuống, như là cảm nhận được gì đó, Tần Thâm dang hai tay, tư thế như muốn đón lấy cậu.

Lúc chỉ còn vài bậc thang, Thạch Kha dừng lại: “Tần Thâm, anh biết em thích anh từ lúc nào không?”

Tần Thâm bỏ tay xuống, trầm mặc lắc đầu.

Thạch Kha lại hỏi: “Còn anh, anh là từ lúc nào?”

Tần Thâm vẫn lắc đầu: “Không biết, bất tri bất giác đã buông không được.”

Thạch Kha: “Là vì trận bóng rổ đó sao, anh lén chụp ảnh em, lúc đó anh đã thích em, đúng không?”

Cậu dường như không chờ Tần Thâm trả lời, nói tiếp: “Em thích anh từ lâu rồi, anh có nhớ lần anh ở trong phòng y tế bôi thuốc cho em không?”

Thạch Kha: “Tần Thâm, em nghĩ anh không yêu em.”

Tần Thâm không chờ cậu tiếp tục, từng bước đi về phía Thạch Kha, cuối cùng kéo người vào lòng.

Hắn nặng nề thở dài, một câu hỏi đáp muộn màng rốt cục truyền đến bên tai Thạch Kha: “Anh yêu em.”

Thạch Kha nở nụ cười, đôi mắt cũng ướt: “Kỳ thực từ rất lâu trước đây, em nên nói với anh.”

Thạch Kha: “Tần Thâm, em lớn lên trông cũng được, đã công khai với người nhà, có thể kiếm tiền, biết làm cơm, trong lòng chỉ có anh, yêu anh lâu lắm rồi, anh có thể thử quen em được không?”

Thân thể Tần Thâm cứng đờ: “Không được.”

Thạch Kha trợn to mắt, thật phá hoại bầu không khí, cậu vất vả lắm mới nói ra được những lời này.

Tần Thâm nghiêm túc nói: “Đã nói rồi, anh theo đuổi em.”

Thạch Kha chỉ cảm thấy bầu không khí lúc này toàn bộ biến mất, cậu tức giận đẩy Tần Thâm một cái, định đi xuống, kết quả không cẩn thận bị vấp chân, nếu không có Tần Thâm ở phía sau giữ lại, có khi đã lăn từ cầu thang xuống.

Tần Thâm đỡ cậu, gấp gáp hỏi: “Chân không sao chứ?”

Thạch Kha nhin đau, còn chưa trả lời, Tần Thâm đã ngồi xổm trước mặt cậu, muốn công cậu đi phòng y tế.

Thạch Kha nằm nhoài trên lưng Tần Thâm: “Chúng ta hai người đàn ông trưởng thành còn có thể đi phòng y tế sao, có khi lại bị đuổi ra đây.”

Tần Thâm đột nhiên nói: “Tiểu Kha.”

Thạch Kha: “Sao?”

Tần Thâm: “Anh trưởng thành trông cũng được, có thể kiếm tiền, không biết nói chuyện, ăn nói vụng về, hay chọc em tức giận, nhưng trong lòng anh có em, từ lâu từ lâu đã có em, không có ai khác. Nếu em đồng ý, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, được không?”

Thạch Kha ôm chặt lấy vai Tần Thâm: “Anh làm sao vậy...”

Tần Thâm nhẹ giọng dỗ dành cậu: “Đáp ứng anh đi.”

Thạch Kha vùi mặt vào cổ Tần Thâm: “Được.”

Mười năm trước.

Trong phòng y tế.

Tần Thâm nhìn mắt cá chân bị bong gân của Thạch Kha, vừa định nói chuyện, đã thấy hai mắt cậu đỏ bừng.

Khi đó hắn vẫn nghĩ, thằng nhóc chết tiệt này, sao nhiều nước mắt như vậy, nói khóc là khóc.

Cô phụ trách phòng y tế không ở đó, hắn tìm được rượu thuốc: “Cậu nếu tin tôi, tôi xoa cho cậu được không?”

Thạch Kha không tiếng động gật đầu.

Kết quả lúc xoa, Thạch Kha đau muốn kêu oai oái, nhưng ngại Cao Huân còn đang ngủ, không dám kêu ra tiếng.

Tần Thâm lấy khăn giấy đến, đặt trước mặt cậu: “Yếu ớt.”

Thạch Kha nghe vậy, hung dữ trừng mắt với Tần Thâm.

Tần Thâm bị cậu trừng mắt bất chợt chớp mắt.

Mãi đến khuya, vẫn còn nhớ lại.

Hắn nghĩ, tên Thạch Kha này, thật sự xinh đẹp. Từ xinh đẹp này không nên dùng cho nam sinh, thế nhưng ý nghĩ thì không kìm được, hắn vẫn cảm thấy rất đẹp.

Hôm sau, Thạch Kha khập khiễng đi tới trước bàn hắn, đem một hộp chocolate đặt trước mặt hắn: “Cảm ơn cậu hôm qua giúp tôi.”

Tần Thâm nhìn hộp chocolate, có chút lúng túng: “Hôm nay là 15 tháng 2.”

Thạch Kha hừ một tiếng: “Không ăn thì vứt đi.”

Tần Thâm sao có thể vứt, cuối cùng vẫn ăn, tuy rằng không phải lần đầu nhận được chocolate, nhưng là lần đầu nhận được chocolate từ nam sinh.

Còn ngọt vô cùng.

Hắn ngậm lấy chocolate ngọt ngào, nhỏ giọng mà đem tên người này nói ra: “Thạch Kha.”

Hắn theo bản năng mà nở nụ cười, lại không giải thích được: “Thật ngọt.”

- Toàn văn hoàn-

Editor: Còn 2 bộ cũng gương vỡ lại lành, một bộ vô cùng cầu huyết, một bộ hiện thực hướng lại là nguy thức chất niên thượng (fetish của mì), làm sao đây bộ nào mì cũng muốn làm ahuhuhu:”(

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-ay-khong-yeu-toi>